

Революция на Любoвта

ДЖОЙС МАЙЕР

Революция на любовта

Джойс Майер

Гостуващи автори:

Дарлийн Чех

Мартин Смит

Пол Сканлън

Джон Максвел

Томи Барнет

ДЖОЙС МАЙЕР

Революция на любовта

ХРИСТИЯНСКА
ФОНДАЦИЯ
АНИМ
София, 2009

Copyright © 2008 by Joyce Meyer
Originally title: The Love Revolution

Life In the Word, Inc.
P.O. Box 655
Fenton, Missouri 63026
All rights reserved

Първо издание на български език
© 2009 Християнска фондация АНИМ
Ловеч 5500, ул. „Стефан Караджа” 15

Изданието се осъществява със съдействието на
Издателство „Нов човек”
София 1303, ул. „Антим I” 28
www.novchovek.com

ISBN: 978-954-407-314-5

Превод от английски: Свилена Стоянова
Предпечат: Васил Папратилов
Оформление: Филип Папратилов

Съдържание

Въведение.....	7
1. Какво не е наред в този свят?	11
Гостуващ автор: Дарлийн Чех.....	20
2. Коренът на проблема.....	29
3. Нищо добро не става случайно.....	41
4. Прекъснати от Бог	57
5. Любовта намира начин	67
6. Побеждавайте злото с добро.....	77
7. Справедливост за угнетените	91
Гостуващ автор: Мартин Смит.....	104
8. Любовта е за всички, а не само за избрани	113
Гостуващ автор: Пол Сканлън	122
9. Накарайте хората да се чувстват ценни	131
Гостуващ автор: Джон Максвел	140
10. Агресивни благодеяния.....	149
11. Открийте от какво се нуждаят хората и бъдете част от отговора за тях	159
12. Безусловна любов	169
13. Любовта не държи сметка за зло.....	177
14. Практични начини да показваме любов	185
Гостуващ автор: Томи Барнет	196
15. От съживление ли се нуждаем или от революция?	205

Въведение

Революция – самата дума поражда надежда, разпалва страст и вдъхновява към вяръност така, както никоя друга дума в човешкия речник. През цялата история идеята за революцията е възпламенявала лудите глави и окрилявала слабите. Революциите са сплотявали търсеците по-възвишени каузи и са давали на доскоро безцелните мъже и жени смисъл и цел в живота, за която са били готови да се борят до смърт. Родили са славни лидери и са възпитали велики последователи, които буквално са променили света.

Революцията е внезапна, радикална и пълна промяна на начините, по които нещата се случват обикновено. Революциите се разпалват от един човек или от много малка група от хора, които не искат повече да живеят по начина, по който са го правили до сега. Те вярват, че нещо може и *трябва* да се промени, прогласяват идеите си, докато започне мъртво вълнение (нещата да се разбушуват под повърхността) и в крайна сметка да се промени цялата ситуация, често по много радикален начин.

Светът е свидетел на много революции в миналото, когато са сваляни правителства, злоупотребяващи със своите граждани. Така става например по време на революциите в Америка, Франция и Русия (известна като болшевишка). Революции избухват тогава, когато стари и неефективни системи или начини на управление биват заменени и предишните начини на мислене отстъпват пред нови идеи, като става при Научната революция или Индустриалната революция. Томас Джеферсън казва: „Всяко едно поколение се нуждае от нова революция.” Вярвам, че сега е време, в което светът отново се нуждае от революция и то най-великата от всички до сега. Не ни трябва революции като тези, които са белязали хода на световната история в поколенията преди нас, не се нуждаем от политически, икономически или технологически революции. Нуждаем се от Революция на любовта.

Трябва да отхвърлим владичеството на егоизма и егоцентризма в живота си. Нищо не може да се промени в света, в който живеем, докато всеки един от нас не пожелае да се промени. Често ни се иска светът наоколо да бъде различен, без да осъзнаваме, че състоянието, в което се намира той, се дължи на начина, по който живеем своя индивидуалистичен живот, и на решенията, които вземаме всеки ден.

Ако всеки човек на планетата знае как да получава и да дава любов, светът ни ще бъде радикално различен. Ясно осъзнаваме, че нещо не е наред в нашето общество и то трябва да се поправи, но сякаш никой не знае какво да направи и как да започне промяната. Реакцията ни към света, в който всичко е извън контрол, е да се оплакваме и да мислим: „*Някой трябва да направи нещо.*” Мислим и говорим, че вероятно Бог, правителството или някой на власт трябва да предприеме действия. Истината е, че всеки един от нас трябва да направи нещо. Нужно е да се научим да живеем живота си по съвсем различен начин. Трябва да сме готови да учим, да се променяме и да признаем, че самите ние сме част от проблема.

Не можем да поправим нещо, което не разбираме, затова първо трябва да разпознаем корена на проблема. Защо повечето хора са нещастни? Защо има толкова насилие в семействата, кварталите, градовете и нациите? Защо хората са гневни? Може би си мислите, че това се дължи на греха. Може би дори си казвате: „Хората са грешни. Това е проблемът.” На теория и аз съм съгласна, но искам да погледнем на проблема от практична гледна точка. Твърдо вярвам, че коренът на всички тези противоречия, а и на много други, е егоизмът. Егоизмът е продукт на греха. Това е някой да твърди: „Искам това, което искам, и ще направя каквото трябва, за да го получа.” Грехът се появява, когато човек тръгне против Бога и Неговите пътища.

Ние като че ли живеем „наопаки” – точно противоположно на начина, по който трябва. Живеем за себе си, но сякаш никога не успяваме да удовлетворим своите желания. Трябва да започнем да живеем заради другите и да научим чудесната тайна, че единствено това, което даваме, се връща при нас преумножено. Харесват ми думите на един известен доктор, на име Лука: „Раздайте живота си и ще го намерите, но той не просто ще ви бъде върнат, а възстановен с бонус и благословения. Даването, а не получаването, е начинът. Щедростта ражда щедрост” (Лука 6:38, превод на Библията „Посланието”).

В много общества основна цел на хората е станала да притежават, да станат собственици и да контролират. Всеки иска да е „номер

едно”, което автоматично означава много хора да останат разочаровани, понеже само един може да бъде номер едно в дадена област в даден момент. Само един човек може да бъде най-бързият бегач на света, само един може да бъде президент на дадена компания, само един – най-добър актьор за годината на сцената и на екрана. И макар да вярвам, че всички трябва да бъдем целенасочени и да правим най-доброто на което сме способни, не смятам, че трябва да искаме всичко за себе си, без да ни е грижа за останалите край нас.

Към момента на създаването на тази книга имам зад гърба си шестдесет и пет години живот и като че ли това е достатъчна квалификация да знам някои неща. Поне съм живяла достатъчно дълго и съм изпробвала множество начини да се опитам да бъда щастлива. По метода на елиминирането съм открила кое работи и кое не. Егоизмът не помага на живота да върви така, както е предопределен да върви, и определено не е според Божията воля за човечеството. Вярвам, че в тази книга мога да докажа, че егоизмът всъщност е най-големият проблем, с който се сблъскваме днес по лицето на земята, и за да се справим с него, трябва да предприемем драстични действия. Необходимо е да обявим война на егоизма. Нужна ни е революция на любовта.

Любовта трябва да бъде повече от теория или дума за нас – тя трябва да се превърне в действие. Трябва да се види и да се усети. Бог е любов! Любовта е и винаги е била Неговата идея. Той е дошъл, за да ни обича, за да ни научи как да Го обичаме и как да обичаме себе си и другите.

Когато изпълним това, животът става красив; когато не го правим, нищо не върви както трябва. Любовта е отговорът на егоизма, защото любовта дава, когато егоизмът отнема. Ние трябва да бъдем буквално избавени от самите себе си, а Исус е дошъл именно с тази цел, както виждаме във II Коринтяни 5:15: „И Той умря заради всички, така че тези, които живеят, да живеят вече не за себе си, но за Него, който умря и възкръсна заради тях.”

Наскоро размишлявах за ужасните проблеми в света като милионите гладуващи деца, СПИН, войните, потисничеството, трафика на хора, кръвосмешението и много, много други. Осмелих се да попитам Бог: „Как можеш да търпиш всичко, което се случва, без да правиш нищо?” Тогава чух Бог да отговаря в духа ми: „Аз работя чрез хора. Чакам Моят народ да се надигне и да направи нещо.”

Може би и вие си мислите също като милиони други хора: „Знам, че светът има проблеми, но те са толкова огромни, че каквото и да направя, няма да окажа никакво въздействие”. Точно този начин на мислене ни е пречил и ни е парализирал, докато злото е продължавало да триумфира. Трябва да спрем да мислим какво *не можем* да направим и да започнем да правим това, което *можем*. В тази книга аз и чудесните гостуващи автори ще споделим много идеи и начини, по които всеки може да бъде част от това ново движение, което е способно да доведе до радикална положителна промяна.

Отказвам да стоя на „пауза” и минутка повече без да правя нещо, докато светът стремглаво се е устремил надолу. Може и да не съм способна да разреша всичките проблеми, които виждам, но ще направя всичко, на което съм способна. Молитвата ми е да се присъедините към мен в съпротивата против несправедливостите и да сте готови радикално да промените подхода си към живота. Той не може да продължава да бъде свързан само и единствено с нас и това, което другите могат да направят за нас. Животът е в това, което ние можем да направим за другите.

Всяко движение се нуждае от мото или верую. Ние в служението на Джайс Майер с молитва сме създали завет, според който да живеем. Готови ли сте да се присъедините към нас?

Издигам състраданието и предавам своите оправдания. За-
ставам срещу неправдата и се посвещавам да живея, като
върши обикновени постъпки, засвидетелстващи Божията любов.
Отказвам да остана безучастен. Това е моето решение. Аз съм
революцията на любовта.

Моля се тези думи да се превърнат и във ваше кредо – нов стандарт, по който да живеете всеки ден. Не бива да чакате, за да видите някой друг какво ще реши да направи и не се осмелявайте да чакате, докато движението стане популярно. Това е нещо, което трябва да решите сами; посвещение, което само вие трябва да направите. Запитайте се: „Ще продължа ли да бъда част от проблема или ще бъда част от решението?” Аз съм взела решение да бъда част от решението. Любовта ще бъде основната истина в моя живот.

Ами вие? Ще продължите ли да участвате в проблемите на света днес? Ще ги пренебрегвате ли, преструвайки се, че те изобщо не съществуват? Или ще се присъедините към революцията на любовта?

Какво не е наред в този свят?

„Аз съм само един, но все пак съм някой. Не мога да направя всичко, но все нещо мога да направя. И понеже не мога да направя всичко, няма да откажа да направя това, което мога да направя.”

Едуард Евърет Хейл

Докато си седя и пия сутрешното кафе и гледам през прозореца красивата гледка, която се разкрива пред мен, 963 милиона души гладуват. Повече от един милиард души печелят по-малко от един долар на ден. Тридесет хиляди деца ще умрат днес поради бедност. Това се случва в някои от най-бедните селца – твърде отдалечени от съзнанието на света. Това означава, че всяка седмица умират по 210000, а на година са 11 милиона, като повечето от тях са под пет години.

От 2,2 милиарда деца по света, 640 милиона са без приличен подслон, 400 милиона нямат чиста питейна вода, а 270 милиона нямат достъп до лекарски услуги от каквото и да било естество.

За вас тези статистики така плашещи ли са, както са за мен? Надявам се да е така. Това са смайващите, отрезвяващи факти за живота по света, в който живеем. Тези неща се случват на нашата планета пред очите ни. Осъзнавам, че изнесените данни може да не се отнасят за града или държавата, в която живеете, но днес повече от всеки друг път ние сме граждани на света. Част сме от едно глобално общество, а членове от семейството на човечеството страдат по немислими и необясними начини.

Вярвам, че е дошло времето да издигнем по целия свят глас за пробуждане, да отправим вик за осъзнаване, който да ни измъкне от нашето невежество, самодоволство, неприязън към трудностите

и да ни предизвика да се надигнем срещу болката и нищетата, загубата и недоимъка, неправдите и угнетението и условията на живот, които не са нито здравословни, нито достойни за хората. Наистина е настанало времето за Революция на любовта.

Една малка уста, шест зъба с абцес

По време на едно пътуване на служението на Джойс Майер с цел оказване на медицинска помощ в Камбоджа само един зъболекар-доброволец извади двадесет и един зъба от устата на малко дете. Шест от тях баха с абцес. Като се замисля за тази мъчителна ситуация, си спомням как на едно пътуване в Австралия моят съпруг имаше ужасен зъбобол. Беше толкова нещастен, защото се случи в самолета и не можеше да получи никаква помощ и облекчение. Веднага щом се приземихме в десет часа вечерта, му уредиха час при зъболекар и нещата се оправиха. Но какво да кажем за малкото момиченце и за хилядите други като нея, които всеки ден търпят болки и нямат достъп до никаква лекарска грижа? Опитайте се да си го представите. Какво ли е усещането да имате двадесет и един зъба, които се развалят и пулсират от болка?

Това невъобразимо страдание е реално, случва се на реални хора всеки ден в отдалечените краища на света. Повечето от нас или не знаят за тях, или в най-добрия случай само са виждали снимки на такива хора по телевизията. Дори си мислим: „Какъв срам. Някой наистина трябва да направи нещо по въпроса!“ След това обаче продължаваме да си пием сутрешното кафе и да се наслаждаваме на красивата гледка през прозореца.

Там, където боклукът е съкровище

Едно десет годишно момиче на име Гчи живее на едно бунище в Камбоджа. Преместила се е там още на четири годишна възраст. Родителите ѝ повече не можели да се грижат за нея, затова накарали по-голямата ѝ сестра да я отведе. Единственият начин, по който двете можели да оцелеят, бил да живеят и да работят на бунището. Гчи прекарва по седем дни в седмицата в ровене из боклука с метална пръчка или направо с ръце, като търси храна, парчета стъкло или пластмаса, които може да продаде, за да изкара пари за храна. Тя живее вече шест години на бунището, а повечето там живеят от много по-дълго време.

Трябва да разберете, че това е *бунището*, на което се изхвърля градският боклук. Всяка вечер големи камиони докарват купищата боклук и стоварват остатъците от живота на другите хора от града. Децата работят там през нощта по тъмно, облечени с жилетки със светлоотразители, защото най-добрият боклук се намира през нощта, веднага щом се стовари на бунището.

След като посетих това бунище, бях запитана какво мисля за това място. Опитвайки се да събера мислите си, осъзнах, че ситуацията е толкова ужасна, че не знаех какво и как да мисля. Умът ми не можеше да схване тази дълбока деградация и не можех да облека с никакви думи това, което виждаха очите ми, но взех решение, че ще се опитам да направя нещо по въпроса.

Отне ни година на големи усилия от страна на няколко човека, които говореха за проблема и събираха дарения от партньорите в нашето служение, и разбира се, с финансовата подкрепа на нас с Дейв. Успяхме да преобразим два големи автобуса и да ги превърнем в мобилни ресторанти. Те паркират до бунището, децата влизат в автобуса, сядат, хранят се с добра храна и дори получават елементарни уроци по писане и смятане, за да бъдат подготвени за едно по-добро бъдеще. Разбира се, говорим за любовта на Исус, но не само им *говорим*, че са обичани, а им *показваме*, като снабдяваме техните практични нужди в живота.

Добрите намерения не са достатъчни

Чух история за един мъж, който заминал за Русия с доброто намерение да разкаже на хората за любовта на Исус Христос. По време на посещението видял много гладуващи хора. Като видял една опашка от хора, които чакали с надежда да си купят хляб за деня, той ги приближил с евангелизационни брошури в ръка и започнал да ходи край опашката от хора и да им разказва, че Исус ги обича, като поставял в ръката на всеки един по една брошура, на която било записано посланието за спасение. За по-сигурно се опитвал да помогне като говорил и преповтарял за любовта на Исус. Тогава една жена се обърнала към него и горчиво проговорила: „Думите ти са хубави, но те не засищат празния ми стомах.“

Разбрала съм, че някои хора страдат прекалено силно и не могат да чуят благата вест, че Бог ги обича; затова те се нуждаят да преживеят тази любов, а не да слушат за нея. Един от най-добрите начини, по

които това може да им се случи, е ние да снабдим техните нужди, а не само да им казваме, че са обичани.

Трябва да се пазим от мисленето, че само думите са достатъчни. Исус определено проповядва благата вест, но Той също така обикаля и върши добро, като изцелява всички, които са угнетени (вижте Деяния на апостолите 10:38). Говоренето не струва скъпо, нито изисква големи усилия, но истинската любов има висока цена. Бог е заплатил със собствения си Син и ако ние искаме да бъдем проводници на истинската любов, това ще ни струва висока цена. Може би ще ни се наложи да заделим от времето, парите, силите и притежанията си, но със сигурност ще трябва да платим цена!

Бог разчита на нас

След малко ще изляза от къщи и ще пия кафе със съпруга ми, а по-късно ще идем да обядваме някъде. Вероятно ще бъдем навън около два часа, а през това време приблизително 240 деца ще станат жертви на индустрията на сексуалния трафик. Това означава, че ако някой не се намеси и не направи нещо, на всеки две минути животът на две деца ще бъде унищожен от някой алчен егоист. Какво можем да направим ние? Можем да бъдем загрижени, можем да бъдем информирани, можем да се молим, можем да предприемем действия. Можем да спонсорираме служения и организации с доказана репутация, които спасяват деца и жени от тези ужасни условия, а ако Бог ни води, можем дори да изберем да работим в тази сфера. Ако не е възможно да се посветим на пълен работен ден, можем да обмислим включването си в даден проект или в кратко мисионерско пътуване.

Сексуално робство

Докато човек се разхожда по тъмната алея, усеща как от мрака се прокрадват знаците на падение и разруха. Метални отпадъци и жици поддържат рушащите се каменни сгради. Въздухът е пропит с миризмата на гниещ боклук и човешка смрад. Зад полусрутената фасада се чуват писъци на разплакано дете, заглушени викове от ярост и гняв и пронизителният вой на едно от многото улични кучета, които скитат по тези жестоки улици.

Отделно от възприятията на всяко друго ваше сетиво, вие сте сигурни какво изпитвате или чувствате. Без съмнение това място е

зло. Колкото и трудно да ви е да си представите, това е място, създадено от нечестиви и неморални мъже, които продават деца за секс.

Този жив ад става дом на Самрауърк, когато тя е едва на седем години. Когато я спасяват на дванадесет години на една автобусна спирка, тя е деградирала до едно безжизнено същество, бледо копие на малко момиче, кожа и кости, емоционално замъртвяло, с празни очи, неспособни да изразят каквито и да е чувства. Пет години тя е жертва на похотливи изверги, които са плащали висока цена за удоволствието да наранят и поругаят нейното малко тяло. Вместо един, те плащали по три долара, защото била малка.

Състоянието на женските й органи е толкова тежко, че се нуждае от продължителна оперативна намеса, за да може изобщо да живее нормален живот. Но спешността на физическите й нужди е нищожна в сравнение с емоционалното и духовно страдание, което тя е понесла.

Самрауърк е с диагноза СПИН. Като сираче тя няма никакъв спомен за своите родители. И като много други подобни на нея, тя е скована в мрака на невъобразимо зло.

Според статистиките:

- 1,2 милиона деца всяка година са жертва на трафик, като тук не се включват милионите, които вече са в плен на трафиканти.
- На всеки две минути едно дете бива подготвяно за сексуална експлоатация.
- За последните 30 години приблизително 30 милиона деца са изгубили детството си поради сексуална експлоатация.

Зъболекарят, когото споменах по-рано, е един от лекарите, които участват в нашите служения в страните от третия свят. Всяко посещение е организирано от малък състав платени работници, но всички останали са чудесни доброволци, които си вземат отпуск и сами заплащат разходите си, за да дойдат с нас. Работят по дванадесет до шестнадесет часа на ден на места, където обикновено температурите стават много по-високи от тези, с които те са свикнали, и където няма климатици, нито дори вентилатори. Работят в далечни села под сенките на палатки и помагат на хора, които може би никога не са получавали медицинска грижа. Даваме им животоспасяващи лекарства и болкоуспокояващи. Даваме им витамини, храним ги и ги уверяваме, че Исус наистина ги обича. На всеки предоставяме възможността да приеме Исус и повечето от тях избират да го

направят. Очите ми се просълзят, когато си спомня за лекарите, зъболекарите, медицинските сестри и другите медицински работници, които с голямо вълнение са ни разказвали как тези пътувания са променили завинаги живота им. От своя страна ние се опитваме да им благодарим, но в крайна сметка те благодарят на нас, че сме отворили очите им за смисъла на живота.

На едно от пътуванията до Камбоджа взехме с нас една счетоводителка, която работи за нас, и макар тя често да гледа презентациите, които правим за тези пътувания, животът ѝ бе променен, когато лично видя всичко това. Тя каза: „Чувствам се така, сякаш съм живяла в инкубатор през целия си живот.“ Това, което искаше да каже, бе че е била изолирана от реалността. Аз пък съм на мнение, че всъщност повечето от нас сме точно такива. Наясно съм, че не всеки ще може лично да посети страна от третия свят, за да види от първа ръка как са принудени да живеят хората, но поне можем да се опитаме да запомним, че видяното по телевизията е нещо, което се случва в действителност не на един, а на много хора. Бог обича тези хора и Той разчита на нас да направим нещо по въпроса.

Недохранване

Мехрет се ражда здрава, но всеки ден недохранването погубвало тялото ѝ и причинявало още по-голямо изкривяване на гръбнака ѝ, което я прави неспособна да ходи, да не говорим за тичане и за игра с приятели. Освен това се стигнало до образуването на голям израстък от дясната ѝ страна – твърде голям, за да го скрие, и твърде болезнен, че да го пренебрегне. Костите ѝ са слаби, слаба е и самата тя.

Ако някой познава страданията на Мехрет, това е нейният баща Абеба. Нещото, което той иска повече от всичко друго, е да нахрани децата си... *и скъпата му дъщеря отново да се оправя*. Ако Мехрет започне да получава хранителните вещества, от които наистина се нуждае, процесът на влошаване може да бъде спрян. Но сега изглежда сякаш за нея няма надежда.

Ден след ден Абеба се бори с вината, че не може да изхрани децата си. Знае също, че ако нещо не се промени, състоянието на Мехрет ще става все по-лошо. Много скоро тя изобщо няма да може да се движи и в крайна сметка ще умре.

Днес Мехрет познава болката от глад... и от това да бъде различна от всички останали. И знае, че всеки нов ден ще бъде малко по-труден

от предишния. В партньорство с „Помощ в международните кризи” служението на Джойс Майер започна да доставя необходимата храна за Мехрет, за да живее и да спре по-нататъшното влошаване на състоянието на гръбнака ѝ. Но има още толкова много мили деца като нея, които се нуждаят от нашата помощ, за да спечелят войната против недохранването.

Според статистиките:

- В настоящия момент 963 милиона души по света гладуват.
- Всеки ден почти 16000 деца умират от недохранване, което прави по едно дете на пет секунди.
- През 2006 година 9,7 милиона деца са умрели преди да навършат пет годишна възраст. Повечето от тях са от развиващите се страни. Четири пети от тях в Сахара, Африка и Южна Азия – двата региона, които страдат в най-висока степен от глад и недохранване.

Пукнатина в основите на света

Струва ми се, че световната система има пукнатина в основите си, а ние си седим отгоре безучастно и наблюдаваме как тя се разпада. Ако се ослушате, ще чуете как хората повтарят: „Светът си отива. Светът се разпада.” Чуваме за това по новините и в разговорите на хората. Всички като че ли говорят за несправдите по света. Но говоренето без предприемането на действия не променя нищо. Въпросът ми е: „Кой ще се надигне против несправдите и ще запретне ръкави да работи, за да обърне нередните неща и да ги направи правилни?” Аз съм решила, че ще го направя. Познавам и още няколко хиляди други, които са твърдо решени да сторят същото, но се нуждаем от още стотици хиляди, които да се присъединят към нас, за да свършим всичката работа.

*Каквото и да е това, което можете да направите,
заслужава си да го направите*

Може би вие си мислите: „Джойс, това, което аз мога да направя, няма да разреши по никакъв начин проблемите, които съществуват по света”. Знам как се чувствате. Някога и аз се чувствах така. Но ако всеки мисли по този начин, никой няма да направи каквото и да било и в крайна сметка нищо няма да се промени. Въпреки че нашите лични усилия не могат да разрешат много от проблемите,

ние заедно можем да доведем до значителна промяна. Бог няма да ни търси отговорност за това, което не можем да направим, но със сигурност ще ни потърси отговорност за нещата, които сме могли да направим.

Наскоро се завърнах от пътуване до Индия и във фитнес залата бях запитана дали наистина вярвам, че си заслужават всичките тези усилия да пътувам и дали изобщо променям нещо, тъй като има милиони, които продължават да гладуват, независимо от броя на хората, които успяваме да нахраним. Отговорих ѝ, че Бог е поставил точно това в сърцето ми и ми стига да го правя без да оспорвам и да се съмнявам. Ако аз или вие бяхме гладни, защото не сме яли от три дни и някой ни предложи едно ядене, което да премахне болката от стомасите ни, няма ли да го приемем и да бъдем благодарни? Разбира се, че ще приемем. Така е и с хората, на които помагаме. Създали сме програми за продължителна грижа за мнозина от тях, но винаги ще има и такива, на които можем да помогнем само един или два пъти. Уверена съм, че тези начини на достигане до хората си заслужават усилията. Ако на едно гладно дете можем да дадем ядене, струвало си е. Ако можем да помогнем на един човек да живее без болка дори един ден, струвало си е. За себе си съм взела решение винаги да правя това, което мога да направя и да помня какво ми е говорил Бог: „Дори да можеш да облекчиш нечия болка само за един час, струва си да го направиш”.

Светът е изгубил аромата си

Мисля, че мога със сигурност да кажа, че това, което светът предлага е безвкусно и тук въобще нямам предвид храната. Повечето от филмите, които се произвеждат в Холивуд, са напълно безвкусни. Много от разговорите, думите, сцените, образите са лишени от всякакъв вкус. Обикновено, като видим поведение, което е проява на лош вкус, много бързо обвиняваме „света” за това. Често казваме: „В какво се е превърнал този свят?” Но „свят” означава само хората, които живеят в него. Ако светът е изгубил аромата си, то е защото хората са станали неприлични в отношението и поведението си. Исус казва, че ние сме солта на земята, но ако солта изгуби свойствата си, тя за нищо не струва (вижте Матей 5:13). Казва се още, че ние сме светлината на света и не бива да я крием (Матей 5:14).

Помислете за нещата по този начин – всеки ден, когато излизате от своя дом, за да идете в мрачния и безвкусен свят, вие можете да бъдете светлината и аромата, от който той се нуждае. Можете да носите радост на работното си място, като твърдо решите винаги да имате добро отношение. Чрез съвсем обикновени неща като да бъдете благодарни, когато повечето са недоволни и се оплакват, като бъдете търпеливи, милостиви, бързи да прощавате, благи и насърчителни. Дори една усмивка и приятелско отношение могат да донесат аромат в това безвкусно общество.

Не знам за вас, но аз не обичам леката и безсолна храна. Съпругът ми имаше стомашни проблеми веднъж и лекарят му назначи много строга диета няколко дни. Доколкото си спомням, не изгарях от нетърпение да седна и да се нахраня. Дейв не е човек, който се оплаква, но всеки път, като седнехме около масата, го чувах да казва: „Това е толкова безвкусно”. Храната се нуждаеше от сол, малко подправки, за да има вкус и точно от това се нуждае и светът днес.

Без любов и всичките ѝ великолепни качества, животът е безвкусен и не си струва да се живее. Можете да направите един експеримент. Помислете си само: „*Ще изляза в света днес и ще подправя нещата, ще им придам вкус*”. След това решете твърдо, че още преди да излезете от вратата, ще бъдете Божи посланик, ще давате щедро на хората, ще ги обичате и ще прибавите добър аромат в живота им. Можете да започнете, като се усмихвате на тези, с които се срещате през деня. Усмивката е символ на приемане и одобрение – все неща, от които по-голяма част от света отчаяно се нуждае. Предоставете се на Бога и Му се доверете да се погрижи за вас, докато вие сеете добри семена навсякъде, където идете, и вземате решения, които благославят другите.

Промяната започва от вас

Разбирам, че самите вие не можете да направите абсолютно всичко. Това не подлежи на никакво съмнение. Но е факт, че трябва да кажете „не” на някои неща, иначе животът ви ще бъде изпълнен със стрес. Аз нямам възможност да отида като доброволка и да обучавам деца, нито да ходя и да разнасям храна на възрастните хора, но мога да правя множество други неща, за да допринеса за позитивната промяна в света. Мисля, че въпросът, на който всеки един от нас трябва да даде отговор, е: „Какво правя аз, за да подобря живота на някой друг?”

А още по-добър въпрос е: „Какво съм направила *днес*, за да направя живота на някой друг по-добър?”

На моменти тази книга може да ви се стори трудна за четене, защото повдига много неудобни въпроси. Но всеки един от нас трябва да се замисли за тях. Нищо добро не се случва случайно. Ако искаме да бъдем част от тази революция, означава, че нещата трябва да се променят, а те не могат да се променят, ако преди това не се променят хората. Всеки един от нас трябва да осъзнае, че промяната започва от него самия!

Революционер на любовта Дарлийн Чех

Пътешествието на сърцето е едно от най-големите и сложни тайнства. Въодушевляването и тъгата, надеждата и очакването, висините и низините... и за жалост на мнозина нетърпимото разочарование, което намира сърцето в състояние, в което то само функционира, без да желае да изпитва повече каквото и да било. Когато човек не може да проумее великата любов на Бога, да се облекне на нея и да намери сили, тогава човешкото сърце си намира начини, по които да се справи, да изтърпи и дори да оцелее в грубата действителност. В такова положение се намират безброй хора по света – от най-богатите, до най-бедните, понеже сърдечната нищета не зависи от това колко си богат.

Пророк Исаия говори за радикална революция на любовта в Исаия 61:11, където Словото описва ден, в който любовта ще проникне у хората, които намират дължимата праведност... и у който Исус ще проправи път през пустинята. „Защото както (със сигурност) земята произвежда растенията си и както в градина пониква посятото в нея, така (със сигурност) Господ Йеова ще направи праведност и хвала да поникнат през всички народи (чрез силата на Словото и способността му да се изпълни)”.

Революцията на любовта не е просто някаква велика идея, а е спешна и неотложна реалност, особено ако вярваме, че ще видим как тези трагични неправди в света се преобръщат и променят на-

пълно, включително и най-тежката трагедия от всички – трагедията на човешкото съкрушено сърце.

Отново и отново се сблъскваме с трагедията и страданието на човешкото сърце в образа на младата майка, която кърми своето дете, макар че е болна и смазана от СПИН. Тя дава най-доброто от себе си и е изправена пред решението... дали да нахрани детето си и да го зарази със своята болест, или да го остави да умре от глад поради липса на алтернатива? Сърцето на тази майка е повече от съкрушено. А тя е майка, която по нищо не се различава от мен, и се изпълва с наслада, когато има възможността да види детето си да процъфтява под нейната ласкава грижа.

Тъжно е да гледаме млади мъже и жени, които нямат храна, нямат вода, нямат къде да отидат и бездействат. Това съкрушава сърцата им и ги изпълва с постоянно разочарование и обезверение. Сърцата и мислите им са пълни с безброй мечти, но само ако имаше начин да отидат на училище и да си вземат нещо за ядене.

Невероятно е на какво е способен един отчаян човек, причинявайки допълнителни вреди и проявявайки крайно насилие към другите... колко малка е стойността на човешкия живот, когато е изправен пред постоянно крайно лишение. Сърцето може да понесе само определена болка.

Четиринадесет годишно момче отглежда своите по-малки брат и сестра и по-малък племенник в барака, покрита с ламаринен покрив, което в покрайнините на Сахара в Африка се счита за дом. Работи по цял ден в малка ферма, като се опитва отчаяно заедно със себе си да ги изучи и тях, и да им намери какво да ядат, за да бъдат силни всеки ден. Родителите му са починали от СПИН и в града са изгонили децата от страх да не са носители на вируса. Несгодите са големи и тепърва ще бъдат изпитани. Но изключително смелото сърце на това четиринадесет годишно момче рухва поради безмилостната, тежка работа, болестите и несугурността.

Една млада майка от Сидни, Австралия, е посветила целия си живот на съпруга и децата си, само за да открие, че мъжът ѝ я е мамел много, много месеци наред и сега иска да се ожени за „новото си попадение“; тя вече е изолирана, отчаяна, унижена и разрушена, но трябва да се изправи пред своето бъдеще не само без съпруг, но и често без децата си, защото нейният бивш мъж се бори за попечи-

телство над тях. Сърцето ѝ е толкова съкрушено, че дори ѝ е трудно да диша и изобщо не вижда бъдеще за себе си.

Спомням си когато бях в глуха провинция на Уганда заедно с една невероятна жена, която ръководеше програма за спонсориране на деца, и когато се заговорихме тя сподели, че независимо от техните усилия да спасят сираците в този район, броят на децата без най-необходимите средства за оцеляване е поразително голям. Аз се изправих и започнах да масажирям уморените ѝ рамене, докато тя продължаваше да ми разказва със съкрушено сърце и неотслабващо чувство на безсилие и не след дълго думите се превърнаха в хлипане. Годишите на живот с ограничени средства, използвани максимално, без да са в състояние да помогнат на всички деца, които си лягат гладни и самотни, бяха се стоварили върху тази изнурена душа.

Историите за хора, които се борят да оцелеят от дълбините на Африка до високо населените региони в Азия и дори до Америка, могат да продължат до безкрай. Накъдето и да обърнете очи, ще видите издигнати високи непреодолими стени на разруха и мъка, за които нито камионите, натоварени с храна, нито колетите с подаръци, нито имунизациите, съветниците и подкрепата са достатъчни. Нуждаем се от много повече, за да разрушим този порочен, коварен цикъл. Революция на любовта – в нея откриваме своята житейска мисия.

Лука 4 гл. отправя ясно и недвусмислено послание:

„Духът на Господа е върху Мене, ЗАЩОТО Ме е помазал да благовествам на сиромасите; пратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените, да проглася благоприятната Господня година” (Лука 4:18,19).

Всеки път, когато чета и препрочитам този пасаж, осъзнавам, че е необходимо да бъде съсредоточена и наясно със стремежите на живота, а те трябва да бъдат да издигаме и благославяме другите ... от най-малките жестове до най-големите проекти, защото това е времето, в което трябва да се изправим, да излезем от рутината и статуквото си, от живота на комфорт и егоизъм, и да предоставим себе си на братята и сестрите в нужда по света.

Има велика дума, която наистина показва едно от най-могъщите неща, които любовта носи в живота... и тази дума е НАДЕЖДА. Словото казва, че ние имаме тази надежда като котва за душите си

(Евреи 6:19). Псалом 39:7 казва: „И сега, Господи, какво чакам? Надеждата ми е в Тебе”. Надеждата остава, когато ситуацията е безперспективна или дори невъзможна. Мисията ни е да донесем тази надежда заедно с вяра и любов на наранените и страдащи хора.

Сърцето ми е изтощено и предизвикано до краен предел в опити да открия решение за тези, които не живеят, а съществуват в най-ужасните, поразени от бедност условия. И същевременно по чуден начин, когато сте сред тези, които нямат нищо, и състоянието им изглежда безнадеждно, усещате по мощен начин Божията благодат сред тези чудесни хора. Дори когато се борят и се мъчат да продължат пътешествието на своето оцеляване, Бог сияе чрез тях. Срещнала съм много „обнадеждени затворници”, както се казва в Захария 9:12, които простичко и чистосърдечно вярват и ЗНАЯТ, че единствено Бог е техният отговор и снабдител.

Моето лично търсене и стремеж е да обичам Господ и да Му се покланям с целия си живот и това е най-възвишеният приоритет за мен в моя духовен път – да търся Него, да обичам Него и да служа на Него. Осъзнаването на сериозността на живота на поклонение, на цената на Неговото присъствие и на удивителната Му благодат е неописуем дар и със сигурност ще се нуждаем от цялата вечност, за да изразим благодарността си адекватно за всичко, което Той е направил и продължава да прави за нас. Да си дисциплиниран да изпееш песен на вяра и да възвеличаваш Исус по време на битки е един от най-големите уроци, които съм се борила да науча в сърцето си; но урокът, който постоянно уча, е какво Бог допълнително изисква от нас чрез поклонение. Непрекъснато усещам пулса на сърцето Му чрез Писанията и как Той копнее поклонението да бъде много повече от изпяването на някоя песен – трябва да бъде изливане и предоставяне на целия ни живот пред Него, неутолимо желание да бъдем Неговите ръце и нозе на планетата днес.

Преди много години посетих едни красиви африкански деца, настанени в хоспис за болни от СПИН. Всички те бяха сираци, но бяха обзети с ентузиазма на хора, изпълнени с надежда. Те се изправиха и започнаха да пеят за мен... „Всичко възможно е”, което така ме вдъхнови и предизвика, докато тъничките им гласчета изпълваха атмосферата с живот и радост. Незабравим момент, незабравим спомен за мощта на Словото на Бога в живота ни.

Евреи 13:15 казва следното: „Затова чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно хвалебна жертва, тоест плод от устни, които изповядват Неговото име”. Но 16 ст. продължава: „А не забравяйте да вършите благоденствия (към нуждаещите се, което е доказателство за общението в църквата) и да споделяте с другите богатата си; защото такива жертви са угодни на Бога”.

Да пеем песни на Бога, да се слеем с великия химн на вечността е една от най-големите радости тук на земята. В присъствието Му придобиваме сили, яснота и способност да живеем великото поръчение, протегнали ръце към небето, но готови да помагаме и да служим. Както казва Бл. Августин: „Животът ни трябва да бъде „АЛИЛУЯ” от главата до петите”.

Поклонението с песни е само началото на онова, което Създателят на небето и земята изисква от нас. Над четиридесет пъти четем наставления да пеем нови песни на Господа, но много по-често сме приканвани да принасяме на Господа жертви от скъпо струващото ни покорство. Около 2000 пъти се говори за това активно да участваме в грижата за страдащите в различните сфери от живота, докато предаваме своя ЖИВОТ в принос на Господа. Добре е да не забравяме, че без време на молитва и размишляване върху Словото на Бога, без тези нежни и удивителни моменти на дълбоко взаимоотношение с Христос, нашето служене може да започне да се основава на дела и всичко да се върти около нас, вместо около тези, на които служим.

Времето, заделено за поклонение, поставя сърцето ви в позиция, от която то може да бъде контролирано, предадено и трансформирано в Божието присъствие. И тъй като цялото това пътешествие в християнския живот е едно пътешествие на сърцето, можете да видите защо да се научим да се ПОКЛАНЯМЕ с цялото си естество е важна крачка в този процес. Бог винаги желае ИСТИНАТА, когато става въпрос да Му служим, а решения за истината се вземат в сърцата ни, затова за Господ е изключително важно да се грижим и да пазим сърцата си.

„Повече от всичко друго, което пазим, пазим сърцето си, защото от нещото са изворите на живота” (Притчи 4:23).

Никога няма да забравя предизвикателството, което преди няколко години ни отправи пастир Бил Хайбълс от църквата в Уилоу Крийк, близо до Чикаго. Той каза, че като християни и като лидери

не е достатъчно само да говорим за несправедливостите по света и да гледаме програми за тях; той каза, че сме длъжни да позволим на нищетата и бедността да ни докоснат, да ни въвлекат в себе си по такъв начин, че мирисът и реалността на борбата за оцеляване да се превърнат в усещане, което никога да не можем да забравим. Не е достатъчно да изпращаме дори пари и да си мислим, че сме изпълнили своята си част. Всички сме призовани да действваме чрез великата Божия любов и да споделяме тази любов и този живот, като Му се доверяваме да проправи път за нас, защото такава е пътешествието, което всеки един от нас трябва да предприеме. Точно тук в действие се намесва любовта и животът на поклонение.

„И който приема, допусне и приветства едно от тези малки дечица в Мое име, то той приема, допуска и приветства самия Мене.” (Матей 18:5)

„Кой ще се погрижи за моите бебета?” – плаче умиращата майка, знаейки, че децата ѝ скоро ще се присъединят към милионите по света, които си търсят нова майка. Наблюдавала съм приятели болни от рак, които плачат със същата молитва. Няма нещо, което да може повече да съкруши сърцето и по-дълбоко да простене във време на скръб. Искало ми се е да извикам на такива хора: „Ние ще го направим”. Това определено е област, в която се изисква от нас да запретнем ръкави, да преглътнем, да се помолим и да ВЯРВАМЕ, както и да направим крачка напред с вяра. Не е нужно да се преместим да живеем в третия свят, за да намерим сираци, които се нуждаят от дом, или самотни хора, които търсят приятелство. Повечето от нас живеят в градове, където децата се подхвърлят от една на друга правителствена организация, която се опитва да направи най-доброто за тях, а в същото време ние – ЦЪРКВАТА можем да поемем тази грижа.

Обичам църквата – тя е толкова разнообразна и наистина се надига по лицето на земята с нова увереност и излъчване. Но църквата е най-добра тогава, когато на първо място обича Бога с всичките си сили, а след това застава с отворени обятия, за да служи на раненото общество и на съкрушения свят, като свързва хората с Исус. Без да осъждаме или критикуваме бедните, а като ги обичаме, което ще ни струва скъпо. И помнете, да обичаме е глагол, който изразява действие, а не е съществително. Заедно наистина сме способни да

застанем в пролома за тези, които нямат глас... и да обичаме Господ, своя Бог, с цялото си сърце, душа, ум и сила... и да обичаме ближния, както себе си. Това е изумително!

И така, как да се справим с привидния великан на безнадеждността? Как да разтворим вратите за тези, които са принудени да стоят в този опасен затвор?

Никой от нас не може сам да се справи с този проблем. Дори и най-интелигентните и заинтересовани благодетели се НУЖДАЯТ от други и от опита на запознати специалисти, които могат да работят заедно за по-доброто благо и за да окажат максимално влияние върху максимален брой хора. Но ние трябва да поставим началото, може би като спонсорираме дете, като надигнем глас за страдащите в нашето общество, като помагаме, ако можем с краткосрочна или дългосрочна грижа за дете, като каним вкъщи сираци за празниците, като събираме пари за благотворителност или като помагаме за снабдяването на това, за което горят сърцата ни, като заставаме зад инициативите, които предприема църквата, и като накараме тялото си да се задвижи, да заживее малко по-семпло, без да забравя да дава, а не само да харчи... списъкът няма край.

Точно толкова важно е да пазим собствените си сърца огнени и живи за всяка нужда, с която се сблъскваме в своето ежедневие, независимо дали е глобална или само локална. Точно както четем в историята за добрия самарянин, който е минал от другата страна на общоприетото и всъщност се е отбил от пътя си, за да помогне и да откликне на един, когото всички други са подминавали. Самарянинът е докоснат и мотивиран от състрадание. Но той не е само емоционално докоснат, не откликва на думи, а с действие.

Ще позволите ли да добавя, че ако преминавате през време, в което ви се струва, че именно вие сте тези, които се нуждаете да ви се послужи, вместо да бъдете тези, които дават, бъдете насърчени. Обградете се с поклонение и хвала, изпълнете дома си с музика, която вдъхновява сърцата ви, заредете колата си с дискове от Словото на Бога. Събирайте се със семейства, приятели и хора, които знаете, че ще ви насърчават и изграждат. Позволете на Божия Дух да ви изпълва непрекъснато. Ако се нуждаете от изцеление, от финансов пробив, от чудо във взаимоотношенията, нашият Бог е способен на всичко. Оставете се в сигурните ръце на Господ, който е нашата сила, защото Той никога няма да ви изостави и никога няма да ви забрави.

Доверете Му се, защото това е най-голямата радост и надежда, която имаме. Но ви оставям с тези думи – да ОБИЧАТЕ Господа, своя Бог с цялото си сърце, ум, душа и сила и да обичате ближния си както себе си. Вие сте изключително ценени, никога не го забравяйте!

Дарлийн Ч.

„Пътешествието на сърцето е едно от най-големите и сложни тайнства. Въодушевляването и тъгата, надеждата и очакването, висините и низините... и за жалост за мнозина нетърпимото разочарование, което намира сърцето в състояние, в което то само функционира, без да желае да изпитва повече каквото и да било. Когато човек не може да проумее великата Божия любов, да се облегне на нея и да намери сили, тогава човешкото сърце си намира начини, по които да се справи, да изтърпи и дори да оцелее в грубата действителност. В такова положение се намират безброй хора по света, от най-богатите, до най-бедните, понеже сърдечната нищета не зависи от това колко си богат”.

Както ни напомня самата Дарлийн Чех, пророк Исаия говори за радикална революция на любовта в Исаия 61:11, където Словото описва ден, в който любовта ще проникне у хората, които намират дължимата праведност... и у който Исус ще проправи път през пустинята. „Защото както (със сигурност) земята произвежда растенията си, и както в градина пониква посятото в нея, така (със сигурност) Господ Йеова ще направи праведност и хвала да поникнат през всички народи (чрез силата на Словото и способността му да се изпълни)”.

Не само една велика идея

„Революцията на любовта не е просто някаква велика идея, а е спешна и неотложна реалност, особено ако вярваме, че ще видим как тези трагични неправди в света се преобръщат и променят напълно, включително и най-тежката трагедия от всички – трагедията на човешкото съкрушено сърце”. Псалом 27:3 казва: „Ако се опълчи против мене и войска, сърцето ми няма да се уплаши; ако се повдигне против мене война, и тогава ще имам увереност”. Точно това трябва да се случи със сърцата на всички хора.

Използвани източници:

1. „Помогнете да прекратим трафика на бели робини”
<http://www.crisisaid.org/traffickstats.html>
2. „Факти за глада” <http://www.bread.org/learn/hunger-basics/hunger-facts-international.html>

Коренът на проблема

„Ключът към щастието не е в това да бъдеш обичан, а да има кого да обичаш.“

Неизвестен автор

Коренът на всяко нещо е това, което го подхранва, той е неговото начало, основната и скрита опора. Корените обикновено са под земята. Поради това често ги пренебрегваме и обръщаме внимание само на това, което виждаме над повърхността. Човек със зъбобол често се нуждае от почистване на корена на зъба. Коренът се руши и трябва да се поправи, иначе зъбът никога няма да спре да го боли. Коренът не е нещо, което човек може да види, но от болката ви става ясно, че той наистина е там. Светът страда и болката няма да спре, ако не стигнем до корена на проблемите, които морят хората и обществата. Вярвам, че името на този корен е егоизъм.

Опитвала съм се да се сетя за проблем, който да не се корени в егоизма, но не съм успяла да измисля дори и един. Хората изобщо не си мислят, че разрушават живота на другите, като получават това, което искат, и смятат, че ще е добро за тях. В този смисъл егоизмът е източникът на всички човешки неволи.

Егоизмът има хиляди лица

Егоизмът има хиляди лица и може би точно поради тази причина не можем да ги разпознаем в истинската им същност. Виждаме го в бебетата, които крещат, щом не получат това, което искат в момента, и в децата, които вземат играчките на другите деца. Личи си в нашето желание да изглеждаме по-добре от другите или да се справяме по-добре от тях. Егоизмът е желанието ни да бъдем първи във всичко и макар че няма нищо лошо в това да правим най-доброто от себе

си, лошо е да се радваме, като гледаме как другите се провалят, за да можем ние да имаме успех.

Вярвам, че всяка форма на егоизъм е порочна и може да причини много проблеми. В тази глава искам да обърна внимание на три конкретни вида егоизъм, често срещани в света днес, както и на негативните резултати, до които водят те.

Сексуално малтретиране - Ан е на тринадесет години. Баща ѝ и казва, че тя вече е жена и е длъжна да направи това, което всяка жена прави обикновено. Когато той приключи да ѝ показва какво означава да бъде жена, тя се чувства посрамена, уплашена и омърсена. И макар баща ѝ да я уверява, че това, което прави, е добро, тя се чуди защо тогава той настоява да запази всичко това в тайна, както и защо това я кара да се чувства така зле. С течение на времето, докато баща ѝ продължава да я изнасилва и тормози постоянно, Ан се затваря емоционално, за да не се налага да изпитва повече болка. Бащата на Ан е откраднал детството ѝ, девствеността ѝ, невинността ѝ, и без намесата на Бога той е на път да открадне целия ѝ живот. И всичко това само за да получи онова, което му се иска на него.

Повдига ни се от всички тези случаи на кръвосмешение, но истината е, че за 90-95% от случаите изобщо не се дават сведения и не се докладват в полицията. Аз самата съм била сексуално малтретирана от баща си дълги години. Два пъти се опитах да кажа на някого какво се случва с мен, но тъй като и в двата случая не ми помогнаха, аз продължих да страдам сама, докато пораснах и започнах да споделям историята си и да получавам изцеление от Бога. Моят баща умря на осемдесет и шест години без да бъде наказан за своите престъпни деяния. Хората, с които е работил, празнувал, излизал на пикници, никога не разбраха, че той е изнасилвал дъщеря си от много малко момиче.

Когато виждаме какво правят хората, много бързо ги осъждаме, но рядко се замисляме какъв е коренът на това поведение. Много жени, които осъждаме като „проблемни в обществото”, всъщност са жертва на кръвосмешение. Например:

- 66% от всички проститутки са жертви на сексуална злоупотреба като деца
- 36,7% от всички жени в американските затвори са били малтретирани като деца

- Една трета от всички малтретирани и пренебрегнати деца по-късно в живота си малтретират и пренебрегват собствените си деца
- 94% от всички жертви на сексуален тормоз са под дванадесет години, когато са малтретирани за първи път.

Болката, причинена на нашето общество от кръвосмешение и сексуален тормоз, е шокираща и всичко започва от това, че някой егоист получава това, което иска, без да го е грижа кой ще пострада – стига той да постигне желанието си.

Вие може би няма да убиете, да откраднете, да нараните грубо деца, но също имате възможност да проявявате егоизъм в определени неща. Ако си позволяваме да оправдаваме своя егоизъм, като сочим с пръст онези, чиито престъпления са по-лоши от нашите, никога няма успешно да можем да се справим с проблемите на обществото днес. Всеки един от нас трябва да поеме отговорност и да се справи със собственото си егоистично поведение, без значение под каква форма го проявяваме и до каква степен.

Алчност – Егоизмът често приема формата на алчност. Това е духът, който никога не може да бъде удовлетворен и винаги иска още. Обществото днес без съмнение е консуматорски настроено. Когато пътувам с колата, се удивявам на всичките магазинчета, които виждам по пътищата, и на тези, които все още се строят. Където и да погледнем, нещо се предлага за купуване. Неща, неща и още неща и всички те са една голяма илюзия. Те обещават лесен живот и повече щастие, но за повечето хора единствено създават невъобразими дългове.

Натискът и изкушението да купуваме повече и повече само ни държи вкоренени в егоизъм. Добрата новина е, че можем да се променим, ако наистина го искаме. Трябва да се научим да си купуваме това, от което се нуждаем, и малко от това, което ни се иска, а след това трябва да се научим как да раздаваме и споделяме притежанията си, особено тези, които вече не използваме, на които някой друг много ще се зарадва, защото има много по-малко от нас. Трябва да се упражняваме да даваме, докато това не се превърне в нещо съвсем нормално за нас, което да правим всеки ден от живота си. За повечето хора това наистина е революционен начин на живот.

Библията казва, че любовта към парите е коренът на всяко зло (вижте I Тимотей 6:10). Единствената причина, поради която хората обичат парите и са готови на всичко, за да ги имат, е защото смятат,

че парите могат да им дадат всичко, което искат. Вярват, че могат да им купят щастие. Хората най-редовно убиват, крадат и лъжат за пари и коренът на всяко такова зло е болестта на завистта. Наскоро прочетох една статия от известен писател, който казва, че хората наистина вярват, че ако могат да притежават всичко, което искат, това ще ги направи щастливи. Но това е фалшиво и лъжовно обещание. После той разказа как е имал всичко, което човек може да си пожелае, но открил, че нищо от тези притежания не можело да го направи щастлив, защото след като човек постигне целта си и има всичко, което може да предложи светът, той отново остава сам със себе си.

Развод – Егоизмът е в корена на причината за развод. Много често хората се женят с погрешни идеи и очаквания за това какво трябва да представлява бракът. Много от нас решават, че партньорът ни трябва да ни направи щастливи, а когато това не се случи, започваме война. Колко различни биха били нещата, ако при женитбата вземем решение да правим всичко, което е по силите ни, за да правим партньора си щастлив!

Сега може би си мислите: „*Няма да направя подобно нещо, защото съм сигурна, че ще ме използват*”. Ако сега мислех, както когато бях много млада, сигурно щях да се съглася с вас. Но след като вече съм живяла почти цял един живот, вярвам, че Библията е самата истина. Тя ни учи, че любовта никога не отпада (не се проваля – вижте I Коринтяни 13:8). Освен това ни учи, че каквото сее човек, ще пожъне само и единствено това (Галатяни 6:7). Ако вярвам в Библията (а аз вярвам), тогава означава, че вярвам в моята отговорност относно жътвата, която получавам в живота си, защото тя се основава на семената, които аз сея. Ако сеем милост, ще пожънем милост; ако сеем благодет, ще пожънем благодет.

Аз винаги мислех за себе си

Когато се върна назад четиридесет и две години, откакто с Дейв сме женени, удивявам се какъв егоист съм била, особено в началото. Откровено мога да призная, че не знаех по-добър начин. В дома, в който съм отраснала, съм виждала единствено егоизъм и не е имало кой да ме научи на нещо по-различно. Ако знаех как да бъда даваща, а не вземаща, сигурна съм, че ранните години от нашия семеен живот щяха да бъдат много по-лесни и много по-добри. Поради това, че Бог е в живота ми, съм видяла как нещата се преобръщат и как ста-

ри рани се изцеляват, но въпреки това съм изгубила много години, които не мога да върна назад.

За разлика от дома в който аз съм отраснала, Дейв е възпитан в християнско семейство. Неговата майка била благочестива жена, която се молела и учила децата си да дават. Поради това Дейв беше развил качества, които аз не бях виждала никога в живота си преди да срещна него. Примерът му е бил изключително ценен за мен. И ако той не беше толкова търпелив към мен, което е качество на любовта, сигурна съм, че бракът ни нямаше да трае много дълго. Сега мога откровено да кажа, че с всеки изминал ден нещата стават все по-добри и все по-добри. Днес съм по-щастлива от всякога, защото давам повече за нашето взаимоотношение от всякога досега. Много се радвам, когато виждам Дейв да прави неща, които му доставят удоволствие, а това е много различно от отношението, което съм имала към него през годините, когато нещата не ставаха „както на мен ми харесва“.

Непрекъснато мислех за себе си и нищо не се промени, докато не се уморих от своя живот и от факта, че всичко за мен се въртеше единствено и само около мен, мен, мен и пак мен. Исус дойде, за да отвори вратите на затворите и да пусне на свобода пленниците (вж. Исаия 61:1). Той ме е освободил от толкова много неща, но най-голямото от тях е самата мен. Аз бях освободена от себе си! Всеки ден продължавам да израствам в тази свобода, но съм благодарна, че осъзнавам, че истинската радост не се намира в това да получавам нещата, които аз искам, и по начина, по който аз ги искам.

Може би като мен и вие сте имали лош пример в живота и се нуждаете да се отучите от някои неща, към които сте били привикнали в ранните години от живота си. Бъдете откровени – как реагирате, когато нещата не стават по вашия начин и не получавате това, което искате? Сърдите ли се? Мрънкате ли или се оплаквате? Способни ли сте да се доверите на Бога да се погрижи за вас или живеете в страх, че ако сами не се погрижите за себе си, никой няма да го направи вместо вас? Вярата, че трябва да се погрижите за себе си, води към егоизъм, който от своя страна води до нещастен живот. Умолявам ви да се откажете от егоизма днес и да започнете да цените, да се грижите и истински да обичате другите.

Егоизмът е избор

Повечето от нас прекарват доста време в размисли, разговори и планове за самите себе си. Въпреки че поучавам, че трябва балансирано да обичаме себе си, не вярвам, че трябва да бъдем до такава степен влюбени и замаяни от себе си, че да станем център на своя свят и да се интересуваме само как да получим желаното от нас. На всяка цена сме длъжни да се грижим за себе си, защото сме много ценни в очите на Бога за Неговия план на земята. Той ни е дал живот, за да можем да му се наслаждаваме (вж. Йоан 10:10). Ние трябва да го живеем, но е необходимо да осъзнаваме, че истинският път към щастието е в това да даваме, а не да се опитваме да задържим всичко за себе си.

Исус казва, че ако искаме да бъдем Негови ученици, трябва да забравим за себе си, да не се вираме толкова в себе си и да се откажем от всичките си интереси, за да последваме Него (вж. Марк 8:34). Признавам си, че това е плашеща мисъл, но съм живяла достатъчно дълго и знам от опит, че това действа. Исус още казва, че ако се откажем от „по-низшия“ (егоистичен) живот, тогава можем да имаме „по-висш“ (не егоистичен) живот, но ако си държим на нисшия живот, ще изгубим висшия (вж. Марк 8:35). Той ни дава право на избор как да живеем. Но първо всъщност показва кое би работило по-добре и чак тогава ни оставя да решим дали искаме да го направим или не. Аз мога да избира да си остана егоист, а също и вие, но добрата новина е, че не е необходимо да го правим. Ние имаме Божията сила на свое разположение, за да ни помогне да преодолеем самите себе си и да живеем, за да направим по-добър живота на някой друг.

Пътешествието

Егоизмът не е поведение, което заучаваме. Ние се раждаме с него. Той е вродена част от нашето естество. Библията го нарича „греховно естество“. Адам и Ева съгрешават против Бога, като правят това, което Той им заръчва да не правят, и греховният принцип, който те установяват, се предава завинаги на всеки човек, който се ражда по лицето на земята. Бог е изпратил Своя Син Исус, за да умре за греховете ни и да ни освободи от тях. Той е дошъл, за да поправи стореното от Адам. Когато приемем Исус за свой спасител, Той идва и живее в духа ни; ако позволим на тази обновена част от нас да управлява решенията ни, тогава можем да победим греховното естество, което е в плътта. То не изчезва, но Великият, Който живее

у нас, ни помага да го побеждаваме ежедневно (вж. Галатяни 5:16). Това не означава, че никога повече няма да съгрешаваме, но можем да се подобряваме и да напредваме в живота си.

Не мога да кажа със сигурност, че съм победила напълно егоизма си и се съмнявам изобщо някой да може. Ако твърдим подобно нещо, би означавало, че вече не съгрешаваме, защото всеки грях се корени в егоизма. Не съм победила изцяло егоизма, но имам надежда, че се подобрявам ежедневно. Аз съм поела на пътешествие и макар да не съм още пристигнала, решила съм, че когато Исус се върне, за да ме вземе у дома, Той ще ме намери преследваща целта (вж. Филипяни 3:12-13).

Апостол Павел прави следното изказване: „Защото сега вече не аз живея, но Христос (Месия) живее в мене” (Гал. 2:20). Павел говори, че той вече не живее за себе си и за своята си воля, а за Бог и за Неговата воля. Много бях насърчена, когато открих, че Павел прави това изказване около двадесет години след като е повярвал. Да се научи да живее без егоизъм е било пътешествие и за него, точно както е за всеки един от нас. Павел също казва: „Аз всеки ден умирам (изправям се пред смъртта всеки ден и умирам за себе си)” (I Кор. 15:31). С други думи, да поставяме другите на първо място е ежедневна битка и изисква нашите решения всеки ден. Всеки от нас трябва да реши как ще живее и за какво ще живее. Няма подобър момент от настоящия за вземане на подобно решение. Аз и вие имаме само един живот, който да живеем и който да дадем, така че остава въпросът: „Как да живеем?” Твърдо вярвам, че ако всеки извърши своята част и постави на първо място благото на другите, тогава ще можем да видим и да участваме в една революция, която има потенциала да промени света.

Никой човек не е самотен остров

Сигурна съм, че сте чували известната реплика на Джон Дон: „Никой човек не е самотен остров”. Тези думи са прост начин да изразим факта, че човек се нуждае от другите и влияе на другите. Точно както животът на баща ми повлия на моя по негативен начин, така животът на Дейв ми повлия положително. Нашият живот може и влияе на другите. Исус ни заръчва да се обичаме един друг, защото само по този начин светът може да проумее, че Той съществува (вж. Йоан 13:34-35). Бог е любов и когато показваме любовта Му в своите думи

и действия, все едно показваме на хората същността на Бога. Павел казва, че ние сме посланици на Бога, Негови лични представители и Той отправя Своя апел към света чрез нас (II Кор. 5:20). Всеки път, когато се замисля за този пасаж от Словото, мога само да кажа: „Каква привилегия, чест и отговорност!”

Един от уроците, които научих в живота, е че няма привилегии без отговорности. Това е част от проблемите на обществото днес. Хората искат неща, които не са готови да заслужат! Егоизмът казва: „Дай го на мен. Аз го искам и при това го искам сега”. Мъдростта казва: „Не ми давай нищо, което не съм достатъчно зрял да управлявам правилно”. Светът е лишен от признателност и това до голяма степен се дължи на факта, че не сме готови да изчакаме или да се пожертваме за каквото и да било. Открила съм, че нещата, за които съм най-силно благодарна, са тези, за които съм работила най-дълго и най-упорито. Нещата, които се случват лесно в живота, обикновено не са много ценени.

Днес ние възпитаваме едно поколение от егоисти, защото в повечето случаи им даваме твърде много и твърде бързо. Често купуваме колело на детето една година преди да стане достатъчно голямо, за да го кара, или им вземаме кола, когато са едва на шестнадесет. Плащаме сметките им в колежа, купуваме им къщи когато се оженят, и пълним тези къщи със скъпи мебели. След това, когато децата ни попадат във финансови затруднения, ако е по силите ни, ги измъкваме всеки път, когато се нуждаят. Правим всичко това в името на любовта, но дали в действителност това е любов или просто угаждане и глезене? Понякога, когато родителите правят тези неща, се опитват да „си платят” за времето, в което не са били с децата си в тяхната ранна възраст. Даването на децата на много материални облаги облекчава родителската съвест от чувството на вина и ако е възможно, те биха хвърляли пари по тях, защото това е много по-лесно – особено когато животът им е зает и забързан.

Всички ние обичаме да благославяме децата си, но трябва да бъдем дисциплинирани в количеството на това, което правим за тях. Цар Соломон съветва да използваме „мъдро размишляване” (Притчи 1:3). Понякога „не” може да се окаже най-добрият дар, който да дадем на децата си, защото така ще ги научим на ценните уроци за привилегиите и отговорностите.

Пример за щедрост

Бъдете пример за щедър живот не само пред децата си, но и пред всички тези, с които общувате. Ако сте даващ, а не вземащ в живота, не след дълго хората ще разберат, че сте доста по-различни от останалите край тях. А когато станат свидетели и на радостта ви, може би ще успеят да свържат точките и да осъзнаят, че даването прави човек по-щастлив, отколкото да бъде егоист. Хората ни наблюдават и аз съм изненадана от нещата, които те виждат и запомнят.

Павел казва да дадем възможност на всички да видят и да познаят нашата щедрост, нашата грижа и нашият устояващ и изтърпяващ дух (Фил. 4:5). Исус насърчава да позволим на всички хора да бъдат свидетели на добрите ни дела, за да разпознаят и прославят Бога (Матей 5:16). Разбира се, Исус няма предвид да се превърнем във фукльовци, които правят всичко, за да ги видят другите; Той всъщност ни насърчава да бъдем наясно до каква степен оказваме влияние на хората около нас. Със сигурност негативното поведение оказва влияние на другите, както вече споменах, но щедростта също влияе на хората около нас по много позитивен начин и ни носи удовлетворение и щастие.

Ами аз?

Точно сега може би си мислите: „Ами аз? Кой ще направи нещо и за мене?“. Това са мислите, които пречат да заживеем по начина, по който Бог иска. Нещата винаги опират обратно до „мен“. Ами аз, кой ще направи нещо за мен, за мен, за мен? Толкова сме свикнали да гледаме как да снабдим своите желания и искания, че самата мисъл да забравим за себе си (дори за един ден) е плашеща. Ако само успеем да съберем кураж и опитаме, тогава ще бъдем удивени от свободата и радостта, която ще преживеем.

През по-голямата част от живота си аз се събуждах сутрин и лежах в леглото, докато не си направя планове за деня. Мислех си какво искам, какво ще е най-доброто за мен и как мога да убедя семейството си и приятелите ми да участват в моите планове. Ставах и прекарвах деня си в мисли за себе си и всеки път, когато нещата не ставаха по моя начин, се сърдех, ставах нетърпелива, разочарована и дори гневна. Смятах, че съм нещастна, защото не получавах това, което исках, но *всъщност* бях нещастна, защото всичко, което правех, беше да се опивам да получа което *аз* искам, без да ме е грижа за останалите.

Сега, след като съм открила, че тайната на радостта е в даването, вместо в това да се опитвам да задържам и да получавам, сутрините ми станаха съвсем различни. Тази сутрин, преди да започна да работя върху тази глава, се помолих и се замислих за всички хора, с които ще се срещна през този ден. После се помолих със Словото от Римляни 12:1, където сме призовани да се посветим на Бога като живи жертви и да предадем всичките си способности, умения и таланти на Него, за да ги употреби. Докато си мислех за хората, с които ще работя или може би само ще срещна, аз поисках от Господ да ми покаже какво мога да направя за тях. Решила съм да ги насърчавам и да бъда благодарна. Без съмнение, всеки от нас може да намери по едно добро нещо, което да каже на всеки човек, с когото се среща. Ако се опитаме да изпълним това, ще се опазим от риска да мислим само за себе си. Доверявам се на Бога да ме води, докато изпълнявам задълженията си през деня.

Ако искате да посветите себе си на Бога, за да може Той да ви използва да обичате и да помагате на другите, предлагам ви да се помолите така: „Господи, предоставям Ти очите си, ушите си, устните си, ръцете си, краката си, сърцето си, парите си, дарбите си, талантите си, способностите си, времето и силите си. Употреби ме да бъда благословение където и да ида днес”.

Няма как да разберете радостта от този живот, ако не го опитате. Аз го наричам „свят навик” и както всеки навик, този също се гради, докато се превърне в такъв. В някои дни аз пак се увеличавам със себе си и забравям да практикувам новия си навик, но бързо си припомням, че съм изляза от правилния път, щом загубя радостта и вълнението си от живота.

Вече няколко години се опитвам да живея по този начин и това се оказва голяма битка. „Егоистичният” начин на живот е дълбоко вкоренен във всяка тъкан от нашето естество и не се предава лесно. Чела съм книги за любовта, повтаряла съм отново и отново това, което казва Библията, молила съм се за това. Разговаряла съм с приятели, проповядвала съм и съм правила всичко по силите си, за да помня кое е най-важното. Понякога съм откривала, че отново проявявам егоизъм, но не съм се гневела от това, защото да се разгневя на себе си не означава нищо друго освен пак да се занимавам със себе си. Когато се проваля, моля Бог да ми прости и вярвам, че това е най-добрата политика. Ние прекарваме прекалено дълго време в самосъжаление

поради грешките, които сме направили, но това си е чиста загуба на време. Единствен Бог е готов да ни прости и силно желае това, ако само поискаме от Него.

Да, твърдо вярвам, че коренът на всеки проблем по света е в егоизма, но е възможно да живеем в света и да откажем да бъдем като света. Ако сте готови да се присъедините към мен в тази Революция на любовта, ако сте готови да се обърнете радикално и напълно от начина, по който сте живели досега, и започнете целенасочено да живеете с единствената цел да обичате другите, а не вие да бъдете обичани, тогава можете да бъдете част от разрешението, а не от самия проблем. Готови ли сте да започнете?

Използвани източници:

1. „Принудени да бягат: младите пътници на Уганда”
<http://www.theirc.org/where/page-28828228.html>

Нищо добро не става случайно

„Бдителен съм и съм активен, и внимавам в думите си, за да ги изпълня.”

Йеремия 1:12

Нито една от революциите, които са променили света, не се е случила случайно. В някои ситуации са започвали само с няколко човека, които са дискутирали какви са необходимите промени. Независимо дали тези исторически събития са се родили от непредвидени вълнения или от добре планирани въстания, никога не са ставали просто така. Те са били умишлени, преднамерени, съзнателни, страстни и стратегически. Те са започвали, защото някой е отказал да стои със скръстени ръце и без да прави нищо; някой е отказал да остави нещата такива, каквито са; някой е отказал да бъде пасивен и бездействен, докато нечестият и несправедливостите яростно са избуявали. Революциите са избухвали, защото някой е решавал да действа.

Действай сега!

Библията е пълна с инструкции как да бъдем активни и да действаме. Указанието да бъдем активни вместо пасивни е толкова просто, но милиони хора напълно го пренебрегват. Може би си мислят, че нещата ще се оправят от само себе си. Няма да стане. Нищо добро не се случва случайно. Когато осъзнах това, животът ми се промени изцяло.

Да желаем нещо не води до очакваните резултати. Затова трябва настоятелно да правим това, което е необходимо, за да ги постигнем. Няма да намерите нито един човек, който само си е седял и понеже силно е желаел успех в живота, го е получил. Няма да намерите човек, който без да прави каквото и да било, е получил този успех.

Същото се отнася до това да участваме в революцията на любовта. Ако искаме да обичаме хората, както Исус ни наставлява, ще трябва да си наложим да го правим съзнателно и целенасочено. Няма как това да стане случайно.

Библията казва да се *стараем* да бъдем благи и добри (вж. I Сол. 5:15). „*Старая се*” е много силна дума, която означава „да жадувам, да преследвам, да желая силно”. Ако търсим възможности, със сигурност ще ги намерим, а това ще ни предпази от опасността да бъдем безучастни и неплодоносни. Трябва да се запитаме дали сме будни и активни или сме пасивни и бездейни? Бог е буден и активен! Радвам се, че това е така, иначе нещата в живота биха се разрушавали със стремглава скорост. Бог не само е създал света и всичко, което виждаме в него, за да му се наслаждаваме, но Той също така активно го поддържа, защото знае, че добрите неща не просто се случват, а се случват в резултат на правилните действия (вж. Евреи 1:3).

Боговъдхновените, балансирани действия ни предпазват от бездействие и неплодие и служат като защита в живота ни. Активността и вършенето на правилните неща ще ни предпазят от правенето на погрешното. Изглежда сякаш не се налага да се напъваме много, за да правим това, което е нередно. Нашето естество само ни влачи в тази посока, ако сами не изберем да правим това, което е правилно.

Например, не е необходимо да избираме вирусните заболявания. Нужно е само да сме в присъствието им и тогава лесно можем да ги хванем. Затова трябва да изберем здравето. За да бъде здрава, трябва постоянно да избирам да тренирам, да спя и да се храня правилно. Трябва също да избира да не се тревожа, да не се безпокоя, защото знам, че това ще ме измори и е възможно да доведе до други нежелателни физически симптоми. За да бъде здрава, трябва активно да инвестирам в своето здраве; факт е, че много лесно мога да се разболея, ако не правя абсолютно нищо, за да се погрижа за себе си.

Плътта е мързелива

Апостол Павел ясно учи, че плътта е мързелива, похотлива и желае много грешни неща (вж. Рим. 13:14). Слава Богу, че сме повече от плътта. Имаме дух и духовната част от християнина е мястото, където обитава естеството на Бога. Бог е добър и фактът, че той живее в нас, означава, че имаме доброта в нас. С духа си можем да дисциплинираме и да владеем над плътта, но това изисква усилия от наша страна. Тряб-

ва да се сработим със Святия Дух и да Му съдействаме, защото Той е този, който ни укрепява и ни прави способни да вършим добрини. Павел казва, че не трябва да угаждаме на плътта; аз вярвам, че един от начините, по които угаждаме на плътта, е като не правим нищо!

Бездействието е като наркотик. Човек лесно се пристрастява към него. Колкото повече нищо не правим, толкова повече искаме да продължаваме да не правим нищо. Сигурна съм, че на всички ви се е случвало да си лежите у дома и колкото повече лежите, толкова по-трудно ви е да станете. Когато се надигнете, всичко в тялото ви се струва сковано, обездвижено и изморено, но когато продължите да си налагате да се движите, енергичността се възвръща.

Тази сутрин и аз се събудих в унило настроение. Работих през целия уикенд по време на една конференция и все още съм малко уморена. На всичкото отгоре преживях лично разочарование за нещо, за което се надяхах. Щеше ми се да си лежа на канапето и да се самосъжалявам през целия ден, но понеже имам дългогодишен опит в това и знам, че то изобщо не върши работа и е напълно безплодно, реших да взема друго решение. Реших да се надигна и да напиша тази глава за активността. Това беше моят начин на воюване срещу усещанията на плътта ми! Колкото повече пиша, толкова по-добре се чувствам.

В ситуации, в които плътта ни изкушава да бъдем мързеливи, можем да започнем да ѝ надделяваме, като поискаме от Бога да ни помогне, а и като вземем твърдо решение да бъдем активни вместо безделни. Когато започнем да действаме въз основа на решенията си, ще открием, че и чувствата започват да се съобразяват с тях. Бог ми е дал дух на дисциплинираност и самоконтрол точно за такива дни като днешния, но от мен зависи дали ще използвам това, което ми е дал, или ще се оставя на поривите на плътта.

Павел говори също за „плътските християни”, които са хора, приели Христос за свой Спасител, но никога не съдействат на Святия Дух, за да развият духовна зрялост. В I Коринтяни 3:1-3 апостолът казва на християните, че му се налага да им говори като на невярващи мъже, в които преобладава плътското естество. Той не може да ги поучава за сериозните неща, а се придържа към така нареченото от него „духовно мляко”. Той им говори, че те са бездуховни, защото позволяват на поривите им да ги контролират. Вие позволявате ли на поривите и импулсите да ви контролират? Днес бях силно изкушена

да позволя на естествените импулси да ме контролират и, откровено казано, може би ще ми се наложи цял ден да им се противя, като остана активна и правя нещо, което смятам, че ще даде добър плод. Не мога да си позволя да се поддам на чувствата, защото нямам никакво време за губене.

Няма награди за пасивността

Никой от нас не може да си позволи да губи времето си, седейки в бездействие. Бог не възнаграждава пасивността. Пасивните хора не използват дадената им свобода, за да правят това, което е правилно. Вместо това чакат, за да се почувстват готови да правят нещо или да бъдат мотивирани от някаква мистериозна външна сила. Те силно желаят да се случи нещо добро, особено на самите тях, и са всеотдайни в бездействието си, докато чакат да видят дали ще стане нещо. Бог не одобрява подобно отношение и това дори е много опасно.

Решението да не правите нищо също е решение, но такова, което ни прави все по-слаби и по-слаби. То дава все по-голяма възможност на дявола да ни контролира. Празното пространство също е място и Словото поучава, че ако даволът се върне и намери мястото празно, той бързо го заема (вж. Матей 12:43-44). Бездействието е показател, че сме съгласни и дори одобряваме това, което се случва около нас. В крайна сметка, ако не правим нищо, за да променим обстоятелствата около себе си, то това означава, че ги намираме за чудесни.

Направете нещо

Водили сме различни хора на мисионерски пътувания при хора с отчайващи нужди, но не всеки от тях откликва по един и същи начин. Всеки изпитва състрадание, когато види ужасните условия, в които живеят хората в далечните селца в Африка, Индия и другите части на света. Много плачат, повечето клатят глави и мислят, че това е ужасно, но не всеки решава да направи нещо, за да промени условията. Много хора се молят Бог да направи нещо и се радват, че нашето служение се е захванало с това, но дори не се замислят да започнат сериозно да потърсят Бога за това, което те самите могат да направят. Позволявам си да кажа, че повечето от тях се връщат у дома, заемат се със своя си живот и много скоро забравят за това, което са видели с очите си. Но слава да бъде на Бога – има и такива хора, които са твърдо решени да намерят разрешение или начин, по

който да донесат промяна. Не забравяйте, че безразличието търси извинения, а любовта намира начини. Всеки може да направи нещо!

Спомням си за една жена, която реши, че трябва да помогне по някакъв начин. За известно време не можеше да реши какво точно да прави, защото нямаше допълнителни пари, които да даде, нито можеше да иде и да живее на мисионерското поле. Но докато продължавала да се моли за ситуацията, Бог я насърчил да прегледа нещата които има, а не да гледа на това, което няма. Тогава тя осъзнала, че е много добра в правенето на сладкиши и торти. Затова попитала пастира си дали може да пече сладки през уикенда, а след това да ги продава в неделя след църква, като всичко, което изкара, да отива за спонсориране на мисиите. По този начин тя и много други членове на църквата започнали да дават за мисии и така била активна в правенето на нещо, което да помогне на някой друг.

Познавам друга жена, която така отчаяно искаше да направи нещо, че накрая отрязва красивата си коса и я продаде, за да помогне на сираците. Това може би ви звучи много радикално, но със сигурност мога да кажа, че е по-добро от бездействието. Седенето със скръстени ръце е опасно, защото то отваря врата за дявола да се активира в живота ни.

Друга една жена, с която разговарях, работи като масажистка и след като присъствала на една от нашите конференции, където говорих за нуждата да достигнем до другите, тя организираше специален спа ден, от който всичките приходи отивали за бедните. Тя събра хиляда долара за мисиите и свидетелства как това даване е променило не само нейния живота, но и живота на тези, които давали заедно с нея, за да помогнат на бедните и нуждаещите се.

Всички се нуждаем да бъдем обичани, но вярвам, че личната ни радост е силно зависима от това ние да обичаме другите. Нещо много красиво се случва в сърцата ни, когато даваме.

Бездействието кани врага

Лежането на дивана или отпускането в креслото и очакването Бог да се погрижи за всичко, което трябва да бъде свършено, е лесно, но ни оставя бездейни и безплодни, открити за атаките на злото. Ако умовете ни са изпразнени от добри мисли, дяволът много лесно може да ги изпълни с лоши. Ако сме мързеливи и бездейни, той може лесно да ни изкуши да вършим неправилни и дори погрешни неща.

Библията много често говори да бъдем активни, защото това ще ни попречи да бъдем мързеливи и безплодни. Ако започнем сериозно да мислим какво бихме могли да сторим за другите, няма да остане място в ума ни за неправилни мисли.

Мързеливите и безделни хора лесно се обезсърчават, отчайват се и се самосъжаляват. Те могат да паднат във всякакви грехове. Апостол Павел дори казва, че ако една млада жена овдове, тя трябва отново да се омъжи. Иначе може да се превърне в безделна клюкарка и постоянно да се бърка в чуждите работи (вж. I Тим. 5:11-15). Павел дори отива по-далече, като казва, че някои от младите вдовици чрез своето безделничене вече са се обърнали и са последвали Сатана. Колко важно е да бъдем активни! Вярвам, че думите на Павел потвърждават това.

Всъщност навсякъде в Писанията Бог ни насърчава да не ставаме безделни. В старозаветни времена, когато умираше човек, израиляните имали право да скърбят за него само тридесет дни (вж. Втор. 34:8). Първоначално това може да се стори на човек безчувствено, но Бог е направил закона, защото Той добре знае, че продължителното скърбене и бездействие могат да доведат до сериозни проблеми.

Трябва да бъдем активни, без да прекаляваме, защото можем да се изтощим, но да бъдем достатъчно въввлечени и да продължаваме да се движим в правилната посока. Не е възможно да прекараме всичкото си време в помощ на другите хора, но от друга страна, ако не помагаме изобщо, това създава големи проблеми. Ако можете да се сетите за някой ваш познат, който е бездееен, неактивен и дори пасивен, може би ще разпознаете също, че е и много нещастен, защото бездействието и липсата на радост вървят ръка за ръка.

Преди няколко години моята леля трябваше да се нанесе в дом за възрастни хора. През първите три, даже четири години тя не искаше да прави абсолютно нищо. Беше тъжна от факта, че трябваше да напусне дома си и нямаше никакво желание да участва в новия живот, който сега можеше да има. И макар че имаше много организирани дейности и добри възможности да помага на другите, леля ми постоянно стоеше в своето бездействие. Ден след ден стоеше в апартамента си обезсърчена. Започна да се чувства зле физически, а понякога ставаше дори невъзможно да се общува с нея. Накрая реши, че не може да продължава така без да прави нищо, записа се на библейски уроци и започна да посещава болничното крило на старческия дом.

Играеше на различни игри, ходеше на партита, сприятели се с много хора. Не след дълго започна да ми разказва, че е по-щастлива от всякога в живота си, а освен това се чувстваше чудесно физически.

Състоянието на един бездействащ човек става от лошо по-лошо, докато бездействието започне да влияе на всяка сфера от живота му. С пасивността си той позволява да бъде подхвърлян напред-назад от обстоятелствата и условията си на живот. Остава чувствата му да го водят и понеже никога няма усещането, че трябва да направи нещо, той просто гледа безучастно и се оплаква, докато животът му се разпада. Иска му се да направи много неща, но той е силно завладян и победен от чувствата си. Чувства се уморен, ленив и няма никакви творчески идеи. Понякога дори започва да си въобразява, че нещо не е наред с него физически и отдава на това липсата на сили и енергия. За него животът се е превърнал в поредица от непреодолими проблеми.

Много често се оставяме на течението и си позволяваме да бездействаме, когато сме преживели някакъв неуспех или серия от разочарования, или когато ни е повалила трагедия, за което ще говоря в края на тази глава. Когато се случат такива неща, може би наистина ни се иска да се откажем, но ако го направим, Сатана чака да нахлуе и да се възползва от ситуацията. Не бива по каквато и да било причина чрез пасивността си да позволяваме на врага да получи достъп до живота ни.

Активността ми помага да превъзмогна лошия ден

Докато аз имам своя си „тежък ден“ днес, милиони хора по света биха го счели за празник в сравнение с това, с което се сблъскват те. За повече от две десетилетия бунтовническа армия в източна Африка поробва деца и ги прави насила войници, като ги въвлича във война, разпалена от партизанска милиция, която има наглостта да нарича себе си „Божия съпротивителна армия“. Тези партизани тероризират северната част на Уганда, отвличат деца при навършването на седем години, за да ги превърнат във войници или роби за сексуално удоволствие, като ги насилват да правят и множество други унижителни неща. Според някои статистики между тридесет и четиридесет хиляди деца са похитени. Нещо, което е започнало като бунт против управляващото правителство, сега се е превърнало в клане на невинни хора, предвождано от един командир, който

твърди, че възнамерява да създаде общество, което да живее според десетте Божии заповеди, макар сам той да нарушава всяка една от тях.

Този мъж на име Джоузеф Кони като момче е бил помощник в католическа църква. Днес той е смесил Стария Завет с Корана и с някои традиционни племенни ритуали, и е създал своя собствена доктрина. Тактиките му са брутални. Докато пиша това, е сключено временно примирие и много от тези деца са освободени, но в повечето случаи техните родители са били убити, така че те нямат домове, в които да се върнат. Повечето от децата са били принуждавани да употребяват наркотици и са пристрастени към тях. Задължавани са да вършат насилствени действия, които са непоносими за възрастни, камо ли за такива невръстни деца. Малки деца са били насилвани да застрелят целите си семейства. Какво да правят сега такива деца? Да се скитат по прашните пътища, изпълнени с гняв и в отчаяни опити да забравят какво са направили? Те ще се нуждаят от помощ и аз мога да се моля днес и да поискам от Бога да ме употреби. Мога да спра да мисля за себе си и да насоча вниманието си към хора като тези, за които току-що ви разказах – хора, на които проблемите са истински.

Спомням си празните погледи на хората, лишени от всякаква надежда, които видях, когато имах привилегията да пътувам до Уганда, и ще продължа да полагам максимални усилия, за да мога да им изпращам помощи. Мога да си спомня, как се опитвах да накарам малките им личица да се усмихнат, за да сменят за малко гневните си изражения. Мога да си представя какъв ще бъде животът им, когато им помогнем да си построят ново село, където да живеят и да бъдат приети от осиновители, които да им дават добра храна, любов и образование, както и истината за Исус Христос и Неговите планове за техния живот.

Детето войник

„Слава на Бога, няма да убиваме повече. Не и днес. Не мога да гледам това повече.” Така звучи една молитва.

В далечината Алън може да чуе писъците, стрелбата и пронизващото свистене на куршуми. Обхваща го паника от целия този ужас. Той добре познава значението на тези звуци. Как би могъл да ги забрави? Това бяха същите звуци, които той бе чул точно преди войници да нахлуят в селото му и свирепо да отвлекат неговата майка и баща,

преди да го пребият до смърт, за да сплашат и принудят останалите похитени.

В онзи ужасен ден бунтовниците оставят Алън. След като се крие в шубраците седмици наред заедно с още пет момчета, спят на земята без вода и храна, бунтовниците ги откриват. Алън е само на десет години.

От този момент той е похитен, пребиван по два-три пъти на ден и му се дава съвсем малко храна и вода. „*Ставай, момче. Време е да видиш как умират твоите приятели!*” – чувал сутрин крясъците на войник от бунтовниците. Алън е насилван да гледа безпомощно докато войниците пребиват приятелите му с пръчки в главите, докато останат неподвижни, лежащи в локви от собствената им кръв. Под заплахата от смърт, Алън е принуждаван да върши нечувани злини. Той може да усети как сърцето му се подхлъзва в мрака...

Тази вечер, когато го изпратят да събере дърва за огрев, Алън планира да избяга. И той ще бяга..., ще бяга с всички сили..., ще бяга, докато припадне. Мечтата му е да бъде свободен. И може би, ако успее да издържи да бяга достатъчно дълго, той ще успее да живее поне един ден без убийства и дори да започне да оздравява. Днес Алън живее в едно такова ново селище в Гулу, Уганда, построено с цел да помага именно на такива деца войници. Ние, от служението на Джойс Майер в партньорство със служение Уатото построихме това селце, за да бъде възстановен животът на такива пострадали деца.

Според статистиките:

- Божията съпротивителна армия (БСА) е похитила над тридесет хиляди деца, които да служат като войници или като сексуални роби в Уганда
- През 2007 година по света има приблизително 250000 деца войници.

Докато се чудя дали да нямам настроение през този ден, получих писмо от мои приятели, които служат на Бога повече от двадесет и пет години. В него ми пишат за състоянието на техния двадесет и две годишен син, който има сериозен, смъртоносен рак на щитовидната жлеза. Ако успея да погледна отвъд себе си и осъзная, че в света се случват толкова много неща, с толкова много хора, а не само с мен, постепенно ще започна да се чувствам все по-малко погълната от своите проблеми и все по-силно благодарна за благословенията.

Изумена съм колко много от проблемите ни са свързани с това, за което си мислим. Колкото повече мисля за нещата, които съм искала, но не съм получила, настроението ми пада, пада и пада. Но когато мисля за онова, което имам, и за трагедиите, пред които са изправени другите хора, осъзнавам, че всъщност нямам никакъв проблем. Вместо да бъда жалка, мога да бъда благодарна!

Безкрайно благодарна съм на Бога, че продължава да ми напомня да бъда активна и да правя добри неща, защото спомнете си, че трябва „да побеждаваме злото с добро” (вж. Рим. 12:21). Някой послужил ли е на вас? Защо да не се помолите за него? Ще се почувствате по-добре. Имали ли сте разочарование? Помолете Бог да ви покаже и други, които са по-разочаровани и от нас, а вие идете и ги насърчете. Това ще бъде полезно за тях, а вас ще направи по-удовлетворени.

Светът става все по-жесток и по-жесток. Докато продължавам да пиша, получих друго съобщение, че снощи в една църква е имало произволна стрелба. Двама души са мъртви и петима са ранени. Спомням си какво говори Библията в Матей, гл. 24, където се представят белезите на последното време. Там се казва, че пред лицето на цялата жестокост и огромни нужди любовта на мнозината ще охладнее. Точно срещу това трябва да се борим. Не можем да оставим любовта ни да изчезне, защото ако го направим, предаваме земята на действието на злото.

Когато научих за стрелбата в църквата, можех да си кажа: „Толкова е тъжно”. Можех да се почувствам неловко за момент и след това да се върна към собствените си разочарования. Но аз отказах да постъпя така, защото не искам да живея с такова отношение. След като чух за кризата, реших да се обадя на сина си и да го накарам да се чуе с пастира, за да разбере дали можем да направим нещо. Може би семействата, които са изгубили свои близки, се нуждаят от нещо; а може би самият факт, че някой е загрижен, ще им послужи.

Удивена съм колко пъти преминаваме през трудности, а никой дори не се обажда. Вярвам, че хората го правят, защото си мислят, че всички останали се обаждат, а всъщност никой нищо не прави.

Чия работа е това?

Ще ви разкажа една история, която чух преди години. Историята е за четирима души на име Всеки, Някой, Никой и Другия. Трябвало да се свърши важна работа, която Всеки бил сигурен, че Някой ще

свърши. Всеки можел да я изпълни, но Никой не я извършил. Някой се разсърдил, защото това била работа на Другия. Всеки смятал, че Другият може да я свърши, но Никой не разбрал, че Всеки няма да я свърши. Накрая Всеки обвинявал Някой, че Никой не свършил това, което Другият можел да свърши.

Веднъж четох за един шокиращ инцидент, който много добре илюстрира принципа на тази история, която за голямо съжаление се е случила в действителност. През 1964 година в продължение на тридесет и пет минути Катрин Дженовийз била пробождана с нож, което довело до смъртта ѝ, докато тридесет и осем съседни наблюдавали. Реакцията им била описана като студена, безсърдечна, безразлична в резултат на градската апатия и очуждаване. По-късно едно изследване, направено от Латейн и Дарли, разкрива, че никой не помогнал, защото хората се оглеждали. Всеки от тях гледал към другите за сигнал какво да направи. И понеже никой не направил нищо, те решили, че никой не трябва да прави каквото и да било.

Колкото повече са хората, които стават свидетели на проблема на даден човек, толкова по-малко помощ получава той. Един студент, който очевидно страдал от епилепсия, получавал помощ в 85% от случаите, когато имало само един случаен свидетел; но когато имало няколко човека, които да стоят до него и да го гледат, му помагали само в 30% от пристъпите.

Това проучване доказва, че колкото повече хора не правят нищо, толкова повече ще са тези, които не правят нищо, но ако има дори и много малка групичка от посветени хора, които са готови да започнат и да подават ръка, за да показват грижа и любов, да се усмихват и да оценяват, да уважават и насърчават, това движение може и ще се разрастне.

Изследванията доказват, че ние сме силно повлияни от нещата, които хората правят около нас. Поглеждаме един към друг за насока без изобщо да осъзнаваме, че го правим. Повечето хора се съобразяват с преобладаващото мнозинство дори да не са съвсем съгласни с тях. Правят го, за да останат част от групата.

Ако искаме да бъдем част от Революцията на любовта, като християни трябва да се превърнем в пример за другите – не можем да си позволим да се претопяваме в световната система. Ако някой е бил

достатъчно смел или достатъчно любящ, за да помогне на Катрин Дженовийз, нейният живот е можел да бъде спасен.

Молите ли се с молитви, на които Бог може да отговори?

Тук бих искала да ви предложа да прибавите нещо към ежедневните си молитви. Всеки ден питайте Бога какво можете да направите за Него. А когато започнете задачите си през деня, търсете възможности да правите това, което вярвате, че Исус би направил за хората около вас, ако Той е все още в тяло на земята. Той живее във вас ако сте християни, и сега вие сте Неговите посланици. Затова се постарайте да Го представлявате подобаващо. Прекарала съм много години в утрешните си молитви, в които съм казвала на Господ какво искам Той да направи за мен, но едва през последните години добавих тази част към молитвите си: „Господи, какво мога аз да направя за Теб днес?“.

Наскоро се молих Бог да помогне на моя приятелка, която преминава през много трудно време. Тя се нуждаеше от нещо и аз помолих Бог да го снабди. За моя голяма изненада Неговият отговор беше: „Престани да Ме молиш да снабдя нуждата; ще ти покажа *ти* какво можеш да направиш“. Осъзнавам, че много често искам от Бога да прави неща за мен, когато Той иска аз сама да ги направя за себе си. Той не очаква от мен да се справя без Неговата помощ, но в същото време няма да свърши всичката работа вместо нас, докато си седим безделни и чакаме. Бог иска да сме готови да вземем участие. Желанието Му е да използваме своите ресурси, за да помогнем на хората. И ако това, което имаме не е достатъчно, за да снабдим техните нужди, тогава можем да насърчим и други да вземат участие, за да направим заедно това, което трябва да бъде направено.

Насърчавам ви да се молите с молитви, на които Бог може да отговори. Вие сте партньори с Него и Той иска да работи *с* и *чрез* вас. Поискайте да ви покаже какво можете да направите вие. Разчитайте на Него да ви даде не само изобретателност, но и средствата, с които да го направите.

Не се плашете, когато казвам да използвате своите средства. Аз не говоря само за пари. Нашите средства или ресурси са силата, времето ни, талантите, материалните притежания и разбира се, парите. Да помогнете на някого може да изисква пари, но в повечето случаи това, което в действителност отнема, е време. Понеже днес в нашето общество все не ни достига време, предпочитаме да напишем чек,

вместо да заделим време и наистина да покажем грижа и любов към човека, който е в нужда. Вярвам, че това, което съм нарекла служение „да бъда на разположение“ много често е нещото, от което хората се нуждаят най-много.

Моя приятелка живее в голям град, където бездомното е голям проблем. Една зимна вечер тя се прибирала у дома след работа и минала покрай мъж, който ѝ поискал пари. Било тъмно и мрачно, и след дългия и изморителен ден тя искала само да се прибере у дома. И понеже не искала да си отваря портфейла в тази несигурна ситуация, тя пхнала ръка в чантата си и започнала да рови и да търси дребни. Докато напразно тършувала из дъното на чантата си, мъжът започнал да ѝ разказва как му откраднали палтото от приюта за бездомни, където бил настанен през нощта, и споделил още няколко проблеми, с които се сблъсквал там. Все още ровейки в чантата си за дребни монети, тя кимвала на подходящите места и от време на време казвала: „О, това е много неприятно“. Когато най-накрая намерила някакви пари, тя ги пунала в чашата, която държал в ръката си. Той се усмихнал и ѝ казал: „Благодаря ви, че си поговорихте с мен“. Моята приятелка ми разказа, че тази вечер тя осъзнала, че петдесетте цента, които дала, били оценени, но много повече означавало за човека това, че някой всъщност го изслушал.

Имаме екип от хора в служението ни, които се опитват да помагат на бездомници, които живеят по тунели, под мостове или в центъра на града. Всеки от тези бездомни хора има своята история и са имали друг живот преди да се окажат под мостовете. Обикновено нещо трагично е причината да останат без дом. Тези хора дълбоко оценяват сандвичите, които получават, както и превозът до църквата, където могат да се изкъпят и да получат чисти дрехи, но повече от всичко те ценят факта, че някой е достатъчно загрижен, за да задели време да си поговори с тях толкова, колкото е необходимо, докато разбере кой са те и какво всъщност им се е случило.

Позволете ми да ви насърча да започнете да правите всичко по силите си, за да помагате на другите. Ако те се нуждаят просто да бъдете там на тяхно разположение, то тогава заделете това време и го направете. Попитайте Бог какво иска да направите и Той ще отговори на вашата молитва, за да можете да я изпълните.

Практикувайте агресивна доброта

Вярвате ли, че светът е пълен с неправда? Мислите ли, че някой трябва да направи нещо за гладуващите деца? Не бива ли някой да помогне на 1,1 милион души, които нямат чиста питейна вода? Редно ли е хората да живеят под мостове и на улиците? Може ли едно семейство, което дълги години ходи на църква заедно с вас, когато се сблъска с трагедия, да няма кой дори да им се обади по телефона, за да разбере как са и защо не идват на църква през последните три месеца? Ако изгори сградата на църква от друга деноминация във вашия град, дали е достатъчно само да се молите, а да не направите нищо на практика, за да им помогнете? Вярвате ли, че някой трябва да направи нещо срещу неправдата? Убедена съм, че сте отговорили правилно на всеки един от тези въпроси, затова ще ви задам само един последен въпрос. Какво ще направите именно вие? Ще бъдете ли сред тези, които правят това, което трябва да се направи?

Когато ви питам какво мислите да направите, вероятно изпитвате страх, защото се чудите какво ще изисква от вас изпълнението на даденото нещо. Познавам това усещане. Ами ако наистина реша да забравя за себе си и започна агресивно да помагам, какво ще стане с мен в крайна сметка? Кой ще се погрижи за мен, ако аз не го направя сама? Бог е обещал Той да го направи, затова мисля, че ще откриете по този начин дали Той наистина мисли това, което казва. Защо не се пенсионира от „грижата за себе си” и не опитате дали Бог може да се справи по-добре от вас. Ако се погрижим за Неговата работа да помагаме на ранените хора, вярвам, че Той ще се погрижи за нашата.

Не спирайте да се движите

Колкото повече доближавам края на тази глава, осъзнавам, че в живота се случват неща, които могат да ни накарат да пожелаем да се оттеглим от света за известно време. Разбирам, че се случват големи промени в живота, и се изисква време, за да успеем да се приспособим. Няясно съм, че травмата или загубата може да накара хората да не искат да се виждат с никого, нито да общуват с други – съчувствам на такива хора. Ако вие сте преживели някаква загуба, която ви е оставила безчувствени и без желание да правите каквото и да било, знам как се чувствате, но искам да ви насърча да се насилите да продължите напред. Сатана иска да ви изолира, защото сами може би няма да имате силата да се изправите и да разгромите лъжите, които

той отправя към вас. Знам, че това може да ви прозвучи смешно, като кажа да идете и да помогнете на някой друг, но вярвам с цяло сърце, че ако го направите, това ще предпази самите вас, а същевременно ще даде отговор на нечий проблем по света.

Нека отново кажа – твърдо вярвам, че се нуждаем от Революция на любовта. Всички сме опитали вече с егоизма и депресията, обезсърчението и самосъжалението и сме вкусили плода им. Светът е пълен с такива последици. Нека се обединим и се съгласим да живеем живота си по Божия начин. Мислете как можете да бъдете благословение за другите (вж. Гал. 6:10). Облечете се с любовта (вж. Кол. 4:14). Това означава целенасочено да станем активни в достигането на другите. Наблюдавайте и се молете за възможности. Бъдете съгледвачи за Бога! Исус всеки ден е вършил благодеяния на земята (вж. Деяния 10:38). Звучи много просто и лесно. Чудя се как сме могли да пропуснем всичкото това време.

Прекъснати от Бог

„Днес е благоприятното време, не утре, нито в някой по-удобен за нас сезон. Днес можем да сторим най-добрите си дела, а не през някой бъдещ ден или бъдеща година.”

У.Е.Б. ДюБоа

Често, когато пътувам при служение, отсядам в хотели и когато си вляза в стаята, винаги поставям на вратата отвън надпис: „Моля, не ме безпокойте”, защото не искам някой да ме притеснява. Подобен надпис е нормален на вратата на хотелската стая, но на вратата на нашия живот е недопустим.

Да сте забелязали, че Бог не винаги прави нещата според нашите срокове или по начини, които са удобни за нас? Павел казва на Тимотей, че като слуга на Бога и служител на Евангелието трябва да изпълни своите задължения, независимо дали му е удобно или не (вж. II Тим. 4:2). Съмнявам се Тимотей да е бил пристрастен към удобството като нас днес, но въпреки това Павел смята за важно да му припомни да бъде подготвен за неудобства и да бъде прекъсван от Бога. Ако Тимотей е трябвало да чуе това, сигурна съм, че ние също се нуждаем да го чуваме често, защото със сигурност сме привикнали към удобствата много повече от Тимотей. За да осъзная колко много ценя удобствата си е необходимо само да се заслушам как се оплаквам всеки път, когато и най-незначителното нещо се счупи у дома – съдомиялната, климатикът, сешоарът, сушилнята, микровълновата и безброй други неща.

Наблюдавам как хората по време на нашите конференции се оплакват, защото се налага да паркират колите си на няколко преки от залата, а в Индия хората вървят по три дни пеша, за да стигнат до място, на което се провежда християнска конференция. Виждам

мнозина в Америка, които притесняват тези около себе си, за да идат до тоалетната, да станат да пият вода или да проведат телефонен разговор, а в Индия хората седят на прашната земя буквално по цял ден без да мръднат. В моята страта се оплакват, ако им е твърде студено или твърде горещо, а в Индия единствените, които слушам да се оплакват, са тези, които съм довела със себе си, включително и аз самата.

Наистина вярвам, че сме пристрастени към удобствата. Изобщо нямам предвид да се откажем от съвременните си средства за комфорт и много добре разбирам, че има неща, с които сме свикнали, но знам също, че трябва да имаме правилно разбиране за тези удобства. Ако можем да имаме дадено нещо, нека бъдем благодарни на Бога. Ако пък нямаме нещо, то не бива да ни спира да правим това, което Бог иска от нас.

Спомням си как преди няколко години едно семейство от незрящи мъж и жена изявиха желание да идват на службите ни в сряда вечер, които се провеждаха в една банкетна зала в Сейн Луис. Обикновено идваха с автобус, но след известно време закриха линията и единственият начин, по който можеха да продължат да идват, беше някой да ходи и да ги докарва, а след това да ги връща у дома. Каква възможност! Мислех си, че хората ще се нареждат на опашка, за да помагат, но се оказа, че грешах, защото никой не искаше да го направи, понеже живееха в район, който „не беше по път” на другите.

С други думи, подсигуряването на транспорт за това семейство щеше да им развали комфорта. Спомням си, че накарах един от платените работници да свърши тази работа, което означаваше, че трябваше да му заплатим за допълнителните часове труд. Удивително е с каква готовност се впускаме да „помагаме”, когато знаем, че ще ни се заплати за услугата. Не бива да забравяме, че любовта към парите е коренът на всяко зло. Не можем да позволим парите да бъдат основният ни мотиватор в живота. Всички се нуждаем от пари, но също се нуждаем да правим нещо за другите. Фактът, че нашите добри постъпки не винаги са ни удобни, често се оказва много полезен за нас. Повечето такива възможности са „изпити”, в които Бог проверява, за да види дали сме всеотдайни или не. Ако сте готови да направите нещо за някого без да ви се плати, това е знак, че духовното ви сърце е в добро състояние.

Когато Бог иска да види дали народът на Израил ще бъде покорен на заповедите Му, Той ги води по дългия и труден път през пустинята (вж. Втор. 8:1-2). Понякога Той прави същото и с нас. Много силно желаем да се покоряваме на Бога, когато е лесно и бързо бихме получили награди за своите усилия. Какво да кажем обаче за неудобствата, когато нещата не вървят според нашия план, когато не печелим нищо? Колко покорни сме тогава? Това са въпроси, на които всички трябва да отговорим, защото е много важно да бъдем напълно откровени в своите задължения. Много е лесно да се изправим в църква и да пеем: „Аз предавам всичко на Теб“. Какво правим обаче, когато предаването изисква от нас повече от песента, която пеем?

Боже, това просто не е добро време

Библията разказва история за един мъж, който не следва Бога, защото това би било доста неудобно за него. Името му е Феликс. Той моли Павел да му проповядва евангелието. Но когато Павел започва да му говори за праведен живот, чистота в живота и контрол над страстите, Феликс е обезспокоен и изплашен. Затова моли Павел да си иде, като обещава да го повика в по-удобно време (вж. Деяния 24:25). Намирам това за крайно забавно, не защото е наистина смешно, а защото много ясно показва какво представляваме ние. Нямаме нищо напротив да слушаме как Бог ни обича и какви добри планове има за нас, но когато Той започне да ни налага строги истини или да ни коригира по някакъв начин, се опитваме да Му кажем, че сега просто не е добро време. Съмнявам се някой от моментите, които Той избира, да ни се сторят добри, а освен това смятам, че Бог умишлено прави така!

Когато израиляните преминава през пустинята, са водени от облак през деня и огнен стълб през нощта. Когато облакът се движи, се придвижват. Когато спре – спират. Интересно е, че те не са знаели за някакъв определен модел или план, по който се движи облакът. Било достатъчно само да се движат тогава, когато той се задвижи (вж. Числа 9:15-23). Библията казва, че понякога се е движил през деня, а друг път през нощта. Понякога спирал за няколко дни, понякога само за ден. Съмнявам се през нощта да са слагали надпис: „Не ни безпокой!“ на входовете на своите палатки, за да покажат на Бога, че не искат да бъдат притеснявани. Когато Бог решава, че е време да продължат напред, те просто опаковат всичко и Го следват. Когато Бог реши, че е добро време да поемем към следващото ниво от своето пътешествие, не бива да Му казваме: „Сега не е добро време за нас!“

Нямаше ли да бъде чудесно, ако Бог им беше подsigурил месечни календари, в които да им показва всеки ден за тръгване и всеки ден за спиране, така че да могат да се подготвят умствено, емоционално и физически? Чудя се защо не е направил подобно нещо! Дали не е защото понякога Той ни прекъсва умишлено, за да види как ще реагираме?

Бог знае най-добре и Неговото време винаги е точно. Фактът, че не се *чувствам* готова да се занимавам с някакъв проблем в живота ми, не означава, че наистина не съм готова. Бог е шефът на комисията по „начините и средствата”. Неговите начини не са като нашите, но са много по-високи и по-добри от нашите пътища (вж. Исаия 55:9).

Защо не е по-лесно?

Ако Бог иска да помагаме на хората, защо не го направи да е лесно и евтино за нас? Нека отговоря на този въпрос чрез друг. Исус по-жертва ли нещо, за да откупи нашата свобода от греха и оковите му? Чудя се защо Бог не направи плана за спасение много по-лесен. В края на краищата Той можеше да изобрети какъвто си искаше план и просто да каже: „Това ще свърши работа”. Явно според Божията икономика нищо евтино не си струва да се придобива. Цар Давид казва, че не иска да даде на Бога нещо, за което не е платил цена (вж. II Царе 24:24). Разбрала съм, че истинското даване не е да давам само когато ми се дава! Мога да раздам всичките си дрехи, уреди от дома, които са стари и вече не използвам, и това би бил добър жест, но няма нищо общо с истинското даване. Истинското даване е тогава, когато дам на някого нещо, което ми се иска да задържа за себе си. Сигурна съм, че и вие сте имали такива изпити в живота си, когато Бог е искал от вас да дадете нещо, което много харесвате. Той е дал заради нас Своя Единороден Син, защото ни обича. Какво е способна да ни накара да извършим точно такава любов? Какво ще направим? Готови ли сме поне от време на време да изпитаме неудобство или дискомфорт, за да помогнем на някой друг в нужда?

Наскоро гледах история по телевизията за млада двойка, които били силно влюбени и много скоро щели да се женят. Момичето попаднало в трагичен инцидент, който я оставил в кома месеци наред. Мъжът, за когото искала да се омъжи, стоял до нея ден след ден, докато накрая дошла в съзнание. Оказало се, че има увреждане на мозъка и винаги ще остане саката, неспособна да се грижи сама за

себе си. Младият мъж нито за секунда не се замислил да отлага сватбата. На церемонията тя се движила надолу по пътеката в инвалидна количка, без да може да говори ясно и силно поради уврежданията си, но очевидно искряща от радост. За остатъка от живота ѝ младият мъж се грижил за нея и се радвали един на друг. С негова помощ и насърчение тя дори участвала в пара олимпийските игри, на които постигнала завидни резултати.

Щеше да бъде толкова лесно и напълно разбираемо за повечето от нас, ако този млад мъж просто си беше тръгнал. В крайна сметка, да остане с нея означавало да живее в постоянно неудобство и ежедневна саможерва. Но той не си тръгнал, както правят толкова хора, когато се изправят пред ситуация, която е дискомфортна за тях. Този мъж останал и най-вероятно е изпитал повече радост от живота, отколкото мнозина от нас.

Ако вие сте като мен и обичате да четете за хора, които са пожелвали много за благо на другите, подозирам, че Бог иска от нас да направим повече от това само да четем техните истории. Може би Той иска вие да напишете ваша собствена история.

В неудобство заради удобството на някой друг

Бог прекъсва човек и иска от него или нея да направи нещо неудобно, за да може да направи живота на друг по-удобен. Трябва да разберем Божиите начини, защото в противен случай ще се противим на нещата, които иначе би трябвало да приемаме с наслада. Простата истина е тази – за да бъдем щастливи, трябва да даваме, а даването не е истинско даване, ако не усетим жертвата в него.

Петър, Андрей, Яков, Йоан и останалите ученици са високо почетени. Те са избрани да бъдат между дванадесетте ученици на Господа – мъже, които да се учат от Исус и да разнесат благовестие то по света. Всички те са много заети, когато Исус ги призовава. Те имат свой живот, семейства и бизнес, за който трябва да се грижат. Без никакво предупреждение Исус се появява и им заявява: „Елате и Ме следвайте”. Библията казва, че Петър и Андрей са хвърляли мрежите си в морето, когато Исус ги призовава, и те просто са ги оставили и са го последвали (вж. Матей 4:18-21). На това ли му се казва прекъсване? Той не им казва да се помолят за това, да го обмислят, да си идат у дома и да поговорят с жените и децата си. Той само казва: „Следвайте Ме”.

Те не го питат колко дълго ще отсъстват, каква ще бъде заплатата им и отговорностите им. Те не питат какво ще спечелят, какви ще са компенсациите за времето, в което пътуват, в какви хотели ще отседат. Дори не го питат за работната си характеристика. Оставят всичко и тръгват след Него. Признавам си, че дори сега, когато чета това, ми се струва прекалено крайно, но вероятно колкото по-голяма е възможността пред нас, толкова по-голяма е саможертвата от наша страна.

Спомням си времето, в което се оплаквах за някои от нещата, които Бог очевидно бе поставил като отговорност пред мен, защото смятах, че към другите няма чак такива големи изисквания, както към мен. Тогава Той ми каза: „Джойс, поискала си много от мен. Все още ли го искаш?“ Аз исках от Бога да ме направи способна да помагам на хора по целия свят, но малко по малко започнах да осъзнавам, че привилегията да направя това често ще бъде придружена с неудобства и трудности.

Не е възможно да пожънете реколта, ако преди това не засеете семена. Цар Соломон казва, че ако чакаме всички условия да станат благоприятни и чак тогава да засеем, никога няма да има какво да пожънем (вж. Еклисиаст 11:4). С други думи, трябва да даваме и да се покоряваме на Бога, когато не ни е удобно и когато ни струва скъпо. Може би тези дванадесет мъже са избраните, защото са готови да направят онова, което много други отказват. Макар Библията да не разказва дали Исус е призовавал и такива, които да Му откажат, много вероятно е да е имало и такива. Може би дори е трябвало да говори с хиляди, преди да избере дванадесетте. Поне така се случва днес. Хората, които са готови на саможертва, да преминат през неудобства и някой да прекъсва плановете им, са малцина. Много пеят за любовта си към Исус и това е чудесно, но трябва да помним, че пеенето не изисква от нас никаква жертва. Истинската любов обаче изисква жертвоготовност.

Вярвам, че днес по света не виждаме много истинска любов, защото тя изисква усилия и винаги струва скъпо. Трябва да запомним това, ако сериозно искаме да участваме в Революцията на любовта. Проява на мъдрост е предварително да пресметнем цената на всяко едно задължение, иначе може би никога няма да завършим това, което сме започнали.

Прекъснат от Бога

Колкото повече изучавам мъжете и жените от Библията, които смятаме за „велики“, толкова повече виждам, че всеки един от тях е правил големи жертви и не е имало нищо удобно в това, което Бог е поискал от тях.

Авраам трябва да напусне страната си, роднините си и дома си, за да отиде на място, което Бог дори не му казва какво представлява, докато в действителност не отиде там. Може би той си е мислил, че може да се окаже някъде цар, но вместо това скита от място на място и живее в шатри. В крайна сметка се озовава в Египет – тягостно място, на което има голям глад (Битие 12:10). Въпреки че саможертвата е голяма, Авраам има привилегията да бъде мъж, с когото Бог сключва заветно споразумение, като обещава чрез него всички семейства на земята да имат възможност да бъдат благословени от Бога (вж. Битие 22:18). *Изумително!*

Йосиф спасява една нация от глад, но не преди Бог жестоко да го отдели от удобния му дом, където е любимец на своя баща, и да го постави на неудобно място за дълги години. Бог прави това, за да постави Йосиф на точното място в точното време. Но Йосиф разбира това чак накрая. Ние не винаги разбираме защо сме там, където сме, и питаме: „Боже, какво правя тук?“. Знаем, че и аз съм го казвала на Бога много пъти и въпреки че Той не се е тревожил да ми дава отговор, мога да погледна назад и със сигурност да кажа, че всяко едно място, на което съм била, е било предпоставка и подготовка за мястото, на което съм днес.

Естир спасява юдеите от унищожение, но Бог определено прекъсва нейния план, за да може да извърши това. Тя е младо момиче, което без съмнение има планове за живота си, за своето бъдеще и изведнъж, без предупреждение, е взета да стане част от харема на царя, където печели благоволенieto му, за да може по-късно да му разкрие нечестивия план на Аман, който възнамерява на избие юдеите.

Налага се тя да прави неща, които я карат да се бои за живота си, но както нейният чичо мъдро казва: „Ако ти сега замълчиш, Бог ще изпрати избавление и освобождението ще дойде от друго място, но ти и бащиният ти дом ще погинете. И кой знае дали не си дошла в това царство точно за време като това?“ (Естир 4:14).

Ако тя не се пожертва, Бог е щял да намери някой друг, но спасяването на нейния народ е нейната съдба. Това е целта в живота ѝ.

Не пропускайте своята цел в живота, само защото не искате Бог да нарушава и прекъсва плановете ви.

Списъкът с хора, които ходят в жертвоготовно покорство, е много дълъг. Библията нарича тези мъже и жени такива, „за които светът не е достоен”. (Евреи 11:38).

Тези хора преминават през неудобства, за да може някой друг да живее живота си по-лесно. Исус умира на кръста, за да можем ние да имаме живот и то изобилен живот. Войниците умират, за да могат гражданите да останат в безопасност у дома. Бащи работят, за да могат семействата им да имат хубав живот; майки преминават през болката на раждането, за да донесат нов живот на света. Повече от очевидно е, че някой трябва да преживее болка и неудобство, за да може друг да спечели нещо.

Тази глава е много важна, защото ако за вас да бъдете част от Революцията на любовта е само идея, която ви кара да се чувствате добре, ще се откажете в мига, в който осъзнаете, че ако искате да ходите в любов, ще трябва да направите някои неща, с които изобщо не ви се занимава. Може би ще ви се наложи да търпите някого, от когото искате да избягате, защото истинската любов търпи провалите и слабостите на другите. Може да се наложи да отседнете на място, където не ви е много забавно, само защото сте единствената светлина там. Може да трябва да си тръгнете от някое хубаво място, защото всичко наоколо ви изкушава към грях. Всъщност Авраам първоначално живее сред идолопоклонници, сред които е и неговото семейство. Затова не е никак чудно, че Бог го извежда от това място и този народ. Понякога Бог трябва да ни отдели от това, с което сме свикнали, за да ни покаже това, което Той иска да виждаме.

Ако решите, че нямате нищо против неудобствата и това Бог да ви прекъсва, едва тогава Той ще може да ви използва. Вие можете да промените света. Но ако останете пристрастени към собствените си удобства и комфорт, Бог ще ви подмине и ще избере някой, който може да устои на трудностите в живота.

Содом и Гомор

Със сигурност сте чували за Содом и Гомор и за ужасното нечестие в тези градове. Но какво всъщност правят те, което е толкова омразно на Бога? Често си мислим, че сексуалните им грехове и перверзии изкарват Бог от равновесие и Той решава да ги унищожи. Ситуацията,

която го кара да се изправи против тях, е доста по-различна. Аз бях шокирана, когато видях истината зад тяхното унищожение. Открих това, докато търсех стихове за необходимостта да нахраним бедните. „Ето какво беше беззаконието на сестра ти Содом и на дъщерите ѝ: гордост, пресищане (преизобилие от храна) и равнодушие (благоденстващо успокоение и бездействие), а сиромаша и немощния не подкрепяха. Те се възгордяха и вършеха мерзости пред Мене, затова, когато сметнах за добре, ги премахнах” (Йезекиил 16:49-50).

Проблемът със Содом и Гомор е в това, че те имат прекалено много, а не го споделят с други, които са в нужда. Те бездействат, живеят прекалено удобен живот, който ги води към мерзостни постъпки. В този пасаж ясно се вижда, че бездействието и прекалено задоволеният живот не са полезни за нас и могат да ни доведат до големи неприятности. Ако не успеем да споделим това, което имаме, с тези, които имат по-малко от нас, не само че не е добро, но е опасно за нас, защото егоистичният начин на живот отваря врата за злото. И не само че не е добро за нас, но е и оскърбително за Бога. Той очаква да бъдем канали, които да употребява, а не резервоари, които задържат всичко за себе си.

Оценяваме всички удобства, които имаме днес, но си мисля, че Сатана умело се възползва от тях, за да унищожи готовността и желанието ни да преживеем неудобство, за да се покорим на Бога или да помогнем на другите в нужда. Ние сме станали пристрастени към лекотата, удобството и рахатлъка, и трябва да бъдем много внимателни. Като повечето хора, и аз обичам хубавите и удобни неща. Обичам удобствата, но полагам големи усилия да не се оплаквам, когато нямам нещата, които искам. Осъзнавам, че неудобството е почти неразделна част от това да помагаме на другите, но знам също, че съм призвана от Бога да помагам на хората, при това да го правя с правилно и добро отношение.

Не обичам да ме прекъсват когато пиша. Много ми е неудобно, ако някой ми пречи, защото след това трябва отново да се настройвам и да се съсредоточа, за да продължа това, върху което работя. Само преди няколко минути бях изпитана в това отношение. Телефонът иззвъня и видях, че това е жена, която вероятно ще иска от мен да слушам поне половин час за нейния проблемен брак. Никак не ми се искаше да прекъсвам работата си, но знаех, че трябва да го направя, защото тази жена е много известна, но няма на кого да се довери, за

да си поговори с него. Това, че човек е известен, не означава, че не е самотен. Тя е самотна, световно известна жена с проблем и Бог искаше да прекъсне моята работа по книгата за любовта, за да ми даде възможност да практикувам това, за което пиша!! Представете си само... Бог иска да вършим на дело това, което твърдим, че вярваме.

Любовта намира начин

„Провалът никога няма да ме връхлети, ако моята решителност за успех е достатъчно силна.”

От Мандино

Желанието е мощен мотиватор. В крайна сметка приех истината, че ако искрено желая да постигна нещо, със сигурност ще намеря начин. Хората често ме питат как успявам да направя всичко, което правя. Отговорът е много прост: „Искам да го направя”. Осъзнавам, че Бог ми е дал благодат и е поставил желания в сърцето ми, но фактът, че *искам* да направя определени неща, ме мотивира наистина да ги направя. Аз искам да правя това, което Бог иска да правя; искам да помагам на хората; искам да осъществя съдбата си или както се изразява апостол Павел „искам да свърша моята надпревара”.

Може би ще ме попитате: „Ами какво ще стане, ако нямам такова желание?”. Уверена съм, че имате желание да изпълните Божията воля за живота си, иначе щяхте да оставите тази книга още след като сте прочели първата глава. Ако имате взаимоотношение с Бога чрез Исус Христос, тогава имате и желание да правите добро, защото Той ви е дал Своето сърце и Дух. Йезекиил 11:19 казва: „И ще им дам едно сърце (ново сърце) и ще вложя нов дух; и ще отнема от тях каменното сърце (закоравяло) и ще им дам меко (чувствително и откликващо на допира на Бога) сърце”. Ние можем да станем мързеливи, пасивни или егоисти и понякога да ни се налага да се справяме с тези проблеми, но като вярващи не е възможно да имаме Божието сърце и да не искаме да Му се покоряваме и да помагаме на хората.

Явно въпросът е: До каква степен искаме да му се покоряваме? Неговата воля ли искаме да извършим или своята? Икаме ли това

достатъчно силно, че да сме готови да пожертваме материалните си неща, за да го постигнем?

Наскоро един млад мъж ми разказа колко е нещастен. После ми обясни, че знае, че Бог го призовава да стигне до едно по-високо ниво, но сам не усеща, че е готов да направи необходимите жертви. Стана ми много мъчно за него, защото не исках той да пропусне радостта, до която води способността на саможертва. Моля се този мъж да промени мисленето си.

Ако наистина искаме да направим нещо, тогава намираме начин, по който да го направим. Ако не признаем това, ще прекараме живота си измамни и подведени от собствените си оправдания защо не можем да направим дадено нещо. Извиненията са опасно нещо и смятам, че са една от основните причини, поради които не постигаме прогреса, който желаем. Може би искате да спортувате, но се оправдавате защо не можете да го изпълните. Може би искате да прекарвате повече време със семейството си, но отново имате оправдание защо това не е възможно. Осъзнавате, че трябва да давате повече от себе си, за да помагате на другите, но винаги си намирате причина (оправдание) защо не можете да го направите. Сатана е този, който ни дава оправданията и докато не осъзнаем, че именно извиненията ни пречат и ни държат в заблуда и непокорство, ще продължим да водим неплоден и нерадостен живот.

Добър ближен

Исус казва: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, от всичкото си сърце, от всичката си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум и ближния си, както себе си” (Лука 10:27). Освен това казва на младия законник, с когото разговаря, че ако прави така, ще живее, което означава, че ще се радва на активен, благословен и вечен живот в Божието царство. За да се оневини от възможен укор, законникът пита: „А кой е моят ближен?” Той иска да знае кои точно са тези хора, на които трябва да показва любов, а Исус му отговаря чрез една история.

Мъж, който пътува сам по пътя, е нападат от крадци, които вземат всичките му притежания, пребиват го и го изоставят полумъртъв да лежи в страни от пътя. Първо идва свещеник (религиозен човек), който вижда нуждаещия се, но го подминава от другата страна на пътя. Не знам дали е бил от другата страна или е пресякъл пътя, за да не бъде видян от наранения и да бъде помолен за помощ, но е

ясно, че се е постарал да не доближава мъжа. После минава и друг религиозен човек (този път левит), който отново е от другата страна на пътя. Може би тези религиозни мъже са прекалено забързани да стигнат до църква и нямат време да направят това, което църквата би трябвало да ги е научила. Религиозните хора често откликват на нуждите с религиозни думи, но не и с практична помощ. Смятам, че това е един от най-големите проблеми, които имаме като християни днес. Гордеем се с нещата, които уж знаем, но в повечето случаи не правим кой знае колко с това, което знаем. Говорим много, но не винаги показваме на хората това, което би трябвало да виждат – любовта ни в действие.

След като тези двама религиозни човека подминават нуждаещия се мъж, друг един мъж, самарянин, който не е непременно религиозен, минава по пътя. Когато вижда нуждаещия се, той е изпълнен с жал и състрадание и отива при него, за да почисти и превърже раните му. След това го качва на своя кон, отвежда го в местната гостилница и плаща за два дни на гостилничаря, докато се върне и заплати всички допълнителни разходи. След това Исус пита законникът кой от тези трима се е държал като bliжен (вж. Лука 10:27-37).

Няколко неща от тази история привличат вниманието ми. На първо място, както вече споменах, религиозните мъже не правят нищо. Трябва да се откажем да бъдем бездейни и да не правим нищо! Дори това, което можем да направим, да изглежда малко в очите ни, трябва да намерим начин да го направим, когато става въпрос за снабдяването на нужди, които Бог ни показва в живота на другите. Признавам си, че има моменти, когато всичко, което можем да направим, е да се молим или да предложим насърчение с думи, но все пак трябва да потърсим възможност да помогнем по някакъв практичен начин. Най-малкото можем да мислим за ситуацията, а не само да смятаме, че не можем да направим нищо, или което е по-зле, да си намерим някакво оправдание и да бездействаме само защото не искаме да бъдем притеснявани.

Следващото нещо, което ме изумява в тази история, е че самарянинът преминава през доста големи трудности, за да помогне на този пострадаал човек. Допускам, че това спиране го е забавило много. Очевидно той отива някъде, където има работа, защото след като остава с наранения достатъчно дълго, продължава към целта си и свършва работата си преди да се върне отново. Освен това той

инвестира време и пари и е готов да изпита неудобство, за да се погрижи за някой друг, който е в нужда.

Виждам също, че една спешна нужда не разсейва и не отклонява самарянина от първоначалната му цел. Това е много важно, защото понякога хората са така силно водени от емоционалните си пориви и от своето състрадание, че не могат да останат фокусирани и да продължат към целите си, докато ги постигнат окончателно. Дъщеря ни Сандра много обича да помага на хората и това е нещо добро, но вчера например ми се обади и поиска да се моля за нея да бъде балансирана и да има яснота за това на кого да помага и до каква степен да го прави. Тя има две дъщери близначки, за които се грижи, поучава родителски клас в църквата си, има и други задължения, на които смята, че е нужно да остане вярна и посветена, но въпреки това щом чуе за нужда, винаги иска да помогне! Често започва да помага без дори да се замисли какво ще ѝ струва и как би могла да го направи, без да пренебрегва приоритетите си. В резултат на доброто си желание да помага, понякога се оказва разочарована, неудовлетворена и обърквана, което съвсем не е Божията воля.

Насърчих Сандра да направи това, което прави и самарянинът в тази история. Същото нещо бих насърчила и вас. Бъдете готови да промените плановете си и да изпитате неудобство, бъдете готови да заделите част от времето и парите си, ако се налага да снабдите конкретната нужда. Но не се опитвайте да правите всичко сами, защото има и други, които могат да помогнат. Самарянинът въвлича и гостилничаря да му помогне в снабдяването на нуждата, така че той да може да остане фокусиран върху нещото, което се е запътил да направи.

Дяволът не се интересува в коя канавка сме – на него му стига само да не сме по средата на пътя. С други думи, хората или не правят нищо, или се опитват да направят всичко сами, след което се обезсърчават и започват да смятат, че другите ги използват. Всеки аспект от живота ни трябва да бъде балансиран, дори помагането на другите. Научила съм се по трудния начин, че не мога да правя всичко и да направя всичко добре. Това се отнася за всеки един от нас. Но не мога да позволя на страха от прекаленото въвличане в дела да ме спре да върша добри дела.

Виждам още, че самарянинът не поставя ограничения на цената, която е готов да заплати за снабдяването на тази нужда. Той казва

на гостилничаря, че ще му даде всичко, което ще му струва престоя и грижата за наранения мъж, когато се върне обратно. Много рядко намираме някой, който е готов да направи всичко *необходимо* за другия.

Както вече казах, понякога трябва да поставим граници, за да можем да запазим приоритетите си, но в този случай самарянинът явно има много пари, затова не му се налага да си поставя ограничения. Той прави необходимото поради своята щедрост, а не воден от страх. Бог може никога да не поиска от нас да направим абсолютно всичко за разрешаването на даден проблем или за снабдяването на дадена нужда, но със сигурност иска всеки един от нас да направи каквото може. Ако поиска да направим абсолютно всичко, то тогава сме длъжни да направим абсолютно всичко! Да дадем всичко е предизвикателно и буквално разпъва вратата ни до нови нива, но също така носи свободата да сме уверени, че нищо в този свят не ни владее.

Спомням си време, в което Бог поиска от мен да дам всичко, което бях спестила от моите лични пари, включително и бонусите от магазините, в които пазарувам, както и картите с депозирани пари за подарък за рожденните ми дни или други празници. Това ново ниво на жертва на *всичко* беше много тежко за мен, защото си спестявах тези пари от дълго време и възнамерявах на точното време да изляза и да пазарувам. Много странно, но ми беше най-трудно да дам картите. Повечето от тях бяха подарени за рождения ми ден и на мен ми беше много приятно да знам, че те са там на мое разположение, когато и да поискам да ги използвам. Бях свикнала и много обичах да давам, но да дам *всичко* беше съвсем ново нещо за мен. След известно време на спорове с Бога и изтъкване на всевъзможни оправдания, аз най-накрая се покорих. Болката от това, че се отказвам от притежанието си, беше моментна, но радостта от покорството и разбирането, че тези притежания не ме владеят, са вечни.

Това беше първият път, в който бях изпитана по този начин, но не остана последният. Бог избира времето, в което да ни изпитва и това е нещо добро за самите нас. То ни предпазва от прекалена привързаност към материалните неща. Бог иска да се наслаждаваме на това, което ни е дал, но също така иска да помним, че сме само настойници, а не собственици. Той е Господарят и нашата работа е да Му служим с радост от все сърце и с всичко, което притежаваме.

Кой е моят ближен?

На кого трябва да помагате и кой е вашият ближен? Всеки, който се изправи на пътя ви и е в нужда. Може би е някой, който се нуждае да го изслушате или който се нуждае от насърчение и похвала. Може да е някой, който се нуждае от малко от вашето време, или някой, на когото можете сами да помогнете (или чрез други) в снабдяването на неговата финансова нужда. Вероятно вашият ближен е някой, който е много самотен и се нуждае от вашето приятелство.

Дейв наскоро ми разказа, че Бог много го предизвиква да заделя време, за да бъде приятел на другите. Аз винаги съм смятала, че той е изключително дружелюбен, но според него Бог иска от него да положи още по-големи старания. Той разговаря с хората, пита ги какви ли не неща, за да покаже своята загриженост към тях. Много от тези, с които прекарва времето си, изобщо не ги познава и може би никога няма да срещне отново през живота си. Понякога това са възрастни или хора от други градове, които не говорят добре английски език и може би се чувстват не на мястото си. Наскоро ми каза за човек с големи недъзи, в когото се били вторачили хората в едно кафене. Дейв отделил време, за да поговори с този господин, макар че дори не се разбираше какво му казва човекът.

Често избягваме хората, които са различни от нас, защото те ни карат да се чувстваме некомфортно или неспособни. Може би трябва да се замислим повече за това как се чувстват те, а не кое е удобно и приятно за нас.

Списъкът от начини, по които да се показваме добри към ближните, е може би безкраен, но ако наистина искаме да помагаме на хората и да бъдем благословение за тях, ще намерим как да го правим. Запомнете, че безразличието се оправдава, а любовта намира начин.

Малки неща с голямо въздействие

Исус не си е губил времето, затова можем да бъдем сигурни, че всичко, което Той прави, е пълно със смисъл и съдържа важни уроци за нас. Да помислим например за времето, в което Той решава да измие нозете на учениците Си (вж. Йоан 13:1-17). За какво е всичко това? Исус има няколко урока, на които иска да ги научи, и единият от тях е за необходимостта да си служим един на друг. Исус е Божият Син. Всъщност Той е Бог, изявен във второто лице на Троицата. Това е достатъчно, за да ни увери, че е много важен и със сигурност не се

нуждае да мие краката на когото и да било, особено на тези, които са Негови ученици. Въпреки това го прави, за да ги научи, че могат да бъдат на власт и с авторитет, само когато в същото време са готови да бъдат слуги. Много хора днес не възприемат този важен урок.

По времето в което Исус живее в плът на земята, краката на хората са били страшно мръсни. Те пътуват по прашни пътища, обувките им са само тънка подметка с няколко връзки отгоре. Обичай по онова време е да се измиват краката на гостите, когато влизат в нечий дом, но обикновено тази задача се изпълнявала от слугите, а не от господаря на дома. Това е още един жест, който има за цел да ни научи на важен урок. Исус показва, че наистина можем да забравим за „позициите”, които имаме в живота, и да служим на другите без да се страхуваме, че ще ги изгубим.

Петър, най-гласно изразяващият своите чувства ученик, бурно се противопоставя на това Исус да измие нозете му, но Исус му казва, че ако не го направи, те двамата не могат да бъдат истински приятели. С други думи, трябва да правят нещо един за друг, за да може взаимоотношението им да бъде здраво и силно. Колко много семейства могат да спасят браковете си или поне да ги подобрят значително, ако започнат да прилагат този принцип?

Преди няколко години реших, че вече не желая да развивам едностранни взаимоотношения – такива, в които само аз да давам, а другият само да получава. Подобно взаимодействие не е истинско взаимоотношение и винаги води до огорчение. Не само че е редно да правим нещо един за друг, но ние всъщност се *нуждаем* да правим неща един за друг, защото това е част от поддържането на добри взаимоотношения.

Ние правим много за децата си, но те също правят неща за нас. Вероятно това, което те правят, може би ние с лекота бихме могли да сторим за себе си, но те се нуждаят не само да получават от нас, а и да ни дават, както и ние се нуждаем да видим такова отношение от тях.

Даването не винаги трябва да става в отговор на някаква отчаяна нужда. Бог може да ни води да направим нещо за някого, който може да не изглежда, че се нуждае от това, което ние ще му дадем. Ако не се нуждаят, защо да се занимаваме да им даваме? Защото даването винаги насърчава хората и ги кара да се чувстват обичани. Всички се нуждаем да знаем, че сме обичани, независимо колко „неща” при-

тежаваме. Използвайте ресурсите, които имате, за да благославяте другите и няма да останете в лишения.

Миенето на краката е черна работа, запазена за слугите, но тя ни учи на един велик урок – смирявайте се и бъдете готови да вършите малки неща, които обаче могат да имат огромно въздействие.

Малките неща означават много

На едно от пътуванията си до Индия взехме с нас групата Дилириъс и там едно момиченце подари на Стю, барабаниста им по онова време, една кожена лентичка, която тя носеше като гривна. Този привидно незначителен жест на любов от страна на някой, който има толкова малко, промени живота на Стю. Той е заявявал пред много хора, че никога няма да забрави урока, на който го е научила тази случка. Ако някой, който има толкова малко, е готов да дава щедро, какво остава за него? Да, малките неща могат да окажат огромно въздействие.

Какво е малкото нещо, което вие можете да направите? Исус измива нозете на учениците и казва, че ще бъдем блажени и щастливи, ако следваме Неговия пример. По-долу съм посочила непълен списък на неща, които Библията казва, че можем и трябва да правим един за друг.

- Грижете се един за друг
- Молете се един за друг
- Мислете как да бъдете благословение
- Търсете начини да вършите благодеяния
- Бъдете дружелюбни, а не враждебни
- Бъдете търпеливи един към друг
- Носете си слабостите и немощите
- Оправдавайте се един друг
- Прощавайте си един на друг
- Утешавайте се един друг
- Бъдете верни
- Бъдете лоялни
- Изграждайте се един друг – насърчавайте другите, напомняйте им за тяхната сила, когато се чувстват слаби
- Радвайте се за хората, когато те са благословени

- Отдавайте си почит един на друг (позволявайте на другите да минат преди вас и направете най-доброто за тях)
- Съобразявайте се един с друг
- Пазете тайните на хората и не говорете за техните слабости
- Вярвайте най-доброто за другите.

Както споменах, това е непълен списък. Любовта има много лица или много начини, по които може да бъде забелязана. По-късно в книгата ще дискутираме някои от тях. Идеите, които съм изброила тук, са относително прости неща, които можем да правим, стига да поискаме. Не е необходимо да си правим специални планове за повечето от тях, но можем да ги правим постоянно през деня, когато се изправим пред такава възможност.

„И тъй, при всяка възможност (всеки път, когато ни се отдаде възможност) нека правим (практично) добро на всички.“

Галатяни 6:10

Любовта трябва да бъде изразена

Много често смятаме любовта за съществително, което изразява нашите чувства, но тя е също така и глагол, който изразява действие. Любовта трябва да направи нещо, за да остане любов. Част от естеството на любовта е в това, че изисква изразяване. Библията пита: ако видим нужда и затворим сърцата си, как тогава Божията любов може да живее и да остане в нас (вж. I Йоан 3:17). Любовта е все по-слаба и по-слаба, ако не може да бъде демонстрирана и дори може да стане напълно бездейна. Ако останем активни в правенето на благодеяния за другите, ще се предпазим от егоизъм, бездействие и безплодие. Най-възвишеният акт на любов е този, при който Исус даде живота Си заради нас. Така и ние трябва да дадем живота си един за друг. Звучи крайно, нали? За голяма наша радост, повечето от нас няма да бъдат призовани физически да дадат живота си заради някой друг. Но всеки ден имаме възможност да „се откажем“ в полза на някой друг. Всеки път, когато предадете собствените си желания или нужди, за да извършите дело на любов заради някой друг, предавате живота си за момент, за час или за ден.

Ако сме изпълнени с любовта на Бога, а това е така, защото Святият Дух изпълва сърцата ни с любов при новораждането, тогава би

трябвало да позволим на любовта да прелива чрез нас. Ако тя стане инертна и застояла поради бездействие, не ни е от полза. Бог толкова е възлюбил света, че е дал Своя единороден Син (вж. Йоан 3:16). Проумявате ли го? Божията любов Го е провокирала да даде! Безполезно е да казваме, че обичаме хората, ако не правим нищо за тях на дело и в действителност. Можете да си поставите голям надпис в у дома: „Какво съм направил, за да помогна на някого днес?“. Това ще ви помогне да помните целта си в живота, докато развивате новите си навици и се превърнете в участник в Революцията на любовта.

Любовта се изразява само и единството чрез дела. Тя не е теория, нито е красиви думи. Думите са важни и можем да ги употребяваме като метод за изразяване на любовта си към хората, но трябва да използваме всички възможни средства, за да продължаваме да показваме любов помежду си.

Какво можете да направите, за да покажете любов на някого днес? Отделете време да помислите за това и си направете план. Не прекарвайте нито ден, без да сте доставили повече радост на някого.

Побеждавайте злото с добро

„Всичко, което е необходимо за триумфа на злото, е добрите хора да не правят нищо.“

Едмънд Бърк

Лесно е да не правите нищо, но също така е и много опасно. Защото където не се оказва съпротива на злото, то се умножава. Често попадаме в капана на оплакването какво не е наред в обществото и в живота ни, но оплакването не води до нищо друго, освен до допълнително разочарование и обезсърчение. То не променя нищо, защото в него няма позитивна сила.

Представете си какъв би бил светът, ако всичко, което Бог прави, е да се оплаква за всяко нещо, което се е объркало от сътворението на света. Но Бог не се оплаква. Той само продължава да бъде добър и да въдворява справедливост. Той знае, че може да победи злото с добро! Злото е силно, но доброто е още по-силно.

Трябва да осъзнаем, че Бог работи чрез Своите хора. Да, Бог е добър по всяко време. Но Той е избрал да работи на земята чрез своите деца. Това сме аз и вие. Смиряващо е да осъзнаем, че Той може да постигне толкова много, ако се посветим да обичаме и да вършим добро по всяко време. Трябва да си спомним наставлението на Исус от Матей 5:16: „Също така нека свети вашата виделина пред човечите, за да виждат превъзходния ви морал, похвалните, благородни и добри дела и да признаят, почитат, хвалят и прославят вашия небесен Отец“.

Добротата е могъща

Колкото повече отвърждаме на злото със зло, толкова повече то се усилва. Сещам се за филма „Ел Сид“, в който се разказва историята

на един мъж, който обединява Испания и се превръща във велик герой, използвайки този принцип, за който ви говоря. От векове християните воювали с маврите. Мразели се и се избивали един друг. В една битка Ел Сид пленява петима мавъра, но отказва да ги убие, защото разбира, че никое убийство не води до нещо добро. Той вярва, че ако покаже милост на враговете си, това ще промени сърцата им и тогава и едните и другите ще могат да заживеят в мир. Макар първоначално да го обявяват за предател поради постъпките му, те се оказват плодородни и резултатни, а той е обявен за герой.

Един от маврите, които е пленен, казва: „Всеки е способен да убие, но само истинският цар може да покаже милост на враговете си”. Поради това единствено благодение враговете на Ел Сид се обявяват за негови приятели и съюзници от този момент насетне. Исус е истинският цар и Той е добър, благ и милостив към всички. Редно ли е да правим нещо по-малко от това да следваме Неговия пример?

Можете ли сега да се сетите за някого, на когото да покажете милост? Има ли някой, който се е отнесъл към вас много лошо, към когото обаче можете да се покажете добри? Да бъдем милостиви и добри, особено към враговете си, може да се окаже едно от най-мощните неща, които някога сме правили.

Молитвата работи

През последните няколко години сме свидетели как злото напредва с нечувана скорост чрез нечестията, което се излъчва по телевизията и се показва във филмите. Бях ужасена, когато медиуми започнаха да излъчват свои предавания по телевизията. Предлагаха срещу заплащане да кажат на хората каква ще е тяхната съдба. Всеки, който е готов да плати по няколко долара на минута, може да им се обади и да получи така нареченото „предсказание”. Аз често се оплаквах от това и коментирах: „Ужасно е, че позволяват такива предавания по телевизията. Толкова много хора прахосват парите си, за да ги мамят”. Чувала съм много други да казват подобни неща. Един ден Бог говори на сърцето ми: „Ако ти и всички онези, които се оплаквате, бяхте прекарвали това време в молитви за тези врачки, досега щях да съм направил нещо по въпроса”. Започнах да се моля и поканих още няколко човека да се молят за същото. Не след дълго повечето (да не кажа всички) такива програми бяха изобличени като мошенически и свалени от ефир.

Много често се оплакваме от това, което „другите” правят, както сторих и аз, когато започнаха да излъчват такива предавания, но нищо не правим, за да променим ситуацията. Молитвата е добро нещо, което има силата да побеждава злото, затова е по-добре да се молим за онова, за което сме склонни да се оплакваме. Бог смята мърморенето и оплакването за зло, докато изпълнените с вяра молитви са мощни и ефективни. Молитвите отварят врати Бог да работи и да върши добрини.

Откликвайте подобаващо на злото

Докато се опитват да си проправят път през пустинята до Обещаната земя, израилянците се сблъскват с изпитания и трудности, на които почти винаги реагират с мърморене и оплакване. Освен всички други неморални постъпки, единият от греховете им е това, че се оплакват. Именно той позволява на изтребителя да има достъп до техния живот и много от тях измират (вж. I Кор. 10:8-11). Ако те бяха откликнали на изпитанията с вяра и благодарност към Бога, с поклонение и хвала към Него, ако бяха добри един към друг, вярвам, че щяха да преминават през пустинята много по-бързо и лесно. Вместо това повечето от тях падат мъртви в пустинята без да успеят да стигнат до крайната цел. Чудя се колко пъти не успяваме да видим добрите резултати които желаем само защото реагираме на лошото, което ни се случва, с мърморене и оплакване вместо с молитва, хвала и благодарност, като продължаваме да достигаем до другите хора в нужда.

Вяра и любов

В продължение на много години голяма част от поученията, които слушахме в църква и на конференции, както и книгите, които четяхме, бяха все свързани с вярата. Сякаш по целия християнски свят основното учение беше „Довери се на Бога и всичко ще бъде наред”.

Без вяра не е възможно да угодим на Бога (Евреи 11:6), така че непременно трябва да положим вярата и упованието си в Него, но в Божието Слово има още нещо, което вярвам, че допълва картината, която трябва да видим. Ще го споделя с вас, но първо нека ви разкажа за някои от моите ранни преживявания в пътешествието ми с Бог.

Приех Исус за мой Спасител на девет годишна възраст, но не осъзнавах какво намирам в лицето на Бога, нито как моето взаимоотношение с Него може да промени живота ми, защото няхах „ни-

какво последователно обучение” в духовните неща. Домът, в който съм отраснала, беше, меко казано, напълно объркан и странен. Баща ми беше алкохолик, изневеряваше на майка ми с много жени, беше сприхав, гневен и сърдит. Както вече ви споменах, той редовно ме насилваше сексуално. Списъкът може да продължи до безкрай, но съм сигурна, че успявате да придобиете някаква представа.

На двадесет и три години се омъжих за Дейв и започнах да ходя с него на църква. Обичах Бога и исках да науча повече, затова се записах на уроци, които ми позволиха да се утвърдя в деноминацията и да стана съвсем редовна в ходенето на църква. Научих за Божията любов и благодат, както и много християнски доктрини, които са много важни за здравата основа на вярата.

На тридесет и две години вече бях много разочарована и неудовлетворена, защото моето християнство сякаш не ми помагаше в практичното ми ежедневие. Вярвах, че когато умра, ще ида в небето, но отчаяно се нуждаех от помощ, за да живея дните си на земята с радост и мир. Душата ми беше пълна с болка от страданието, което бях преживяла в детството, и аз изживявах тази болка ежедневно в отношението си и неспособността си да поддържам добри взаимоотношения с когото и да било.

Божие Слово ни казва, че ако Го търсим усърдно, ще Го намерим (вижте Притчи 8:17). И аз започнах да търся Бога, за да ми даде всичко, което не ми достигаше, както и да открия какво точно пропускам. Тогава имах среща с Него, която ме доведе много поблизо до Него. Изведнъж Той стана съвсем реален в моя ежедневен живот и аз започнах да изучавам Словото усърдно и упорито, за да мога да Го позная по-добре. Струваше ми се, че накъдето и да се обърна, чувах само за вярата. Разбрах, че мога да прилагам вярата си в обстоятелствата от живота и тя отваряше врата за Бога да се намеси в тях и да ми помогне.

От все сърце вярвах, че принципите, които уча, са верни, но въпреки това преживявах невероятни разочарования, защото сякаш не смогвах да ги накарам да проработят за мен. По онова време Бог ме използваше в служене на другите, и то всъщност беше доста голямо служение. Със сигурност бях постигнала видим напредък, но все още усещах дълбоко в сърцето си, че нещо не ми достига, затова отново започнах сериозно да търся лицето Му. В моето търсене и по-дълбоко изследване осъзнах, че това, което не ми достига, е най-великият урок,

който Исус дойде да ни научи – да обичам Бога, да обичам себе си и да обичам другите (вж. Матей 22:36-39). Бях научила много за вярата и ходех с Бога, но не знаех нищо за силата на любовта.

Доверете се на Бога и вършете добро

През годините, в които изследвах и изучавах тази чудесна тема, осъзнах, че вярата работи единствено чрез любов. Според Галатяни 5:6 вярата всъщност „се задвижва, усилва и изразява” чрез любов.

Святият Дух ме води да изучавам Псалом 37:3, където Словото казва: „Довери се (облегни се, уповавай, бъди сигурен) на Бога и върши добро”. Бях много изненадана да осъзная, че всъщност изпълнявах само едната половина от това, което ми трябваше, за да общувам пълноценно с Бога. Аз имах вярата – частта с доверието, но не и другата част – „вършенето на добро”. Много исках да ми се случват добри неща, но не бях толкова загрижена да бъда добра към другите, особено когато самата аз бях наранена или минавах през трудните времена на личните битки.

Псалом 37:3 ми отвори очите, за да видя, че съм се доверявала на Бога, но не съм се фокусирала върху това да правя добро. Не само че на мен не ми достигаше много в това отношение, ами осъзнах, че повечето други вярващи, които познавах, са в същото състояние. Всички бяхме прекалено заети да „вярваме” на Бога за нещата, които искахме. Молихме се заедно и освобождавахме вярата си чрез молитви на съгласие, но не се събирахме, нито говорехме какво можем да направим ние за другите, докато чакаме Бог да снабди нашите нужди. Имахме вяра, но тя не беше мотивирана и укрепявана от любов!

Не искам да оставате с впечатление, че съм била изцяло погълната от себе си, защото не беше така. Работех в служение и исках да помагам на хората, но смесвах желанието си да помагам с много неправилни мотиви. Фактът, че бях в служение, ме караше да се чувствам важна. То ми даваше позиция и известна влияние, но Бог искаше от мен да правя всичко с чисти мотиви и пред мен стояха много неща, които да науча. Понякога правех нещо, за да помогна на хората около мен, но няхах особено голямо желание и мотивация за това. Трябваше да се науча да бъда много по-фокусирана към другите и целенасочено да ги обичам. Това трябваше да стане основно нещо в живота ми, а не страничен интерес.

Запитайте се, кое е нещото, което ви мотивира повече от всичко друго, и отговорете честно на този въпрос. Любовта ли? Ако не е тя, готови ли сте да промените фокуса си към онова, което е важно за Бога?

Моля се от все сърце Бог да направи тези думи да оживеят в сърцата ви, а не да останат само на страниците на тази книга. Осъзнаването на истината за силата на любовта беше толкова животопрменяща за мен, че ми се иска всеки един да я осъзнае. Не искам да кажа, че вие не я знаете, но е факт, че винаги може да се научи повече за това как да обичаме другите по-добре. Само в случай, че не разбирате тази истина, се моля споделеното да разпали огън във вас и да ви насърчи да бъдете част от Революцията на любовта, която силно вярвам, че има силата да промени света!

Поддържайте себе си и другите разпалени

Представете си колко различен би бил светът, ако всеки един от нас, който твърди, че познава Христос, прави по едно добро дело спрямо някого всеки ден. Последниците биха били удивителни. А сега се опитайте да си представите какво би станало, ако всеки ден всички започнем да правим по две благодеяния, полезни за някой друг. Резултатите ще бъдат изумителни. Светът ще се промени бързо, защото наистина сме способни да побеждаваме злото с добро, ако всички вземем решение да живеем така, както Исус казва да живеем.

Може би сте изкушени да попитате: „Това не може да се случи, така че защо изобщо да се захващаме?“. Не допускайте да бъдете победени от негативни мисли преди все още да сте опитали. Аз за себе си съм взела решение, че ще свърша своята си част, а ще се моля останалите да изпълнят тяхната. Освен това ще говоря на другите хора и ще ги насърчавам да правят за останалите всичко, на което са способни. Щеше да бъде чудесно, ако разговорите ни се въртяха около това как да направим нещо полезно за другите, за да им помогнем.

Имам три приятелки, които живеят точно по този начин, и когато се съберем да обядваме или на кафе, често използваме времето си, за да измисляме начини, по които да бъдем благословение за другите, или дискутираме поставеното от Бога в сърцата ни, чрез което да помогнем на някого в нужда. Вярвам, че подобни разговори са много угодни на Бога и със сигурност са по-добри от това да си седим и да се оплакваме за всичко, което не е наред в света. Бих искала да ви

предизвикам да поемете водеща роля в Революцията на любовта. Помислете си за хора, които познавате, и ги поканете на среща за планиране на практични начини, по които да снабдявате нужди. Споделяйте принципите от тази книга с тях и си набележете хора, които да благославяте. Намерете някой, който се нуждае от помощ и се постарайте като екип да му помогнете.

Идеята да насърчаваме другите да бъдат агресивни в правенето на добри дела, не е нова. Авторът на Евреи също говори за това: „И нека се грижим (постоянно, умишлено и с цялото си внимание) един за друг, като се поощряваме към любов (да търсим как да се разпалваме, стимулираме и подстрекаваме към любов) и добри дела (полезни и благородни дейности)” (Евреи 10:24).

Забележете, че този стих казва да се грижим постоянно един за друг и всъщност да търсим и да мислим как можем да разпалваме и у другите желание за добри дела, любов и взаимопомощ. Той насърчава тези до които пише, да правят същото – неща, за които и аз ви насърчавам днес. Можете ли да си представите колко много дяволът ще презира нашите събирания, на които търсим нови начини, по които да бъдем добри един към друг? Той би предпочел да се съдим, да бъдем критични, да си намираме недостатъците, да клюкарстваме, да се оплакваме. Вярвам, че извършването на правилното нещо изисква да си сформираме нови навици и да открием дръзки начини да показваме любов. Последствията със сигурност ще бъдат чудесни.

Богатейте във вършенето на добри дела

Павел дава инструкции на Тимотей, млад проповедник на Словото, да увещава хората „да бъдат добри, да богатейат в добрите си дела, да бъдат изобилни и щедри по сърце и готови да споделят благата си с другите” (I Тим. 6:18). Очевидно е, че Павел смята, че на хората трябва да им бъде напомняно да вършат всичките тези неща. Струва си да напомняме на другите да бъдат дръзки във вършенето на добри дела днес. Насърчавам ви не само да напомняте на останалите, но също да намерите и начини, по които да напомняте първо на себе си. Четете книги или слушайте проповеди по темата за любовта. Направете всичко, което е необходимо, за да се погрижите да не забравяте това, което е най-важно пред Бога.

Вярвам, че светът днес наблюдава християните, и това, което вижда да правим, е от изключителна важност. Петър насърчава вярващите

да се държат подобаващо и почтено сред езичниците и невярващите. Казва, че дори ако те са склонни да злословят вярващите, в крайна сметка да се стигне до там, че да прославят Бога, като гледат добрите им и всеотдайни дела (вж. I Петър 2:12).

Ако съседите ви знаят, че ходите на църква всяка неделя, уверявам ви, че наблюдават поведението ви през останалото време. Когато бях дете, съседите ни ходеха задължително на църква. Даже ходеха по няколко пъти в седмицата, но правеха и много неща, които бяха недопустими. Спомням си как баща ми често казваше: „С нищо не са по-добри от мене. Напиват се, псуват, разказват мръсни вицове, лесно се ядосват, така че те са само едни лицемери”. Баща ми само търсеше оправдание за себе си, а тяхното поведение наливаше масло в огъня.

Напълно разбирам, че макар и християни, не можем винаги да се държим перфектно, така че когато човек иска да намери извинение защо не вярва в Исус и не живее според християнските принципи, винаги може да го направи и да ни критикува, но смятам, че сме длъжни да правим най-доброто от себе си, за да не им даваме повод да ни осъждат и да отхвърлят Христос.

Търсете начини, по които да благославяте

Винаги се старая да бъда отворена пред Бога, за да може Той да ми показва всяко нещо, което би искал да направя, за да бъда свидетелство за другите или благословение за някого. Само преди няколко дни ходих да си направя маникюра. Там имаше една много млада жена, която беше в напреднала бременност с първото си дете. Два месеца тя трябвало да лежи, защото много рано започнала да получава контракции и това посещение до салона било първото ѝ излизане след доста дълъг престой у дома. Бебето трябвало да се роди след седмица, затова беше в салона, за да си направи маникюр и педикюр. Поговорихме си малко, а аз все повече усещах, че ако ѝ платя разходите този ден в салона, това ще бъде мил жест. Изчаках още малко, за да проверя дали това желание ще остане в мен, и след това заплатих за двете ни. Тя беше много изненадана, но изключително благословена. Без да говоря много за това, аз го направих с голямо желание. Може някой ден тя да ме гледа по телевизията или да попадне на някоя моя книга и да си спомни, че съм направила това, за което говоря и вярвам.

По принцип не правя подобни неща, за да ме забележи някой, но това, което хората виждат, им говори много повече, отколкото добрите ни думи. Всеки във фризьорския салон знае, че съм проповедник и служител. И макар да не казах нищо на младата жена за себе си, сигурна съм, че другите са го направили, когато си тръгнах. Така че едно незначително благодеяние постигна няколко неща. Първо ме зарадва, после зарадва и нея, беше пример за другите и свидетелство, което принесе слава на Бога. Имах и друга възможност. Можех да си задържа парите и да не направя нищо. Това щеше да бъде много полесно, но далеч не би удовлетворило душата ми така, както проявата на малко щедрост.

Не се тревожете какво си мислят хората

Може би си казвате: „Джойс, аз бих се почувствала доста странно, ако предложи да заплатя сметката на някого, когото изобщо не познавам”. Ако е така, напълно ви разбирам. И аз се чувствам по този начин. Чудя се какво ли си мислят те, как ще реагират, но след това си спомням, че това съвсем не е моя грижа. Аз съм загрижена единствено за това да бъда посланик за Христос.

Един ден се опитах да купя чаша кафе на една жена, която чакаше на опашка зад мен в „Старбъкс”, но тя категорично ми отказа. Всъщност направи такава сцена, че аз останах много смутена и засрамена и първоначално си помислих: „Никога повече няма да правя това”. Дейв беше с мен и ми напомни, че дяволът би искал точно това, затова бързо промених решението си. В подобни моменти никак не е лесно, но този инцидент ми показа, че за жалост има много хора, които не приемат благословение – може би защото никога не им се е случвало.

Понякога правя нещата анонимно, но има моменти, когато не мога да скрия какво правя, затова съм решила, че ако отношението в сърцето ми е правилно, ще го направя, защото само това е важно. Всяко извършено от мен благодеяние е моят начин да се покорявам на Бога и да побеждавам злото в света. Не винаги мога да знам какви лоши неща са се случвали на хората, но може би моите добри дела, показващи любов към тях, ще помогнат на раните в душите им да заздравеят. Също вярвам, че ако правя благодеяния на другите, това е един от начините да си върна на дявола за всичката болка и страдание, които ми е причинил в живота. Той е зъл до крайност, разпалва всичкото зло, което виждаме по света днес, така че всяка

добра постъпка, показваща любов, благост, милост, е като удар в неговото порочно и нечестиво лице.

Ако са се отнасяли с вас несправедливо и ви се иска да намерите начин да отмъстите на дявола за болката, която ви е причинил, тогава бъдете добри към колкото можете повече хора. Това е Божият начин и той работи, защото любовта никога не отпада и не се проваля!

Откупих душа чрез любов

Библията ни казва, че Бог ни е откупил с висока цена – кръвта на Своя Син Исус Христос (вж. I Кор. 6:20; I Петър 1:19; Откр. 5:9). Този удивителен акт на любов преобръща злото, което дяволът е сторил, и проправя път за всички хора да получат опрощение на греховете си и да се наслаждават на лична връзка с Бога.

Както вече споменах, баща ми ме е малтретирал сексуално в продължение на дълги години и неговите порочни дела повредиха душата ми и ме оставиха наранена и неспособна да функционирам нормално, дакато Исус не ме изцели. Преодоляването и способността да му простя всичко, което ми беше сторил, беше дълъг процес. Първоначално взех решение да не го мразя повече, защото Бог ми помогна да осъзная, че не е възможно едновременно да обичам Него, а да мразя земния си баща. Помолих Бог да ми помогне и Той отне омразата от сърцето ми. Въпреки това все още не желяех да имам нещо общо с баща си и стоях на разстояние.

Душевното здраве на майка ми се влошаваше през годините и когато се омъжих за Дейв тя получи нервен срив, защото знаеше какво беше правил баща ми, но не знаеше как да се справи с това. Тя го беше хванала да ме изнасилва, когато бях на четиринадесет, но не знаеше какво да предприеме. Бездействието се оказа най-лошото решение за всички нас. В продължение на две години тя се подлагаше на шокова терапия, за да се изтрие от паметта ѝ спомена за сексуалното ми малтретиране. Аз от своя страна не исках да правя нещо, с което да ѝ припомням за това, и макар да ми беше много трудно да бъда край баща си, семейството ми ни посещаваше в краен случай – само ако се налагаше.

В крайна сметка родителите ми се преместиха в малкото градче, където са отраснали. То беше на около триста километра от нас и аз бях много щастлива, защото това означаваше, че ще ги виждам още

по-рядко. Бях успяла някак да простя на баща си през тези години, но не *напълно*.

Колкото повече остаряваха родителите ми, толкова повече здравето им се влошаваше, а парите им намаляваха. И тогава Бог започна да ми говори да им помогна да се преместят отново в Сейнт Луис, Мисури, където живеем ние, за да се грижа за тях, докато починат. Това означаваше да им купя къща, мебели, кола, да намеря някой, който да им почиства къщата, да им пазарува, да коси ливадата и да поддържа дома им. Първоначално си помислих, че това е идея от дявола, който се опитва да ме тормози, но в крайна сметка осъзнах, че е Божията воля и мога съвсем откровено да ви кажа, че за мен това беше най-трудното нещо, което някога съм правила през живота си.

На първо място, парите, които бяхме спестили с Дейв не бяха много и настаняването на родителите ми в приличен дом щеше да отнеме всичките ни спестявания. Освен това изобщо не смятах, че те заслужават помощта ми, тъй като никога нищо не бяха направили, за да ми помогнат, освен да ме малтретират и да ме изоставят. Когато говорихме с Дейв и се молихме, аз осъзнавах все повече, че това, което Бог искаше сега от мен, не само е най-трудното за мен, но и най-силното, което някога съм правила.

Четях всеки стих, който откривах в Словото за любовта към враговете ни и как да бъдем добри с тях. Един от тях ми въздейства много силно:

„Но обичайте враговете си, бъдете благи и им правете добрини (услуги, така че те да се облагодетелстват от тях), давайте им на заем (оказвайте помощ) без да очаквате и да се надявате за нещо в замяна, без да считате нещо за загуба или да се отчайвате от някого; и тогава вашата награда (отплата) ще бъде велика (богата, силна, интензивна и изобилна) и вие ще се наречете синове на Всевишния, защото Той е благ, великодушен, щедър и добър към неблагодарните, нечестивите и егоистите.”
(Лука 6:35)

Този стих казва, че не бива да считаме нещо за загуба и да не се отчайваме от никого. Преди да разбере този принцип, считах детските си години за загуба, но сега Бог искаше от мен да ги видя като опитност, която мога да използвам, за да помагам на другите. Лука казва също да се молим и да просим благословения за тези, които ни насилват или злоупотребяват с нас (вж. Лука 6:28). Това изглежда тол-

кова несправедливо, но съм разбрала, че когато прощаваме, правим услуга на себе си. Когато прощавам, аз се освобождавам от всичките последствия от сторените ми злини и тогава Бог се справя с цялата ситуация. Ако врагът ми не е спасен, може би ще спечеля една душа.

Моят бяща беше силно съкрушен от предложението, което им отправихме с Дейв, и макар никога да не го показва, сигурна съм, че се е чудел защо ни е притрябвало да правим нещо подобно след всичко, което той ми беше причинил.

Минаха три години, а аз не виждах никаква промяна в него. Той продължаваше да бъде зъл, гневен и егоистичен. Дори понякога сякаш ставаше още по-яръстен в поведението си. Сега осъзнавам, че през всичкото това време Бог се е занимавал с него. Три години след като направихме това, което Бог поиска да направим, баща ми се покая със сълзи на очи и прие Исус за свой Спасител. Това беше невероятно преживяване. Сам поиска това. Покани ни в дома му и ни помоли за прошка. Помоли и Дейв и мен да му простим и спомена колко добре сме се отнесли с него. Попитахме го дали иска да покани Исус в живота си, а той не само го направи, но ни помоли с Дейв да му дадем водно кръщение. Аз имах привилегията да видя моя баща, който ме насилваше толкова години като дете, да приеме Господ Исус. Едва тогава осъзнах, че макар първоначално да смятах, че само купувам къща, мебели, кола, аз всъщност бях откупила една душа чрез незаслужено добро дело.

По това време с Дейв видяхме как служението ни се разраства неимоверно и можехме да помагаме на все повече хора. Вярвам, че това израстване беше част от жътвата, след като бяхме засадили семена на покорство. Когато Бог поиска от нас да направим нещо много трудно, Той винаги го прави в наша полза и в полза на Царството. По този начин наистина можем да побеждаваме злото чрез добро. Както казва Джон Уесли: „Сторете всичкото добро, на което сте способни, по всички възможни начини, на всяко възможно място и по всяко възможно време, на всички, на които можете, дотогава, докато можете”.

Вдовици на война

Дженифър чува виковете на децата и тича, за да ги спаси. Както е правила толкова пъти до сега, тя отново им казва, че всичко ще бъде

наред. Като тяхна майка тя ще продължи да им го повтаря, докато те го повярват.

Тя знае какво означава страх, насилие и похищение. Когато е само на дванадесет, тя е отвлечена от дома си, откъсната от семейството и от селцето си от бунтовници, участници в най-продължителната война в Африка. След продължителни побоища, изнасилвания и непосилна работа, Дженифър събира смелост да избяга. Заедно с нея избягват още няколко човека. Когато се завръща у дома, семейството ѝ е изчезнало. Сама и отчаяна за нов живот и дом, тя се омъжва за мъж, който вече има една жена. В деня на сватбата той физически я пребива и наранява пред нейните приятели. Най-жестокото тепърва предстои. На такъв специален ден, в който тя би трябвало да се чувства като принцеса, ценена и обичана, той заявява пред всички, че тя е безполезна и позор за него. Думите се забили в нея, отваряйки дълбока рана, много по-болезнена от физическия побой, който не престанал.

Накрая мъжът ѝ умира от СПИН и тя отново остава сама. Овдовяла и с две малки деца, тя се обърнала към Бога: „*Има ли те? Животът ми само мъчение, страдание и срам ли ще бъде?*”. Бог доказва верността си към Дженифър и днес тя е в процес на пълно възстановяване.

Сега тя живее на сигурно място в едно от новите селища, предоставени от служения „Уатото” и служението на Джойс Майер. С възстановено достойнство и цел в живота, днес тя се грижи за децата си, осиротели след войната. За жалост, още много други са в отчаяна нужда от изцеление и възстановяване.

Божие Слово многократно ни казва да се грижим за вдовиците и сираците. Явно Бог има специално място за тях в сърцето Си и трябва да се отнасяме подобаващо.

Според статистиките:

- В много държави вдовиците на мъже, починали от СПИН, биват прогонени от домовете си и подложени на крайни форми на насилие.
- Домакинствата с вдовици са едни от най-бедните подгрупи в Африка.

Използвани източници:

1. „Вдовици в третия свят” <http://www.deathreference.com>
2. „Уганда, Гана, Кот Д’Ивоар – положението на вдовиците” <http://www.ifad.org/gender/learning/challenges/widows/55.htm>

Справедливост за угнетените

„Справедливост не означава да бъдем неутрални между правилното и грешното, но като открием правилното, да го издигнем там, където го намерим, срещу неправилното.“

Теодор Рузвелт

Бог е справедлив Бог. Всъщност справедливостта е едно от любимите ми Негови качества. Просто казано, Той може да направи нередните неща правилни. Библията казва, че праведността и справедливостта са основата на Неговия престол (вж. Псалом 89:14). Основата е това, върху което се изгражда една сграда, за да може да стои здраво. Затова можем да кажем, че всяка активност на Бога на земята се основава на факта, че Той е праведен и справедлив. Като Божии слуги, трябва да обичаме правдата и справедливостта и да работим, за да ги видим установени на земята.

Липсата на справедливост в обществото винаги води до неприятности. От 1789 до 1799 Франция преживява революция. Това е кървава война, в която селяните се надигат против аристократите и религиозните лидери по онова време. Докато кралят и кралицата на Франция се отнасят към хората справедливо и честно, царството процъфтява. Когато обаче егоистично позволяват широко разпространение на глад и болести, като налагат високи данъци, за да могат да живеят своя охолан живот, народът в крайна сметка въстава против тях. Когато се отнасят с гражданите несправедливо, основата на престола им се пропуква и в крайна сметка е унищожена.

Истината е, че без справедливост нещата не вървят както трябва. Обществото ни е пълно с несправедливост и неправда, и макар че много хора се борят усилено против това, повечето изобщо не ги е

грижа; ако пък някой го е грижа, той не знае какво точно да направи по въпроса.

Отговорността е наша

Кой е загрижен за сираците, вдовиците, бедните и угнетените? Бог със сигурност е, но дали ние сме? Когато хората са угнетени, те носят непоносим товар, който ги смазва, завладява и депресира. Често той ги оставя без всякаква надежда. Бог е баща на сираците и защитник на вдовиците (вж. Псалом 68:5). Изглежда Той има специално място в сърцето Си за хора, които са самотни и които нямат кой да се погрижи за тях. Бог помага на ранените и отдава справедливост на бедните и нуждаещите се (вж. Псалом 140:12). Сигурна съм, че се радвате от факта, че Бог помага на тези ранени хора, но ви обръщам внимание, че Бог върши всяка своя работа чрез хора, които са Му покорни. А сега се запитайте какво правите за тях лично вие.

Повече от две хиляди стиха в Библията говорят за нашето задължение към бедните и нуждаещите се. След като Бог го счита за толкова важно, че да го повтори толкова пъти, очевидно се опитва да ни помогне да разберем ясно това послание. Колко важно е за всеки един от нас да участва по някакъв начин в това да помага на ранени хора? Може би много по-важно, отколкото мнозина от нас осъзнаваме.

Истинско благочестие

Апостол Яков казва, че истинско благочестие (религия), изразено в явни действия, е „да преглежда човек (да посещава и да помага) на сираците и на вдовиците в тяхното страдание” (Яков 1:27). Това означава, че ако нашата религия е истинска, тогава ще помагаме на онези, които са в нужда и които са притиснати от обстоятелствата в живота си. От този стих мога да заключа единствено, че ако не помагам на такива хора, то моята набожност не е истинска. Тя може да е някаква форма на религия, но определено не е това, което Бог иска да бъде в пълнота.

Наясно съм, че не всеки, който седи в църква в неделя сутрин, е истински християнин в очите на Бога. Следването на правила, постановления и доктрини не прави от човека истински последовател на Исус Христос. Как мога да кажа подобно нещо? Мога, защото при приемането на Христос за личен Спасител, получаваме сърцето на

Бога и Духа Му (вж. Йезекиил 11:19). В такъв случай трябва да се научим да се грижим за това, за което Бог е загрижен, а Той е загрижен да помага на наранените хора.

Каква полза ще имат синовете ми, които управляват повечето от ежедневните работи в служението Джойс Майер, ако твърдя, че имат моето сърце, а те не правят това, което бих направила в дадена ситуация? Причината, поради която сме поставили синовете си в тези позиции, е защото те ни познават отблизо и имат същото сърце като нас да помагат на хората в нужда.

Обичайте се един друг

Вярвам силно, че трябва да се обичаме един друг, което се отнася за тези, с които общуваме в личния си живот, но също така и за тези, които може би никога няма да срещнем лично – хора, които живеят на далечни места (вж. Деяния 2:44-45; 4:31-32; II Кор. 8:1-4). Бих искала да ви помоля, докато дочитате тази книга, да мислите и за едните, и за другите. Вие например можете да подпомагате финансово сираче от развиващия се свят чрез служение, което се грижи за такива деца; можете също да поканите някоя вдовица от вашата църква на обяд и по време на разговора с нея да разберете дали нуждите ѝ са адекватно снабдени. Ако тя спомене някаква нужда, която вие лесно можете да снабдите, то направете го с радост, защото Бог обича тези, които дават с радостно сърце (II Кор. 9:7).

Повечето от нас дават за семейството си, за близките си приятели, когато те са в нужда, но колкото по-далеч е някой човек от нашия кръг от приятели, толкова по-малка е вероятността да сме загрижени за него или да му помогнем. Вярвам, че Бог иска да промени това. Съзнавам, че като отделна личност аз не мога да снабдя всяка нужда, за която чуя, но със сигурност мога да бъда отворена Бог да ми показва, ако има нещо, което аз мога да направя. Решила съм вече да не си мисля, че не мога да направя нищо за нуждите, които виждам. Осъзнавам, че това е един пасивен начин на безучастно наблюдение на нуждите, а не начинът, по който Бог иска да подхождам към тях.

Светът се нуждае църквата да бъде църква

Три пъти Исус пита Петър дали го обича и всеки път Петър Му отговаря: „Да, Господи”. Тогава Исус отвръща: „Щом е така, храни овцете Ми” или „Храни агънцата Ми” (Йоан 21:15-17). Исус не

говори тук за хранене на животни; Той говори за грижа за Неговия народ. Няколко пъти преди това Той се е нарекъл пастир, а народа Си – овце, затова Петър е съвсем наясно за какво става въпрос.

Струва ми се, че Исус казва в тези стихове, че ако Го обичаме, тогава ще помагаме на другите хора, а няма само да се събираме в неделните сутрини, за да следваме някакви правила и ритуали. Разбира се, трябва да имаме желание да ходим на църква и да общуваме с вярващите като се покланяме заедно на Бога, но църквата трябва да бъде място, на което се предлага помощ на другите. Ако църквата не се старае да достигне изгубените в света и не помага на угнетените като вдовиците, сираците, бедните и нуждаещите се, тогава не съм много сигурна, че тя има правото да се нарече църква.

Стотици хиляди хора са спрели да ходят на църква и духовни водачи по целия свят са притеснени от намаляването на посещаемостта в църквите. Вярвам, че причината за тази незаинтересованост от страна на вярващите се крие в това, че църквите са се превърнали в религиозни центрове, лишени от истински живот. Апостол Йоан казва, че сега знаем, че сме преминали от смърт към живот, понеже обичаме своите братя, а този, който не обича, е държан и пазен постоянно в духовна смърт (вж. I Йоан 3:14). Ако една църква не е препълнена с истинската любов на Бога, как може да бъде изпълнена с живот?

Чувам, че в Европа всяка седмица по една църква или катедрала затваря врати. Много от тях след това са купувани от мюсюлмански групи и превръщани в джамии. Това със сигурност не е Божията съдба за Църквата на Господ Исус Христос. Много чудесни църкви правят това, което трябва да правят, и поради това растат и са пълни с живот. Но мога със сигурност да кажа, че в сравнение с останалите тези са малцинство.

Ранната църква, за която четем в книгата Деяния на апостолите, е мощна църква. Тя разтърсва познатия по онова време свят. Влиянието ѝ все още се усеща в различни места по земята. Тя е обединена и всички хора, които са част от нея, са заети да помагат на тези, за които знаят, че са в нужда. Помагат на тези, които познават лично, и на тези от другите градове и села, за които чуват чрез апостолите, които ги посещават и поучават.

Ранната църква расте бързо и има чудесна репутация, защото е пълна с хора, които истински се обичат един друг. Това, от което се нуждае днес светът, е любов, а не религия! Нуждае се от Бога, а Бог е любов. Ако се обединим и всички вземем участие, тогава можем да

започнем една революция на любовта, движение, което да разтърси отново света из основи за Божия слава!

Научете се да правите добро

Не е правилно да чуete за някого в нужда и да не направите абсолютно нищо за него. Пророк Исая казва: „Научете се да правите добро! Търсете справедливост, облекчавайте угнетените и избличавайте угнетяващия. Защиатавайте сираците, застъпвайте се за вдовиците” (Исая 1:17).

Целта на поученията и наставленията е да ни помогнат да научим какво е правилно и да ни насърчат да го правим. Само до преди няколко години нямаше ни най-малка представа колко сериозно Бог гледа на неото старание и усилия да донесе справедливост на угнетените, но когато осъзнах, започнах да го правя.

Бог дава наставления на хората как да се държат със сираците, с вдовиците, с угнетените и с бедните още откакто е дал закона в старозаветни времена. Говорейки чрез Моисей, Той казва: „Да не угнетявате вдовица или сираче” (Изход 22:22). Бог не е пристрастен. „Той отсъжда справедливо за сираците и вдовицата и обича чужденца, като му дава храна и облекло” (Втор. 10:18). Бог говори на народа си, че ако те нахранят и обгрижат странника или чужденца, вдовиците и сираците, тогава Той ще благославя делото на ръцете им (вж. Втор. 14:29). Трябва за днаете ,че тези групи от хора – вдовици, сираци, чужденци – са много самотни. А Бог е загрижен за самотните!

Самотни и забравени

Не мога да си представя как се чувства едно самотно и забравено сираче, което е насилно да стане проститутка.

Според статистиките:

- Два милиона момичета между пет и петнадесет години всяка година са изкарвани на сексуалния пазар.
- 89% от проститутките искат да избягат.
- Най-малко двеста хиляди жени и деца работят като проститутки в Тайланд и една трета от тях са под осемнадесет годишна възраст – момиченца по на шест години също работят като проститутки.

- Един лекар казва, че веднъж тридесет и пет мъже са използвали „услугите” на едно момиче в рамките на един час.

Дали всички тези момичета са сираци? Не, не са официални сираци в смисъла на деца, които нямат родители. Но въпреки това те са сираци в очите на Бога, защото или нямат родители, или родителите, които имат, не могат или не искат да се погрижат за тях.

Проституция сред тийнейджърите

Продайте тялото си за удоволствие на зли мъже, или умрете от глад. Ужасен избор, пред който никой никога не бива да застава. Биртукан е направила този избор още на четиринадесет, а днес е вече на деветнадесет. При всяко решение сърцето ѝ се съкрушава все повече и все повече, а душата ѝ погива. След всичко, което е преживяла, е чудо, че все още е способна да чувства нещо.

Тя намира сили, когато се вгледа в очите на своята седем месечна дъщеря Амина. *„Избрала съм това, защото не искам дъщеря ми да се налага да прави същото.”* Нейното етиопско име Амина означава „безопасност”. Биртукан е решила да направи всичко по силите си, за да спази това обещание и да осигури на дъщеря си безопасност.

Тя не продава тялото си от алчност или за удоволствие. Продава го, за да оцелее. Живее и върши работата си в стая, голяма метър и двадесет на два. Работила е пет години без почивка, без ваканция. Затваря очите си и мисли за Амина, докато до петнадесет мъже на ден насилват тялото ѝ, за да удовлетворят злите си страсти. Болката е невъобразима, но това е единственият начин, по който тя знае как да снабди храна и подслон за себе си и дъщеря си. Когато си помисли колко много обича Амина, не може да схване как е възможно собствената ѝ майка да я изостави, когато е само на пет годинки.

Преди да дойде в така наречения район с червени фенери в Адис Абеба, тя умира от глад. *„Имах надежда, но днес тя е толкова далеч от мен. Знам, че Бог е с мен и ме обича. Но не знам как да живея по друг начин.”* Отслабнала искрица на надежда се надига днес, че може би няма да трябва да продава сърцето, душата и смазаното си тяло за храна. Но засега тази надежда ще трябва да почака, защото пристига поредният ѝ клиент...

Според статистиките:

- Средната възраст, на която момичетата започват да се занимават с проституция, е тринадесет или четиринадесет години.

- 75% от проститутките са под двадесет и пет годишни.

*Когато видите новото ниво на деградация,
направете нещо по въпроса.*

Когато отидох в Индия, в един такъв район с червени фенери (където работят проститутки), в един от бедните квартали, станах свидетел на едно съвсем ново ниво на упадък и деградация. Не само, че целият район беше неописуемо мръсен, но също така беше пълен с бордеи. Заведоха ме в един, който се състоеше от три стаи с по три легла във всяка. Нямаше никаква възможност за уединение и интимност. Момичетата или жените обслужваха мъжете в тези малки стаи предимно през нощта, надявайки се да изкарат достатъчно пари, за да могат на следващия ден да нахранят себе си и децата си. Къде са децата им, докато те работят? Или играят в коридора, откъдето лесно могат да влязат при майките си, или са опивани с алкохол, за да спят и да не „пречат”. Някои от тях бяха разбрали за нашите програми за хранене и обучение, и можеха да оставят децата си там, за да не стават свидетели на ужасните неща, които се случват у дома. Точно така, у дома. Тези малки деца живеят в бордеи!

Без помощ, повечето от тези малки дечица, малки момиченца, веднага преминават към проституция в момента, в който са достатъчно големи за това. Тези жени не живеят по този начин, защото им харесва, а защото нямат друг избор. Те не са образовани, израснали са в мизерия и нищета, каквито повечето от нас изобщо не могат да си представят. Някои от тях дори са притежание на сводници, които умишлено ги държат като затворнички и ги пребиват, ако не им изкарат достатъчно пари.

С радост мога да кажа, че сме стартирали програма за спасяването на тези жени. Отначало работихме в тази област най-малко три години с някои от техните местни служения и броят на проститутките спадна от три хиляди на триста. Някои хора се нуждаят само от малко надежда или помощ, както и от някой, който да им каже, че могат да направят промяна и да им покаже как да я направят.

Служението ни е откупило няколко стотин акра имот на около три часа разстояние от района с червените фенери и сме построили селище с образователен център, където обучаваме тези жени на някакъв занаят, който да ги направи способни да изхранват себе си и семействата си, без да се налага да се връщат към проституцията.

През февруари 2008 година заселихме във възстановителния център първите сто жени и имаме намерение да приемем всяка една, която има желание да започне отначало.

За мен беше толкова приятно да чуя малките момиченца и особено тийнейджърките да се смеят на висок глас, когато им показах баните и тоалетните, които са на тяхно разположение. Те не се бяха къпали по никакъв друг начин, освен с кофа и кана, с която се поливат, клекнали зад някоя от сградите. Удивително е усещането да можем да им дадем надежда и да ги видим с усмихнати лица. Определено е много по-хубаво от егоистичния и егоцентричен живот, който някога водих. Партньорите на нашето служение са причината за този вид служение в Индия, защото именно тяхното посветено даване е това, което плаща за всички тези разходи и ние дълбоко ги ценим.

Мога да ви кажа, че някои от по-възрастните жени, които са в капана на проституцията, са също така и вдовици. Мъжете им са починали или са били убити в някакви инциденти и са ги оставили без средство за препитание, затова те се обръщат към единственото нещо, за което могат да се сетят, като единствен начин за изкарване на пари.

Можем да се научим да правим това, което е правилно, за да помогнем на угнетените по света. Нуждаем се единствено от информация и решителност и тогава можем да окажем позитивно влияние в живота на много хора. Ако всеки един от нас свърши своята си част, можем да поставим началото на една революция на любовта.

Неправдите са навсякъде

Нечестието изобилства не само в страните от третия свят, но и в нашите квартали и във всички градове по света. Има хора, с които работим, които имат отчаяни нужди. Минаваме покрай такива хора по улиците, сблъскваме се с тях на пазарите. Несправедливостта има много лица. Може да се види в лицето на жена с три малки деца, чийто съпруг я изоставя заради друга жена. Може да се види в лицето на момиченце или момченце, които са сексуално или физически малтретирани от родители или други хора. Може да се види в лицето на баща, израстнал в гето, и е трето поколение от род, който живее на социални помощи. Той би искал да живее по-добре, но, честно казано, не знае изобщо какво да направи – няма никакво образование и никога не е виждал по-различен начин на живот, освен по филмите.

Някои хора преодоляват и се измъкват от трагедията на несправедливостите по света, но мнозина не успяват. Може би те се нуждаят от вас и от мен, или от някой наш познат, който да инвестира в живота им. Служението, което развиваме в града си, работи в държавните училища и помага на деца да се научат да четат и пишат. Събираме доброволци, които обучават децата, и е много обезсърчително, като си помисля колко малко хора са готови да посветят едва по един час за подобно служение. Разбира се, всички си мислим, че „Някой” трябва да върши тази работа и трябва да помага на тези деца, но някак не сме ние тези, които отиваме да я свършим! Имаме своите големи оправдания, които успокояват съвестта ни, но дали те са приемливи за Бога? Дълги години си намирах оправдание за всичко, което не исках да правя, но съм открила една истина, която се е превърнала в любима моя фраза: „Безразличието намира оправдание, а любовта намира начин”.

Стандартът за праведност

В Библията още в Стария Завет виждаме много примери за хора, които се грижат и помагат на бедните и нуждаещите се. Йов е един от тях. Той казва, че служи като очи на слепите, като крака на куците и като баща на бедните и нуждаещите се, той се облича с праведност (вж. Йов 29:14-16). Фразата „облича се с” има особен смисъл и аз не искам да го пропуснем. Помислете за това: когато се обличаме, го правим умишлено и целенасочено. Аз не заставам пасивно пред гардероба и не чакам нещо да скочи от закачалката право върху тялото ми. Напротив, внимателно избирам всяко нещо, което ще сложа, и не само го обличам, но се старая то да изглежда добре на мен.

Бог казва, че Йов е праведен мъж, а Йов казва, че „се облича с” праведност. С други думи, това е нещо, което той прави умишлено и целенасочено. Стандартът за праведност в дните на Йов изисква да се помага на вдовиците, сираците, бедните, нуждаещите се и всички, които са угнетени.

В обществото ни днес не са останали много стандарти. Сякаш повечето хора правят това, което им се прави или което чувстват, и затова егоизмът владее. Нуждаем се от стандарти, които да родят мъже и жени на честта, достойнството, почтеността, истината, вярността, лоялността и истинската загриженост към страдащите хора. Ако повече хора имат тези качества, светът ни би бил различно място.

Може би си мислите: „Колко много ми се иска да е така днес”. Не забравяйте, че искането нищо не ви ползва. Трябва да предприемем действия. Светът ни ще се промени, само когато хората в него се променят. Тази промяна започва от всеки един от нас. Всеки от нас трябва да вдигне факлата и да каже: „Аз ще участвам в революцията на любовта!”

Естир, юдейската девойка, за която четохте в четвъртата глава, която в крайна сметка става царица, заповядва да се изпратят дарове на бедните, когато тя и сънародниците ѝ празнуват своето освобождение. Част от това да означава своята победа и добрите неща, които Бог е направил за нас, е да помним да достигаме тези, които все още са в нужда. Имам една приятелка, която в своята църква е в комисията, която отговаря за достигането на приюти за бездомни по време на Рождествените празници. Църквата прави списък на всички деца, които живеят в даден приют, заедно с възрастта и размерите на децата. Църковните членове, които са способни, избират име на някое от децата и купуват подарък точно за това дете. През декември провеждат рождествено тържество в приюта с много храна, рождествена музика, истории за раждането на Исус и за любовта Му към децата, и разбира се с подаръците, приготвени от хора в църквата, които активно участват в това празненство.

След тържеството вярващите споделят, че се чувстват много удовлетворени, че са успели да помогнат на бездомните деца, но много от тях казват също, че когато се приберат у дома, са особено благодарни и оценяват, че имат дом и благословения от Бога.

За нас е много полезно да усетим от първа ръка какви са нуждите на другите, и тогава осъзнаваме колко много сме благословени самите ние. Надявам се това да ни помага да разбираме и колко сме способни да направим само ако положим усилия и желание за това. Хората стават много щедри по празниците и понякога наистина се опитват да направят нещо за другите, но трябва да сме наясно, че бедните и нуждаещите се са в това положение през цялата година, а не само по празниците.

Докато пиша това, с Дейв сме в една хотелска стая с много малка баня и тоалетна. Толкова е малка, че главата на Дейв опира в тавана. Първоначално той помрънка малко за неудобството, но след като си спомни за хората, с които се срещнахме, които нямат вода и трябва да ходят на разстояние няколко часа, за да си набавят мръсна вода,

която после да донесат у дома, за да помогнат на семействата си да оцелеят, бързо промени отношението си. Тези хора се къпят много рядко и ако го направят, определено не е в бани с душеве. И двамата сме открили, че достигането на хора в нужда е по-голямо благословение за самите нас, защото ни помага да не мърморим, нито да се оплакваме, но да бъдем благодарни във всяка ситуация, както иска Бог да правим.

Вооз, богат мъж и лидер в своето общество, оставя „по нещо от ръкойките” (Рут 2:16) на нивата си, за да може Рут да ги намери и да ги събере, за да ги употреби да нахрани себе си и своята свекърва. И Рут, и Ноемин са вдовици и са много бедни. Законът по онова време заповядва на собствениците да не събират всичкото жито от нивите си. Те трябва да оставят за бедните, които да дойдат и свободно да дооберат останалото, за да имат какво да ядат. Отново и отново виждаме как Бог се грижи за бедните. Но Неговото снабдяване не пада от небето, нито се появява по чудотворен начин. Бог снабдява чрез хора.

Любов в действие

В служението ни сме открили сметка, която сме нарекли „Любов в действие”. Работещите при нас, както и ние разбира се, могат да внасят пари по тази сметка, за да се използват за други работници, които по една или друга причина са във финансови затруднения. Може би са боледували и са останали в дълг, може би имат специална нужда за детето си в училище, която не могат да снабдят. Затова решихме, че искаме да бъдем подготвени и когато възникнат истински нужди, да имаме възможност да помогнем и да се отзовем.

Ако водите домашна група или просто имате приятели, които искат да бъдат част от тази Революция на любовта, едно от нещата, които можете да направите, е да изберете касиер или да откриете специална банкова сметка и всяка седмица или всеки месец да събирате пари. Можете също да я наречете „любов в действие” или да си изберете ваше име, но използвайте тези пари, за да снабдявате нуждите на другите. Често чуваме за нужди и ни се иска да имаме повече пари. Защо да не започнете да спестявате за такива моменти, че когато дойдат, да бъдете подготвени? Ако не можете да намерите хора, които са заинтересовани да дават, намерете един или двама. Ако няма такива, то вие го правете, но не се примирявайте с бездействието!

*Защо ми е ръката, ако няма да я използвам,
за да помогна на някой друг?*

Едно от шокиращите изказвания, които открих, докато изучавах как Йов реагира на нуждите на бедните, е неговото твърдение, че ако не използва ръката си, за да помага на ранените, то тогава за него е по-добре някой да я откъсне от тялото му (Йов 31:21-22). Това ми показва, че той е изключително сериозен в помагането на хората. Аз готова ли съм да стана толкова сериозна? А вие?

Има ли някаква реална причина да бъдем живи, ако всичко, което правим, е да ставаме сутрин и да започваме да живеем само за себе си? Това вече съм го пробвала и съм открила, че не работи и само ме кара да се чувствам празна и неудовлетворена. Не смятам, че това са намеренията на Бог за живота ни като Негови представители тук на земята.

Спрях за момент с писането на ръкописите, за да препрочета всички стихове за любовта към другите. Сега съм още по-убедена, че в това е истинският смисъл на живота. Умолявам ви да посветите цялото си естество на това да правите добро. Предложете на Бог ръцете си, устата си, краката си, очите си, ушите си и поискайте от Него да ги използва, за да направи живота на някой друг по-добър. Използвайте ръцете си, за да ги протегнете с надежда към някой, който е гладен, болен или самотен.

Жътвата на любовта

Щедротото даване и животът без егоизъм води до жътва в живота ни. Няма нищо лошо в това да желаете и да очаквате жътва. Но мотивацията ни да помагаме на другите не бива да бъде това, че ще получим нещо за себе си, защото Бог недвусмислено заявява, че ще пожънем това, което сеем. Един от стиховете, които много красноречиво изразяват тази истина, намираме в Лука 6:38: „Давайте и ще ви се даде; добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават в пазвата; защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва”.

Бог обещава да възнагради онези, които усърдно Го търсят (вж. Евреи 11:6). Думата „възнаграждавам” в оригиналния гръцки текст на Новия Завет означава „заплата, получена през живота” или „отплата”. На иврит, езикът на Стария Завет, думата „награда” или „възнаграждавам” означава „плод, печалба, продукт, цена или резултат”. Думата

награда е използвана 68 пъти в разширения превод на Библията. Бог иска да очакваме награди, които са в следствие на нашето покорство и правилни решения.

Ако сме загрижени за тези, които са бедни и угнетени, Бог обещава да не оставаме в нужда, но ако крием очите си от техните нужди, ще имаме „много проклетия“ в живота си (вж. Притчи 28:27). Авторът на книгата Притчи казва, че ако даваме на бедните, заемаме на Господа (Притчи 19:17). Не мога да си представя Бог да не плаща високи лихви на това, което Му е било заето.

Насърчавам ви да положите максимални усилия и да носите справедливост в живота на угнетените – когато видите нещо, което знаете, че не е редно, да направите всичко по силите си да го оправите.

Живот в светлина

Може би всеки един от нас иска повече светлина в живота си. Това би означавало повече яснота, по-добро разбиране и по-малко смут. Пророк Исаия провъзгласява, че ако делим хляба си с гладните и водим бездомните в домовете си, ако обличаме голите и спрем да се крием от нуждите на другите, светлината ни ще изгрее (вж. Исаия 58:7-8). Казва още, че тогава ще процъфтява здравето ни, ще бъдем възстановени и ще имаме сила за нов живот. Това ми звучи добре и съм сигурна, че и на вас ви харесва.

Исаия пише за справедливостта и казва, че тя ще върви пред нас и ще ни дава мир и просперитет, а славата Господна ще ни бъде задна стража. Ако активно помагаме на угнетените, Бог върви пред нас, но също така пази гърба ни! Харесвам това усещане за сигурност и безопасност.

Исаия освен това говори, че ако дадем на гладните това, което поддържа живота ни, и така се погрижим за нуждите на ранените, нашата светлина ще изгрее в тъмнината и всеки мрак, които преживяваме, ще бъде като светлината на слънцето по пладне (вж. Исаия 58:10). Слънцето е най-ярко по обяд. Това ми говори, че помагането на хората е начинът, по който да живеем в светлината.

Господ постоянно ще ни води и дори в сухи сезони ще ни насища. Той ще прави костите ни здрави и животът ни ще бъде като напоявана градина (Исаия 58:11). Всичко това ни постига в резултат на живот, в който се стремим към справедливост за другите.

Надявам се в тези обещания да виждате това, което виждам и аз. Мисля, че повечето от нас губят живота си в опит да постигнат това, което Бог с радост би ни дал, ако само правим това, което трябва и което Той иска от нас. Грижете се за бедните, за гладните, за отчаяните, за вдовиците, за сираците, за угнетените и нуждаещите се. Живейте живота си, за да помагате на другите, и Бог ще ви насища с всичко, от което се нуждаете.

Революционер на любовта Мартин Смит

Около какво се върти любовта ни?

Спомням си всичко толкова ясно. Беше десети януари, 2008 година. Улицата – цялата в дупки и без тротоари – автобусът ни едва мина по нея. Пристъпвахме в жегата, хаоса и миризмата на хиляди използвани гуми, хвърлени в огън, смесен с евтин бензин и боклука от миналия месец. Сергии, работилници, бараки и домове. Сарита, сандали, боси крака и шум, който замъглява сетивата.

Но това не можеше да се сравни с видяното след това...

Бяхме в Мумбай, Индия. Ако трябва да бъде по-точен, бяхме в района на „червените фенери“ в един от многото бедни квартали на града. Разбира се, никъде нямаше червени светлини, но навсякъде някой нещо правеше – един продава, друг мете, трети носи нещо.

Бяхме дошли тук, за да видим Прем Киран – проект, посветен на работа с децата на проститутките и техните семейства. Дейв и Джойс ни бяха поканили. Казаха ни, че трябва да идем и да видим лично.

Не си спомням някога да съм виждал толкова много живот да кипи в една единствена стая. Сякаш стените едва побираха всички там. Седемдесет усмихнати лица, всички обърнати към гостите като слънчогледи към вечерното слънце. Отвъд виждах улиците, разрухата, бедността и тесните алеи, по които се таяха болка, борба и смърт. Но да бъда вътре в тази стая за мен беше много силно и въздействащо преживяване – повече от всичко, което бях опитал до сега. Имаше вътре едно малко момиченце, от което ми се струваше, че никога

няма да мога да се отделя. Името ѝ беше Фарин и имаше нещо у нея, което ми подсказваше, че ще ми е трудно да си тръгна от нея.

През следващия час научих повече за нея. Както при повечето от тях, майката на Фарин беше проститутка. Прем Киран предоставя възможност и ѝ предлага нов живот – с храна, облекло, образование и подкрепата на любящи, посветени и всеотдайни християни. Умът ми беше поразен от въпроси.

Колко ли пъти Фарин е трябвало да се крие под леглото, докато майка ѝ работи? На какви ли опасности е била излагана вечер по тъмните улици на бедния квартал? Как би могла да има надежда за по-добър живот, ако не успее да се измъкне сега? Как да си тръгна? Възможно ли е?

Този следобед в Мумбай промени всичко в живота ми.

На следващата вечер свирихме на един концерт в града. Какво повече можехме да направим от това да поканим децата и техните майки да дойдат при нас на сцената? Те дойдоха и беше чудесно да застанат до нас – всички те със срамежливи усмивки, покачен адреналин и в абсолютен културен шок. След това се случи нещо още по-голямо. Ние свирихме, а майките просто започнаха да танцуват. Работещи нощем, робините за секс, облечени с избледнели сарита и с червено червило на устните си, танцуваха свободно, с любов пред хилядната тъпа. Въртейки се като падащи пера, с вдигнати ръце, свидетели на много истории и внимателно потропвайки с крака, техният танц ми помогна да уловя нещо, на което до този момент не бях обръщал внимание.

Точно тогава проумях – къде трябва да бъде справедливостта? Къде отхвърлените трябва да бъдат приети? Къде тези, чиито живот е смазан от бедност и нищета, могат да намерят свобода и надежда? Къде да дадем любовта си?

Аз съм отраснал и възпитан в църква, но някъде по пътя бях пропуснал някои важни уроци. Не бях научил, че когато става въпрос за бедност и неправда, и за нашата роля като християни и поклонници на Бога, Той не иска да разделяме нещата. Преди години щях да побягна на километри от идеята да позволим на жени, насилени да проституират, да танцуват на платформата, докато ние се покланяме. А сега ми изглежда само като белег на времената. Сякаш Бог събужда църквата и я раздвижва както никога досега, и ни позволява да осъзнаем, че именно тези хора се нуждаят от топлото ни приемане.

Така че когато става въпрос за това колко много се нуждаем от Революция на любовта, аз имам само един въпрос: Около какво се върти любовта ни?

Върнах се от това пътуване до Мумбай и всичко беше толкова объркано. Главата ми беше престанала да работи като досега и бях силно обезпокоен. Усещах силен товар върху себе си за Фарин и знаех, че ако не направим нещо за нейния живот, той ще свърши преждевременно в бедност, страдания, насилие и болести. Усещах сякаш тя е станала наша дъщеря, без която семейството ни беше празно.

Бог обаче имаше по-различни планове от моите...

Година и няколко месеца по-късно, когато пиша тези редове, нещата не са такива, каквито очаквах. Фарин не е напуснала града. Тя е все още със семейството си, но майка ѝ вече не проституира. Предстои им да се преместят на няколко часа от Мумбай, за да живеят в общество с хора като тях – бивши робини за секс, които искат да намерят нов живот, далеч от хаоса и опасностите от миналото. Животът на Фарин изглежда по-пълноценен, отколкото съм си представял.

А моят?

В известен смисъл като че ли бях прав, че отново ще стана баща. Но не на Фарин. Преди известно време през изминалата година с жена ми Анна родихме друго дете – фондация за благотворителност, наречена „СъстрадателнАрт”. СъстрадателнАрт има за цел да събира пари чрез проекти на изкуството (албуми, книги, картини), като събира печалби и хонорари, за да се бори с бедността във всяка нейна форма – крайната нищета, която отнема живота на хората, както и онази бедност, която трудно се забелязва, но оставя хората без всякаква надежда. Спомням си как двамата говорихме с Джойс и Дейв за това и те един вид са като бабата и дядото на СъстрадателнАрт. Защото тяхната страст и мъдрост ни помогна да предприемем тези крачки и да започнем проекта.

Освен това СъстрадателнАрт се стреми да „преработи формулата”. Ние предизвикваме хората да се грижат за нуждите на другите, защото само така вярата им ще опази правилния път. Ако сме в центъра на своя живот и загриженост, вярата ни отслабва. Когато страстта, целите и любовта ни се въртят около нашата програма, всичко тръгва наопаки.

Но когато любовта ни достигне отвъд нас самите, автоматично се приближаваме по-близо до Бога. Напоследък всеки път, когато

хвана в ръцете си микрофон на сцена пред голяма тълпа и започна да се чудя какво да правя по-нататък, започвам да чета от Исаия гл. 58. Някак не мога да устоя на простотата и силата на тези думи и макар да са отправени към израиляните преди около три хиляди години, те говорят по вечни въпроси, които са точно толкова актуални и днес.

Увлича ме страстта на началните редове: „Извикай силно, не се щади. Издигни гласа си като тръба”(Исаия 58:1).

Това което следва, трябва да се извика, а не да се прошепва или да се съхранява за други дни. Това е належащ проблем, който трябва буквално да плени вниманието на всички и навсякъде. „Ден след ден Ме търсят, изглеждат сякаш желаят да узнаят пътищата Ми, сякаш са народ, който постъпва праведно и не е изоставил заповедите на своя Бог. Те искат от Мене справедливи присъди; и като че ли желаят Бог да се приближава при тях”(ст. 2). За мен думи като „сякаш”, „като че ли” и „ако” са тези, които представляват проблем. Очевидно сърцата им не са прави и те вървят към своето падение.

Бог отговаря на въпроса им защо Той сякаш е пренебрегвал всичките им допълнителни, качествени религиозни дела: „Ето, в деня на постите си вие се предавате на своите удоволствия и изисквате да се вършат всичките ви работи... не можете да постите така и да очаквате да се чуе гласът ви горе”(ст. 3,4).

След това отново повтаря същия урок, за да е сигурен, че дори тези, които са дремали на последните чинове, също ще разберат истината: „Не това ли е постът, който Аз съм избрал... да развързваш несправедливи окови,... да пускаш на свобода угнетените,... да разделяш хляба си с гладния,... да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив,... когато видиш голия, да го облечеш и да не се криеш от своите еднокръвни”(ст. 6-8). По-ясно няма как да стане. Гонените, насилваните, гладните, бездомните, бедните – това са хората, около които трябва да се върти любовта ни, а не около нас или около проваления ни идеи да бъдем впечатлително религиозни.

Бог е категоричен за резултатите от това: „Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще разцъфне... Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря, ще извикаш за помощ – и Той ще рече: Ето Ме”(ст. 8-9).

С години сме търсили как да бъдем по-интимни в поклонението си към Бога. Изпълнявали сме песни, които говорят за Бог, Който е близо, и за живота ни, който е Негов. Преследвали сме тези моменти,

в които сме знаели, че Бог е близо, търсели сме гласа Му, опитвали сме се да проумеем плановете Му. Но през цялото това време сме пропускали ключа за истинската близост с Него: „Ако махнеш от себе си хомота на гнета, соченето с пръст и нечестивите думи, ако отдаваш душата си на гладния и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината... Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъжие и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като добре напоявана градина и като извор, чиито води не пресекват” (ст. 9-11).

А ако го направим, не само ще можем да чуваме гласа на Бога и да носим любовта Му на тези, които се нуждаят най-много, но и виждаме чудесната картина как ще бъдем като добре напоявана градина, пълна с живот; освен това Исая съвсем ясно показва, че Божиите хора ще започнат да заемат своето място в историята: „И родените от тебе ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановят основите на много поколения; и ще те нарекат Поправител на развалините, Възобновител на места за население” (ст. 12).

Има и още: „Тогава ще се наслаждаваш в Господа и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня с наследството на баща ти Яков” (ст. 14).

Всичко това ще стане тогава, когато престанем да се мъчим да впечатлим Бога с опитите си да бъдем „духовни” и с добри служби, които да впечатляват хората около нас. Ще стане, когато дадем храна на гладния, облечем с дрехи бедния, защитим беззащитния и говорим в полза на слабия. Ще стане, когато цялата тази история се напише от съвсем простички дела на любов. Ако само можехме да се научим да обичаме не само себе си.

Има и друга истина. Факт е, че понякога може да ни е трудно да търсим и да се опитаме да направим любовта ни да се върти около другите. Защо? От една страна, защото винаги е било така – от историите на семейства, които опитват забранени плодове; до царе на покриви, които гледат бъдещи вдовици; до гневливи пророци, които тръгват към Испания, само защото не могат да понесат факта, че Божията милост се простира към някой по-различен от собствения му народ. Така е било в живота ни винаги – една непрестанна борба, защото сме поставяли себе си на трона, а не Бог и Неговия подход към живота.

В нашето съвремие сякаш ни е още по-трудно. Навсякъде около нас различни сили ни притискат да се подчиним на жаждата, да се поддадем на импулса, защото „си струва“ да се уловим за живота и да го преобразим според своето разбиране. Ние сме създадени да искаме и да се опитваме да получаваме всичко – външния вид, дрехите, доходите, дома, взаимоотношението, кариерата. Всичко е създадено да ни „лустроза“ и да направи живота ни по-добър. Ние обаче знаем истината за живота, нали? Знаем, че въпреки натиска да се съобразяваме със страстите на този свят, един живот, който се върти около нас, не може да ни доведе до истинското щастие.

Винаги ми е харесвало, когато пеem песента, че ще променим историята на тази земя. През годините в бенда сме я пяли стотици пъти, усещайки, че думите имат силата да вдъхновят хората да се надигнат и да заживеят бележит живот, който ще остави отпечатък в историята. Но има и повече – много повече.

Ако искаме да творим история, както и бъдещето на милиони хора, трябва да има повече и повече като нас, които са готови да участват в промяната и тогава повечето от нас ще имат много специфични цели. Ще променим историята, като изберем да живеем живота си, правейки малки благодеяния поради неогоистична любов. Както казва майка Тереза: „Няма велики неща – има само малки неща, мотивирани от велика любов“. Ако дълбоко в естеството си проумеем това, тогава ние, двата милиарда християни по света, можем да сложим край на световния глад и то само в рамките на няколко седмици. Това е историята, която искам да сътворим. Забравете за себе си и точно както обещава Исая гл. 58, ще започнем да чуваме по-ясно Бог и ще бъдем по-близо до Неговата сила и цели, ако спрем да свеждаме всичко до себе си и своите нужди, а започнем да поправяме проблемите и да снабдяваме нуждите на тези около нас. Толкова е просто!

Едно нещо знам със сигурност – голямото винаги ще бъде могъщо, но малкото е изключително красиво. Тази Революция на любовта има способността да се превърне в нещо могъщо, но това ще се осъществи, ако се започне с малките дела на неогоистична и жертвоготовна любов. Така че големите ни сцени, високите продажби на албуми и гръмките песни в повечето случаи са добри, но те са нищо в сравнение с вълнуващата сила на живота, който се живее срещу течението.

Едно последно нещо. Как се вписва музиката във всичко това? Изкушението да оставим цялото си творчество и да идем да живеем

в картонена кутия е много силно. И сякаш по този начин най-накрая ще направим нещо „реално” с живота си. Но това никога не е пълната картина. Благоуспяването на хората е свързано с успеха на цялото човешко естество – дух, душа и тяло. Аз съм видял от първа ръка каква е силата на музиката и съм убеден, че тя е тайното оръжие на Бога. Музиката може да обедини там, където има война; може да облекчи болката на съкрушените, да смекчи и най-закоравелите и да успокои и най-смазаните сърца – от жертвите на геноцида в Руанда, до тези в Ню Йорк, които са изгубили членове на семействата си при падането на кулите близнаци, както и тези, чиято омраза е причинила толкова много страдания.

Въведете Бог в уравнението (не че е възможно да Го оставим извън, но вие разбирате какво искам да ви кажа, нали?) и съберете тълпа под откритото небе на Индия да пеете за Бога, покланяйки се на Всемогъщия с ангелите в небето. Като отворите очите си, ще видите как идва изцеление. Може би това няма да постави незабавно храна на трапезата на отчаяните деца, но това е момент, в който небето докосва земята и в този миг започва възстановяване. Тогава усещаме, че принадлежим, че не сме сами. Още по-невероятно е, че усещаме, че сам Бог не ни е изоставил.

Музиката е способна на това и Бог не ни е призовал да я зарежем и да идем да живеем в картонени кутии. Но ни е призовал да употребяваме музикалността си, която е дарът, поставен от Него в нас, за да помагаме на бедните, които живеят в отчайващи ситуации. Ако приемем тези уроци, които Словото толкова ясно учи чрез думите на пророк Исаия, убеден съм, че през идните дни ще видим велики чудеса, преди изобщо да успеем да изпеем дори една нота.

Това е и музикална революция, и революция на любовта.

Стивън Къртис Чапман, автор и изпълнител на много песни, а също така и водач на хваление, е мъж, който вдъхновява с всеки дъх, който си поема, и с всяка нота, която изпълнява. Той води с изключително смирение и благодат, и веднъж ми отвори очите да видя нещата по нов и велик начин. Той е продал милиони копия от своите албуми, получил е безброй отличия на различни музикални награди, но ако го попитате кое е това, с което най-много се гордее, и кое е най-смиряващото нещо за него, той ще отговори, че това е начинът, по който семейството му се е посветило на това да осиновява деца,

които се нуждаят от дом. „Това е най-ясният белег, че Бог работи в моя живот” – твърди той.

Когато започнем да гледаме отвъд своите нужди, когато любовта към другите ни подтиква да излезем от своята зона на комфорт, когато инвестираме средствата си в това да възстановяваме човешки живот, точно тогава откриваме, че живеем сред най-ярките белези, доказващи факта, че Бог работи в живота ни.

Така че това е една Революция, която няма да бъде излъчвана по телевизията. Ако направим всичко както трябва, доказателството за любовта в действие ще се разпали в живота ни, като преобрази ближните ни и вдъхне надежда в атмосферата около нас.

Толкова е просто!

Използвани източници:

1. „Проституцията не е избор, а е липсата на избор.”

<http://www.spokesmanreview.com/blogs/vox/media/Feb07voxpage2.pdf>

Любовта е за всички, а не само за избрани

„Ако съдите хората, няма да ви остане време да ги обичате.“

Майка Тереза

Джейми влиза в църквата, която се намира на ъгъла на булевард „Спрус“ и „Двадесет и трета“ улица в Харбър, щата Илинойс. Тя се нуждае отчаяно от помощ. От доста време наблюдава църковната сграда и знае, че няколко пъти в седмицата там се събират вярващи. Джейми често стои в кафенето отсреща, пие лате и се чуди как ли ще бъде приета, ако някога събере смелост да иде на църква.

Джейми е ходила няколко пъти на неделно училище още като дете, когато заедно със съседите е ходила на църква, но определено знае много малко за реда в църквата. Тя не е сигурна дали ще пасне и ще бъде ли приета, затова само стои и пие кафето си, докато наблюдава. Това, което се опитва да види, е дали хората са по-щастливи, когато излизат от църква, отколкото когато влизат, но те си отиват толкова бързо, че изобщо не може да види нищо. От време на време хора от църквата идвали в кафето след служба. Някои от тях сядали сами и изглеждали точно толкова самотни, колкото била и тя. Други идвали на групи и се смеели и изглеждали много щастливи, което ѝ дало надежда да се опита да събере смелост и да иде на служба.

Джейми е отраснала в дом, в който не се е изразявала много любов. И двамата ѝ родители са били алкохолици и макар да не са я малтретирани прекалено много, те силно навредили на начина, по който тя гледа на себе си, защото винаги много я критикували и бързо намирали вината у нея. Често я сравнявали с брат ѝ, който изглеждал по-умен и по-талантлив от нея. В резултат на това тя започнала да

се чувства необичана, грозна и глупава – сякаш в нея нямало нищо стойностно.

На тринадесет години вече се събирала с неподходяща компания, пиела и вземала наркотици. Емоционалната ѝ болка била така дълбока, че единственият начин, по който я притъпявала, бил като злоупотреба с наркотици и болкоуспокояващи. Освен това развила нарушение на поведението при хранене, наречено булимия. Посмала нормално количество храна, много рядко прекалявала с яденето, но след това задължително насила повръщала храната, за да не надобелее.

Тя не можела да забрави деня, в който навършвала дванадесет години, когато майка ѝ я погледнала с отвращение и ѝ заявила: „Нямах време да ти направя торта, но тя на теб така или иначе не ти трябва. Вече си достатъчно дебела!” До тогава тя не се считала за дебела, но от този ден насетне се поглеждала в огледалото и виждала момиче, което изглежда с около 15 килограма по-тежко, отколкото е в действителност. Така започнала да изкривява представата за себе си поради непрестанните и нелюбящи думи, които майка ѝ непрекъснато ѝ повтаряла.

Оценките на Джейми в училище не били толкова добри и тя не смятала, че е достатъчно умна, за да учи в колеж, затова след училище си намерила работа и започнала да подрежда витрини и да опакова покупки в един местен магазин. Тя никога нямало да печели достатъчно пари, за да може да си позволи да се премести на друго място и да заживее сама, но поне можела да си купува дрехи, силен алкохол и дрога, когато наистина искала да забрави. През повечето свободно време избягвала да се прибира у дома и стояла в заведения и кафенета или се разхождала из квартала, чудейки се какво представляват останалите семейства, които живеят там. Тя нямала никакви добри приятели, поне не такива, на които може да се довери или на които може да разчита. Хората в живота ѝ били използвачи и тя се страхувала от повечето от тях.

Един ден най-после набрала смелост да влезе в църквата, докато и други се тълпели да влязат. Сляла се с тълпата, отчасти защото се страхувала някой да не я забележи, но същевременно защото силно се надявала някой да я поздрави и да ѝ каже: „Толкова се радваме, че сте дошли при нас днес”. Усетила погледите, вперени в нея, и дори видяла как някои си шушукат, но никой не изглеждал дружелюбен. Джейми била облечена леко странно за повечето хора, а в косата ѝ

преобладавали основно три цвята – черен с червени и руси кичури. Носела широки дънки и отпусната блуза – не защото ѝ е много удобно, но така се опитвала да прикрие това, което смятала за дебело в тялото си. Отгоре на всичко била обува с джапанки, каквито никои не носел на църква – е, поне не в тази църква!

Джейми седнала на последния ред без изобщо да разбира какво точно се случва. Хората непрекъснато ставали и четяли разни неща от книги, които прилежно били поставяни в специално пригодени рафтове на гърба на седалките пред тях. После седнали. Имало и малко песни, свирене на орган, молитви, пуснали съдове за събиране на дарение и някои хора поставили вътре пари. Един мъж, който изглеждал много нещастен и доста сърдит, изнесъл двадесет минути на проповед, от която тя не разбрала абсолютно нищо. Помислила си, че това сигурно е пастирът, но не била сигурна. Най-после явно приближил краят на службата, защото всички отново се изправили и запели песен.

Тогава си помислила, че някой все ще ѝ каже нещо, излизайки навън. Не може никои да не ѝ каже нищо! Пастирът се изправил до вратата и започнал да се здрависва с хората, докато излизали от залата. Когато дошъл редът на Джейми, той ѝ подал ръка, без да се усмихне, нито дори да я погледне в очите. Тя ясно виждала, че той прави това по задължение и едва чака да се изредят всички хора.

Когато слизала по стълбите забелязала, че една жена сякаш я чака долу. Започнала да се вълнува при мисълта, че някой все пак я е забелязал. Жената наистина я видяла, но видяла само онова, което според нея не било наред във външния вид на Джейми и затова и казала: „Моето име е Маргарет Браун, какво е твоето?“ Джейми ѝ казала името си, а Маргарет продължила: „Винаги си добре дошла тук, но си помислих, че ще ти е от полза да ти кажа, че ние винаги се обличаме добре, когато идваме в църква „Шатър на Святостта“. Не носим дънки, не обуваме джапанки, дори можеш да си промениш прическата, че да не привличаш такова внимание. Нали знаеш, скъпа, Исус ни учи да се смиряваме, а не да привличаме вниманието върху себе си“. Усмихнала се самодоволно на Джейми и повторила: „Винаги си добре дошла тук“.

Джейми не можела да иде в кафенето този ден, но трябвало да иде някъде насаме, за да се наплаче спокойно. Сега вече смятала, че дори и Бог я отхвърля и през останалата част от деня обмисляла

самоубийство. Била на дъното и не смятала, че може да намери смисъл за живот.

Имената в моята история са измислени, но светът е пълен с много Джейми-та, „Шатри на святост” и религиозни госпожи Браун. Пълен е с християни, които влизат и излизат един по един от църквите всяка седмица. Много от тях се страхуват да идат, а ако идат, едва дочакват да свърши службата. Там хората са критични, осъдителни и не приемат всички!

Бог обича всички еднакво

Исус най-вероятно не е бил в „Шатъра на святост” в деня, в който Джейми е ходила, защото и Той не би могъл да се почувства комфортно там. Но ако е бил, Той е щял да се оглежда именно за тези като Джейми. Той би седнал до нея или би я въвел до най-първия ред, за да седне при Него и непременно е щял да я попита дали идва за първи път в църквата. А когато разбере, че наистина посещава събранието за първи път, Той би ѝ предложил да ѝ обяснява всяко нещо, което не разбира. Щеше да се усмихва всеки път, когато тя Го погледне, и понеже Го познавам, Той със сигурност е щял да ѝ направи комплимент за уникалната прическа, защото Той обича разнообразието! Той е щял дори да я покани на кафе с групата, с която обикновено излиза, и най-вероятно до сега Джейми вече щеше очаква с голямо нетърпение следващия път, когато ще може да дойде при Него. Но разбира се Исус не е присъствал там в онзи ден, защото нито един от хората не се е държал като Него. Никой не Го е представил подобащо, никой не Му е подражавал.

Бог не гледа на лице

Библията казва на няколко места, че Бог не гледа на лице и няма различни предпочитания към различните хора (вж. Деяния 10:34; Рим. 2:11; Ефес. 6:9). С други думи, Той не се държи с някого по-добре, отколкото с останалите, поради начина му на обличане, заради доходите, въз основа на позициите, които заема, или поради хората, с които се познава. И не само че се отнася към всички еднакво, но се отбива от пътя Си, за да насърчи тези, които са наранени. Бог дава на Моисей много инструкции за израиляните, в които посочва как да се държат с чужденците сред тях и основната Му заповед като цяло е: „Отнасяйте се добре с тях, накарайте ги да се чувстват удобно,

бъдете дружелюбни към тях. Не ги угнетявайте” (вж. Изход 22:21; 23:9; Левит 19:33). Апостол Петър казва:

„Бъдете гостолюбиви един към друг (към тези от семейството на вярата; бъдете гостоприемни, обичайте чужденците, с братска любов към непознатите гости, бедните и всички, които идват при вас, които сте Христовото тяло) без роптание (всеки път бъдете приветливи, сърдечни, щедри, без да се оплаквате, но като представлявате Него.)”
I Петър 4:9.

Преди да се втурнете прибързано да прочетете тази глава, направете си оценка до каква степен вие самите сте дружелюбни към хората, които не познавате, и особено към тези, които са напълно различни от вас. Има хора, на които цялото им естество като че ли по рождение е приятелски настроено, дружелюбни са и са отзивчиви по темперамент, но онези от нас, които не сме наследили „дружелюбния ген” трябва съзнателно да вземем решение и да положим усилия да бъдем такива, защото Библията ни учи така.

Апостол Яков увещава църквата да не обръща по-специално внимание на хората, които носят разкошни дрехи в синагогите, нито да им дават първите места, когато влязат. Той казва, че ако хората се държат по такъв начин и искат специално отношение, то те са несправедливи и имат погрешни мотиви. Добавя, че не бива дори да опитваме да смесваме вярата ни в Господ Исус Христос с подобен снобизъм (вж. Яков 2:1-4). С други думи, трябва да се отнасяме към хората еднакво – като достойни за уважение.

Исус поставя край на разделенията между хората, като казва, че всички сме едно в Него (Гал. 3:28). Трябва само да гледаме на хората като на ценни, а не като на чернокожи, червенокожи или бели, без да обръщаме внимание на марките на дрехите им, на прическите или колите, които карат, на професиите им и на титлите им, защото всички те са хора, за които Исус е умрял.

Урок от кафенето

Вярвам, че всеки трябва да прецени своя кръг от приятели и да го направи по-широк. Нуждаем се да включим в него всякакви хора. Наскоро бях заедно с Пол Сканлън, пастир в Бирмингам, Англия и пиехме кафе в едно заведение с още няколко човека. Спомням си, че се загледах в прическата на момичето, което ни сервираше, и, честно казано, това беше най-странното нещо, което някога съм виждала.

Главата ѝ беше обръсната от страни, освен една ивица по средата отгоре до тила ѝ – това, което наричат мохиканска прическа. Косата ѝ беше боядисана в черно, синьо, червено и бяло. Освен това на носа, езика, устната и на няколко места на ушите имаше пиърсинг. Спомням си, че се почувствах леко дискомфортно, защото това момиче нямаше нищо общо с мен. Толкова бяхме различни, че не можех дори да измисля какво мога да ѝ кажа, че да се заговорим. Исках само да поръчам кафето си и по възможност да не се вторачвам в нея.

Пол обаче я заговори и първото нещо, което каза, беше: „Много ми харесва прическата ти. Как успяваш да я направиш да стои така?“ После продължи да разговаря с нея и атмосферата, която беше леко напрегната отначало, сега вече беше много приятна. Съвсем скоро се отпуснахме и усетих как започнахме всички да се намесваме в техния разговор, като разбира се включвахме и нея в нашия кръг. В онзи ден научих много важен урок. Осъзнах, че не съм толкова „модерна“, колкото ми се иска да мисля, че съм. Все още имам от старото религиозно мислене, с което трябва да се справя, и силно се нуждая да достигна до едно ново ниво на общуване с хората, така че всички те, дори и тези, които са много различни от мен, да се чувстват удобно с мен.

Вероятно за момичето в кафенето аз бях тази, която беше необикновена и различна. Защо винаги си въобразяваме, че именно ние сме стандарт за това, кое е приемливо и кое не е, и защо когато видим някой, който е по-различен от нас, веднага заключаваме, че той има проблем? Какъв е правилният начин на обличане и коя е правилната прическа? Един ден се замислих как ли е изглеждал Мойсей на връщане от планината Синай, където прекарва четиридесет дни и нощи и получава десетте заповеди от Бога. Обзалагам се, че косата му е била рошава, брадата му сериозно се е нуждаела от оформяне, а робата и сандалите му са били поне малко мръсни.

Знам, че Йоан Кръстител също е бил малко странен. Живеел е сам в пустинята, носил е животински кожи вместо дрехи, ядял мед и скакалци. А когато излиза от пустинята, вика с висок глас: „Покайте се вие, грешници, защото Божието царство наближи!“

Библията учи, че трябва да внимаваме как се отнасяме към чужденците и странниците, защото може да приемаме ангели, без дори да го осъзнаваме (вж. Евреи 13:2). Казва се, че трябва да бъдем благи, сърдечни, добродушни, дружелюбни и щедри, и да споделяме удоб-

ството на дома си с тях. Повечето хора в обществото днес дори не разговарят с непознати, да не говорим да бъдат дружелюбни към тях.

Знам, знам, сигурно си казвате: „Джойс, живеем в различен свят днес! И никога не знае човек какъв е този, с когото разговаря!“. Повече от ясно е, че трябва да прилагаме мъдрост, но не позволявайте на страха да ви направи студени и недружелюбни. Несъмнено можете да се огледате за някой нов човек в църквата, в работата, в училище или в квартала и поне да го поздравите!

Можете да поговорите с възрастната жена, която чака пред лекарския кабинет, докато и вие чакате да дойде вашият час. Тя изглежда толкова самотна, защо да не ѝ дадете десет минути от времето и вниманието си, като я оставите да ви разкаже, каквото поиска за себе си. Може би повече никога няма да я видите, но тя няма да ви забрави. И между другото, Бог ще оцени това, което правите за нея. Да, нещо малко е, но вие сте я включили в кръга си на внимание!

След тази глава ще прочетете глава, от гост автора Пол Сканлън, който разказва историята за това как се опитвал да промени църквата си от мъртва и религиозна в църква, която преживява съживление и е пълна с любов. Неговият разказ може да ни научи на много неща и да ни провокира да си зададем някои трудни за отговор въпроси. Ако във вашата църква дойде истинско съживление, ще се развълнувате ли или ще си тръгнете, защото повечето хора ще бъдат като Джейми или дори по-зле? Те може би ще дойдат от приютите и няма да миришат много добре и дори ще вонят на алкохол и на други неприятни неща. Наранените хора по света не винаги успяват да изглеждат добре външно или да миришат добре. Понякога се грижат за външността си, но не е задължително да е така, затова трябва да престанем да съдим за книгата по корицата и да сме готови първо да я прочетем. Бъдете готови да видите отвъд външния вид на хората и да откриете какво всъщност представляват те.

Излезте от своята зона на комфорт

Да излезете извън вашата зона на комфорт, за да накарате някой друг да се почувства по-добре, е един от начини да покажете любовта на Бог към хората. Много християни обичат да се молят за съживление, дори могат и да крещят, докато се молят да се разплачат за изгубените души на хората по света, но откровено казано, много от тях биха си

тръгнали, ако наистина настане съживление, защото това ще обърка техния нормален начин на живот, а това едва ли би им харесало.

Наскоро проповядвах в една църква, където най-отпред в църквата поставяха всички хора на инвалидни колички от един местен старчески дом. Като главен говорител бях поставена да седна също отпред на първия ред, но всички колички бяха наредени пред първия ред. Мъжът, който седеше точно пред мен, миришеше много зле, а аз имам много чувствителен стомах, когато става въпрос за лоши миризми. (Когато децата бяха малки, винаги карах Дейв да сменя миризливите им памперси, когато си беше у дома.)

Като седях там, осъзнах Божието чувство за хумор. Той ме беше поставил точно там, където искаше да бъда... аз се подготвих да стана и да проповядвам послание за любовта и за това да включим и други в своя кръг! Трябваше доста да се помоля, докато чакам да дойде време да се кача и да проповядвам, и вероятно съм изглеждала изключително духовно, защото държах носа си високо вдигнат, колкото беше възможно, и вероятно на хората им е изглеждало, че гледам към небето. Знаех, че Бог беше подредил нещата така и всъщност аз самата се *нуждаех* да бъда там. За мен беше много полезно да преживея това, което се готвих да кажа на другите да бъдат готови да правят. Не е задължително винаги да ни е комфортно, навсякъде където ходим! Този мъж най-вероятно нямаше кой да му помогне да се къпе редовно и не можеше да стори нищо по въпроса. Между другото, това може да е добро служение за някой, който търси начин да помага. Идете в местен старчески дом и предложете доброволно да помагате на пациентите в хигиената!

Джейми опитва отново

Завършвайки тази глава, нека приключим с историята на Джейми. След тъжното си преживяване в онази църква, тя се заклела никога повече да не повтаря тази грешка (да отиде на църква). В понеделник отишла на работа очевидно силно депресирана. Една от колежките ѝ я забелязала и я попитала какво се е случило с нея. Джейми обикновено не обичала да споделя нищо, но този път била толкова наранена, че започнала да плаче. Колежката ѝ Саманта помолила мениджъра да им позволи да излязат по-рано в почивка и завела Джейми до фойето, за да се опита да ѝ помогне да се почувства по-добре. След

като Джейми изляла сърцето си пред Саманта, споделила дори и за ужасния си провал в опита си да отиде на църква. Саманта я поканила на вечеря, за да продължат да си говорят. Тази вечер се оказала животопроменяща за Джейми.

Саманта е истинска християнка – имам предвид от тези, които наистина ги е грижа, и искала да помогне. Започнала да се среща с Джейми два пъти в седмицата и не само да се грижи за нея, но и постепенно да я учи за Исус Христос и Неговата безгранична любов към нея. След около три месеца Саманта поканила Джейми да направи опит отново да иде на църква заедно с нея в неделя. Джейми никак не била очарована, но се чувствала длъжна да го направи след всичко, което Саманта правела за нея, и заради времето, което прекарвала с нея.

Посещението на църква „Възкресение” се оказало много по-различно от преживяното в предишната църква. Тя била топло приветствана и дори я поканили да седне на специален стол, близо до първия ред, защото е гост. Всичко, което се случвало на тази служба, сякаш било точно за нея. Всичко ѝ било напълно ясно, защото е свързано с реалния живот. Песните били пълни със смисъл и всяка една я карала да се чувства все по-добре и по-добре. След службата излязла на кафе и се запознала с няколко човека, които постепенно се превърнали в най-добрите ѝ приятели. В тази църква имало много хора от най-различни култури и на най-различни възрасти. Едни се обличали с костюми и вратовръзки, а други с дънки и тениски. Всеки е свободен да бъде себе си.

Джейми предала живота си на Исус и оттогава не изпускала нито една служба. Днес е семейна, има две деца и цялото ѝ семейство е част от служението за достигане на хората в града, живеещи на улицата. Джейми обича да прави това, защото е наясно, че без Господ и тя е можела да свърши като тях!

Нямаше ли да бъде ужасно, ако Джейми бе приключила трагично своя живот, както е имала намерение да направи в деня на онова неприятно посещение в първата църква? Ужасявам се, когато хората опитат да ходят на църква и си мислят, че са опитали по този начин Бога, а църквата всъщност ни най-малко не е представила Бог по правилния начин – затова някои се отказват от Него заради църквата. Нека се постареем да направим църквата обхващаща всички, да включваме в своя кръг все повече и повече различни хора. Не

си позволявайте да отхвърлите някого, само защото не е като вас. Разбира се, има хора, които са наши най-близки приятели, и това е чудесно, дори Исус имаше трима от всичките дванадесет за Свои най-приблизени и с тях прекарваше повече време. Но Той никога не отхвърли когото и да било, нито го накара да се почувства по друг начин, освен като изключително ценен.

Революционер на любовта Пастир Пол Сканлън

Местната църква е най-добрата идея на Бога! Ние сме Божието общество, Неговите ръце, Неговият отговор, Неговият израз, Неговата усмивка и Неговият адрес в града. За жалост много църкви не осъзнават това и в резултат на това милиони, които биха могли да бъдат достигнати от Бога, умират в скръб в домовете си, без да познаят Исус Христос, защото много църкви са облечени с религия и изобщо не са актуални.

Прекосяване

Преди десет години църквата ни премина през сериозна промяна и болката беше много остра. Ние нарекохме този процес „прекосяване” и тази история днес е записана в книга, носеща същото заглавие, където подробно разказваме случилото се. Средният размер на една църква в Англия в нашия район е около двадесет човека и 98% от населението не само че не посещава църква, но всъщност са настроени против църквите. Така според британските стандарти нашата църква се считаше за много голяма, защото се състоеше от 450 човека по онова време и се събирахме в сграда, която почти бяхме вече изплатили. Бяхме близки, щастливи и преуспяващи. Радвахме се на чудесни проповеди и като цяло бяхме много музикално надарени и инициативни. Въпреки всичко това, нещо голямо и важно не ни достигаше. Нещо дълбоко фундаментално ни липсваше, но никой не го забелязваше.

Бяхме хванати в капана на безкрайните грижи за хора, които мога да опиша само като „изправни, прехранени и неопитни християни”.

Изправните християни са най-добре пазената тайна на дявола в плановете му да неутрализира църквата. Това са едни от най-милите хора, които някога можете да срещнете, и в това е целият проблем! Никой от тях не е бил нещастен, нито е имал „лошо сърце“ или неправилно отношение. Като погледна назад, аз съм предпочитал тях, защото те лесно печелеха уважението на другите.

Пастирите по целия свят не могат да облекат в точни думи това, което не им достига в църквите и служенията. Освен това не искат да изглеждат обезпокоени или негативни, ако го кажат. Точно както момченцето от приказката „Новите дрехи на царя“, което посочва нещото, което е повече от очевидно за абсолютно всички около царя – той е гол.

Когато всички са толкова щастливи, обичливи, дружелюбни и благословени, на кого му се иска да съобщи, че всъщност умираме? Но през 1998 година аз влязох в ролята на това момче и за първи път от двадесет години се изправих пред църквата и заявих: „Ние сме голи, в прекалено удобство, крайни сме, чувстваме се сигурни и сме неактуални“. В това число влизах и аз. Не ни беше лесно да видим това, защото както повечето църкви вярвахме и говорехме, че трябва да достигнем изгубените, но нищо не правехме по въпроса и до никого не достигахме. Молехме се за изгубените, проповядвахме, пеехме за тях, даже плачехме за тях, но нито един изгубен не беше спасен. Ние се бяхме превърнали във вътрешно насочен религиозен клуб и в прекаленото си удобство и благословения бяхме изгубили представа за сърцето на Бога към другите, които оставаха наранени и изгубени.

През януари, 1999 година аз проповядвах послание, което бях нарекъл „Оставяме 99-те в 99-та“. Говорих за Исус, който описва Себе си като пастир, който оставя мнозинството – 99-те, за да намери онази една, която е изгубена. Обясних, че тези, които са в църква, не могат да продължават да бъдат наш основен приоритет, а тяхното място трябва да заемат онези, които не познават Бога. Точно тогава открих, че адът няма и наполовина толкова гняв, колкото един пренебрегнат християнин! Бях смаян от реакцията на добрите, духовни хора, които, щом се почувстваха предизвикани, не можаха да преглътнат идеята красивата ни църква да бъде замърсена от наплива на мръсни грешници.

В моите непрекъснати усилия да накарам нашите самодоволни и затворени клубни членове да се върнат към животоспасяващия бизнес, през 1999 година поставих началото на автобусно служение. Как Бог ме накара да го направя е отделна история. Достатъчно е да кажа, че тази идея беше толкова необичайна – затова бях убеден, че е Божия идея; защото на мен не ми трябваше просто добра идея.

Само за няколко седмици започнахме да превозваме стотици от тези мръсни грешници. Тези несвикнали с църква, често груби и невъзпитани, непредсказуеми хора направо унищожиха красивия ни клуб. Почетните ни членове ги наричаха „автобусните хора” и ги смятаха за заплаха за нашата сигурност и стабилност. Всеки ден получавах неприятни, дори неприлични и заплашителни писма и телефонни обаждания от хора, които обичах и бях убеден, че и те ме обичат, но просто не можеха да схванат идеята. Децата, които карахме с автобуса, бяха обвинявани, че унищожават неделното училище, а родителите им обвиняваха, че провалят службите, защото пушат, псуват и което е още по-лошо, осмеляват се да седнат на седалките, на които обикновено сядат нашите дългогодишни членове.

Лидери идваха при мен постоянно, за да ме увещават и убеждават да спра, но вече беше прекалено късно. Божието сърце за изгубените беше намерило моето сърце и аз бях станал напълно безразсъден. В продължение на почти две години бях най-самотният човек, изолиран и атакуван повече от всякога. Най-трудно ми беше да издържам, защото това беше приятелски огън от страна на хора, които бяха напълно забравили, че някога и те са се давили в морето, но някой е дошъл и ги е спасил.

Когато видяха, че нищо не може да ме разубеди, се появи „гълпата на пророците”. Това бяха така наречените пророци сред нас. Те започнаха да си уговарят срещи с мен, често идваха на групи, за да споделят какво Бог им е говорил да ми кажат. Посланията на всички се свеждаха до едно: „Ако не прекратиш това, църквата ти ще се разцепи, семейството ти ще пострада, лидерите ще те изоставят, парите ти ще намалеят, свидетелството ти в района ще бъде ощетенено”. Според мен фактът, че цената щеше да бъде много висока, съвсем не означаваше, че Бог казва: „Не го прави!”. Ако Той изпращаше послания, то Той ми казваше, че ако го направя, цената ще бъде много висока. Моят отговор можеше единствено да бъде да се съглася, защото така или иначе повечето от тези неща вече се случваха. Много си тръгваха,

а без тяхното даване, парите ни намаляваха драстично – с по десет хиляди долара на месец. Бавно нараствахме и надвишавахме броя на тези, които си бяха тръгнали, но бедните хора не само че нямаха никакви пари, но ни струваха скъпо да ги достигнем и след това да ги поддържаме.

Възвличането на местната църква в достигането на общността за мен си остава най-тежката битка, пред която се изправяме в световен мащаб. Ако това наистина е вярно, то най-големите трусове в църквата тепърва предстоят. Може би като пастири трябва да бъдем готови да изгубим стотици, дори хиляди, за да спечелим милиони.

Обичам местната църква. Повече от тридесет години съм в такава църква, като двадесет и шест от тези години съм служил на пълно работно време. Но колкото и да обичам църквата, отказвам да умра в комфорта на изнеженото християнство. Решил съм да живея в пълнота. Не мога да направя това само между четирите стени на църквата, а и вие също не можете.

В началото на служението на Исус Той отива в град на име Капернаум. Хората Го обичат, те са удивени от учението Му и от властта Му над демони и болести. Толкова много го харесват, че когато се кани да си тръгне от там, Лука казва, че те идват при Него, за да се опитат да Му попречат да си иде (Лука 4:42).

Неговият отговор на техните несъмнено убедителни опити да Го задържат при себе си е както удивителен, така и дълбоко прозорлив. Удивителен в простотата си, а дълбоко прозорлив поради разбирането, което дава за Неговите приоритети и мотивиращи сили. Исус поглежда в очите на тези благословени хора и им заявява: „Не мога да остана тук при вас, защото съм изпратен да достигна и други хора в други градове, където трябва да отида и да проповядвам благовестието. Разбирате ли? Изпратен съм да достигна други, и други, и други!” (вж. Лука 4:43). Истината е в това да достигнем другите!

Ако успеете да порежете Бога, от Него ще потече кръв заради другите; но ако успеете да порежете църквата, за съжаление ние ще започнем да кървим заради себе си. Ще кървим за благословенията си, за комфорта си, за щастието си. Разбира се има и изключения, но те са толкова малко, че везните изобщо не могат да се наклонят в полза на другите. Поколение след поколение църквата, както и хората в Карепнаум, се опитва да задържи Исус само за себе си, а през това време Исус се е опитвал да остави удобното християнство, за

да продължи да достига до другите. Тази основна грешка в осъзнаването на важните за Бога неща е основната причина за провала на църквата в това да повлияе на ранените в този свят.

Ние сме благословени, за да служим за благословение на другите; спасени сме, за да потърсим и спасим другите. Изцелени сме, за да изцеляваме; опростени сме, за да прощаваме и сме възлюбени от Бога, за да се присъединим към Неговата велика Революция на любовта. Нещата не се свеждат до мен, нас, нашето и моето. Всичко е заради другите.

Апостол Павел казва, че дори утехата, която получаваме от Бога, не е само за нас. „Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милосърдието и Бог на всяка утеха, Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да била скръб, с утехата, с която и ние сами се утешаваме от Бога. Защото, както ние изобилно страдаме за Христос, така и нашата утеха изобилства чрез Христос (към другите)” (II Кор. 1:3-5).

Дори и неприятностите ни не ни принадлежат изцяло; вътре в тях е семенцето на утеха, надежда и вдъхновение на някой друг. Моето благословение не е за мен; милостта ми не е моя; благодатта ми не е моя; дори животът ми не е мой. Всичко това принадлежи на другите, а вие и аз някога бяхме точно като другите.

Да гледате как добри хора, които много обичате и с които сте „живели” двадесет години, изведнъж си тръгват от църквата, е много болезнено усещане. Болката да трябва да се разделите с тези, с които сте смятали, че ще остарееете заедно, също е родилна болка. Разбира се, в такъв момент е много трудно да видите добро в лошото, но ако има нещо, което не можем да оставим зад гърба си, там се отказваме, а ако спрем, никога няма да можем да разберем какво сме могли да постигнем. Бог никога не насилва нежелаещите хора да се движат напред. Ние сме тези, които трябва да решим да го направим. Във всяка скръб има семенце и моето беше семето на новата църква, в която се превръщаме – църква, която спасява живот.

В края на 1998 година бях въвел църквата в най-големия строителен проект не само за нас, но за цялата ни страна в съвременната църковна история – зала с две хиляди места. Направих това поради нарастващото ми убеждение, че ако аз построя тази сграда, изгубените сами ще дойдат. Иска ми се да бяха дошли много по-рано,

защото когато се събрахме за първи път в новата сграда, църквата беше намаляла до 300 човека. Честно да ви кажа, колкото и да сте изобретателни в подреждането на столовете, можете да оставите между тях само определено разстояние, така че когато хората седнат, да не се чувстват сякаш са седнали в различна зала от седящия до тях! Триста в зала за две хиляди не стояха толкова добре, особено като се има предвид, че старата ни зала за шестотин човека си стоеше от другата страна на паркинга.

Това се случи през Януари 2000 година и на другия ден Бог ми даде слово от историята за живота на Исаак, който повторно изкопава кладенците от времето на своя баща (Битие 26). Той се премества от първите два кладенеца, които изкопава, защото филистимците ги запълват. Нарича ги Есек и Ситна, което означава „спор, раздор” и „вражда, съпротива”. После изкопава трети кладенец, но този път никой не враждува за него, нито го запълва. Нарича този трети кладенец Реховот, което означава „широта, пространство”, като казва: „Сега Господ ни даде пространно място и ние ще се наплодим в тази земя”. На първата служба в неделя в тази зала с две хиляди места аз гледах треста изтощени, уморени хора и проповядвах послание, в което се казваше: „Кладенец номер три ще се превърне във фонтан”. След почти две години на вражди и кавги беше дошло времето за нашето просторно място. Сега, години по-късно, с хилядна църква, ние наистина сме на нашето място на широта.

През последните часове от живота си, стоейки в двора на Пилат, Исус има шанс да бъде освободен, като бъде представен на тълпата, заедно с още един човек на име Варава. Според обичая, на този празник се освобождава по един затворник, който народът пожелае. Варава е осъден убиец и главатар на бунтовници. Исус не е осъждан за нищо и през целия си живот е правил само добрини на хората. Изненадващо тълпите крещат името на Варава, а за Исус викат: „Разпни го!”. Истината е, че светът винаги ще предпочете бунтовник пред революционер. Речникът дава определение на думата „бунтовник” като човек, който се противи, или е непокорен срещу управление или управник. А „революционер” е който сваля правителствен или социален ред, за да въведе някоя нова система.

Тази книга е за Революцията на любовта, а не за бунта на любовта. Ние не се бунтуваме срещу света, а търсим начин да го променим. Бог толкова възлюби света, че ни изпрати алтернатива, а не ултиматум.

Лидерът ни, Исус Христос, е революционер, а не бунтовник. Той побеждава като заменя, а не като осъжда. Това е предизвикателството към нас днес. Ако църквата трябва да покаже любов към света, тогава трябва да намерим нови начини, по които да обичаме недостойните – да включим изключените без да ги осъждаме. Трябва да заживеем „зад редиците на противника” не като съпротивително движение, а като възстановително движение. Ние сме Божието алтернативно общество.

Пътувайки през Америка, на едно от летищата забелязах възрастна жена с бастун, която се мъчеше да постави багажа си на лентата за проверка. Човекът от охраната беше строг към нея и макар че виждаше, че тя не може да се справи сама, не направи нищо, за да ѝ помогне. Аз инстинктивно грабнах нещата ѝ и ги поставих на конвейера. От другата страна изчаках с нея, за да ѝ помогна да сваля багажа ѝ. Никога няма да забравя как тя ме погледна и с усмивка на облекчение ми каза: „Толкова съм ви благодарна. Вашата доброта компенсира липсата на всякаква човештина у този човек”. Тази дама облече в думи моите най-дълбоки убеждения за църквата днес – тя е Божият компенсиращ фактор в този наранен и страдащ свят.

Да компенсираме, означава да „възстановим, да върнем, да балансираме лошите ефекти от загубата, страданието и болката, като упражним противоположна сила или въздействие”. Ние сме Божието противоположно въздействие, балансираме болката и страданията на нашето общество. Като посланици и продавачи на надежда и любов донасяме усмивка на лицето на напрегнатия и борещ се свят. Компенсацията не променя случилото се, но може да намали неговото въздействие. Революцията на любовта е Божият компенсационен план за един свят, който е забравил как да се усмихва.

Естествената ни среда не е църквата, а светът – не удобният клуб, а опасният океан. Родени сме, за да процъфтяваме във враждебността и противоречивостта на един съкрушен свят. Както рибите, които се справят по-добре във водата, отколкото на сухо, се справяме по-добре сред изгубените по света, защото точно както и рибите сме създадени, за да живеем в естествената си среда. Махнете рибата от водата и тя ще умре. Отскубнете цветето от почвата и то ще умре. Отстранете църквата от света и тя ще умре. Рибата няма да е винаги мокра, просто защото водата е естествената ѝ среда; за жалост, много вярващи получават силна алергична реакция към своята естествена

среда. Заприличали сме на риби, които се подсушават с кърпи на плажа! Смешна картинка, знам, но въпреки това много подходяща.

Библията често описва църквата във враждебна среда. Наричани сме сол в един пропаднал свят, светлина в мрака, овце сред вълци, чужденци далеч от своята страна. Ние сме създадени да избуяваме и процъфтяваме във враждебността. Ние сме църквата, единствената частица от небето изградена, за да преуспява в един свят, натровен от ада. Ние сме Божията революционна армия, изпратена, за да започне Революция на любовта – и тази Революция трябва да започне от мен и от вас днес!

Накарайте хората да се чувстват ценни

„Затова нека се прицелим и усърдно да търсим това, което води до хармония и взаимно изграждане (назидаване и развитие) един на друг.“

Римляни 14:19

Един от най-лесните начини, по които можем да разпалим такава Революция на любовта, е като вземем решение да накараме другите да се почувстват ценни. Майка Тереза казва: „Да бъдете нежелан, необичан, забравен от всички, лишен от грижа е много по-голям глад от този, който изпитва човек, който няма какво да яде“. Разбрала съм, че повечето хора, с които се срещаме или общуваме всеки ден, нямат ни най-малка представа за вечната стойност, която имат като деца на Бога. Мисля, че дяволът много упорито работи, за да накара хората да се почувстват безполезни, недостойни и лишени от стойност, но точно ние можем да неутрализираме въздействието на тези дяволски лъжи и инсинуации, като изграждаме, насърчаваме и назидаваме хората. Един от начините, по които можем да постигнем това, е чрез искрена и сърдечна похвала, която е ценен дар в този свят.

Повечето хора бързат да се сравняват с другите и по този начин често пропускат да видят своите способности и достойнства. Да накарате другия да се почувства оценен и достоен не струва скъпо, нито отнема много време. Всичко, което трябва да направим, е достатъчно дълго да спрем да мислим за себе си, за да си спомним за някой друг, и да намерим нещо насърчително, което да му кажем. Да накараме хората за осъзнаят, че са ценни, няма да ни струва пари, но ще им даде нещо, което има много по-висока стойност от всичко,

което парите могат да купят. Искрената похвала може да ви се стори нещо незначително, но тя дава невероятна сила.

Вярвам в поставянето на цели и когато работех с Бога за развитието на добри навици в областта на насърчаването на другите, си поставих за цел да похвалявам поне по трима човека на ден. Препоръчвам ви да направите нещо подобно, защото то ще ви помогне да станете сериозен в насърчаването на другите.

Не забравяйте забравените

Хората често се чувстват сами и забравени. Може би работят прекалено усърдно, но никой сякаш не ги забелязва, нито го е грижа. Спомням си една жена, която ми каза, че през целия си живот се е чувствала като невидима. И до днес си спомням болката, която изразяваше лицето ѝ, докато ми разказваше как родителите ѝ са я пренебрегвали. Тя се чувствала изолирана и ужасно сама, което накрая я накарало да се почувства нежелана. Родителите ѝ били много млади, когато се родила, и нямали никаква готовност да гледат дете, защото били големи егоисти и мислели само за себе си. Никой не ѝ показвал любов или емоционална подкрепа. Разказа ми как е прекарала в четене в стаята си по-голяма част от детството си и тийнейджърските си години.

Описаното за детството на тази жена и как се е чувствала невидима е толкова тъжно, но ме накара да се замисля колко често аз самата съм карала хората да се чувстват невидими, защото съм била толкова силно съсредоточена върху това, което правя, или върху целта, която съм си поставила, че дори не съм вдигала глава да видя, че те са там. Аз съм от този тип личности, които са много съсредоточени и решени да достигнат целите си в живота. Днес постигам много, но съм се научила да не наранявам други в този процес. Никой не може да успее без помощта на други всеотдайни хора и ако не успее да им покаже колко ги цени и да им отдаде заслуженото, когато го заслужават, е ужасна трагедия и поведение, което не удовлетворява Бога.

Малките неща могат да се окажат велики

Бог непрекъснато говори в Библията за нашата отговорност към угнетените, вдовиците, сираците, чужденците. Споменава самотните и тези, които се чувстват пренебрегнати, забравени и неоценени. Той е дълбоко загрижен за угнетените и гладните. Гладът има много

лица. Хората може да имат достатъчно храна, но да гладуват за насърчение или добра дума, която да ги накара да се почувстват ценни. Бог издига тези, които са смазани от скърби, предпазва чужденеца и поддържа сираците и вдовиците (вж. Псалом 146:7-9). Как го прави? Той работи чрез хора! Затова се нуждае от посветени, покорни и всеотдайни хора, които да живеят за другите, за да им покажат, че те също са ценни и стойностни. Майка Тереза дава целия си живот, за да накара отхвърлените да се почувстват обичани и ценени. Нещата, които тя прави, са простички и малки, но за тях са били велики. Тя казва: „Не си мислете, че за да бъде любовта истинска, тя трябва да бъде забележителна. Това, което ни трябва, е да обичаме без да се уморяваме”.

Ние сме осиновени

Един стих, който винаги ме е насърчавал невероятно много, е Псалом 27:10: „Защото баща ми и майка ми са ме оставили; Господ обаче ще ме прибере (ще ме осинови като Свое дете)”.

Майка ми ужасно се боеше от баща ми, затова и не можеше да ме избави от различните начини, по които той ме насилваше непрекъснато. Чувствах се толкова сама, забравена и изоставена. Накрая реших, че никой не може да ми помогне, затова е по-добре да се държа и да „оцелея в” обстоятелствата, докато успея да избягам от тях. Открила съм, че повечето хора, с които се срещам всеки ден, се опитват да оцелеят докато дойде някой, за да ги избави. Този някой може би сте вие.

Библията казва, че в Божията любов „Той ни е избрал (всъщност ни е посочил за Себе си и за Негови собствени) в Него преди създаването на света” (Ефесяни 1:4). Планирал е от любов към нас да бъдем осиновени като Негови собствени деца. Тези красиви думи донесоха дълбоко изцеление на наранената ми душа. Бог осиновява изоставените и самотните, издига ги и ги прави ценни. Той работи чрез Словото Си, чрез Святия Си Дух и чрез изпълнени с Духа хора, които живеят, за да помагат на другите.

Майка Тереза смятала, че всеки човек, с когото се среща, е „предрешен Исус”. Опитайте се само да си представите колко по-различно щяхме да се отнасяме към хората, ако гледахме на тях така, както ги е виждала тя. Исус казва, че ако правим добро или лошо на един от „най-нищожните” хора, ние го правим на Него (вж. Матей 25:45).

С други думи, Той приема много лично начина, по който се отнасяме към другите. Ако някой обиди, пренебрегне или унижи някоя от децата ми, аз ще го приема като лична обида, така че защо ни е толкова трудно да разберем, че Бог се чувства по същия начин? Трябва всички да се стремим да изграждаме хората, да караме всеки, с когото се срещаме, да се чувства по-добре и да придаваме стойност на техния живот.

Започнете с усмивка

Усмивката е началото на любовта. Тя символизира приемане и одобрение. Трябва да се научим да се усмихваме на хората, а когато го направим, не само те ще се почувстват по-добре, но и ние.

Обикновено съм дълбоко замислена и поради това понякога изглеждам много напрегната. Имам и много отговорности и ако не съм внимателна, това може да ме направи да изглеждам сериозна и мрачна. Аз самата се уча да се усмихвам на хората, да ги питам как са и да намеря нещо дружелюбно, което да им кажа. Ако сме прекалено заети, за да бъдем приятели, тогава не живеем балансиран живот и това ще ни доведе до сигурно бедствие. Взаимоотношенията с хората са важна част от живота и аз съм открила, че Библията е книга за взаимоотношенията. Тя говори за взаимоотношението ни с Бога, с нас самите и с другите хора.

Удивително е как една усмивка и приятелски поздрав карат хората да се отпуснат. Това са два от многото начини, по които можем да даваме на другите, където и да идем. Може би си мислите: „Абе това не съм аз. Аз съм по-резервиран човек и затворен. Предпочитам да не се замесвам с хората чак толкова, особено с хора, които не познавам”. Ако се чувствате по този начин, разбирам ви, защото и аз съм била така, докато не започнах да виждам какво говори Библията за насърчението, назиданието, увещанието и това да караме хората да се чувстват ценени. Разбрала съм, че дори да не съм надарена в дадена област, съвсем не означава, че не мога дисциплинирано да се науча как да го правя.

С години се оправдавах, че не съм дружелюбна, като казвах: „Това просто не съм аз. Аз съм по-скоро саможива”. Не след дълго осъзнах, че „саможив” не се посочва сред нито една от дарбите, за които говори Библията. Ако гледаме на себе си като на „саможиви”, които не се нуждаят от чужда помощ, това е само едно оправдание,

с което се опитваме да се измъкнем от трудната работа да бъдем отворени и уязвими пред другите. Понякога си мислим: „*Как ли ще се почувствам, ако се усмихна на някого, а той не ми отвърне с усмивка?*”. Ще се почувствам отхвърлена и това никога не е приятно усещане. Повечето от нас прекарват по-голяма част от живота си в опит да не бъдат отхвърлени, отколкото да развият добри и здравословни взаимоотношения. Ами ако се опитам да заговоря непознат, докато чакам в кабинета на лекаря, а той или тя просто искат да ги оставя на мира? Изведнъж съм смутена и засрамена и се чувствам странно, затова вместо да „опитвам”, предпочитам да се изолирам заради собствената си сигурност. Когато се случват подобни неща, пропускаме възможността да докоснем хората с Божията любов чрез усмивка или приятелска дума. Когато раздаваме усмивки, може би ще успеем да накараме и някой друг да се усмихне, а това е най-хубавият подарък, който можем да дадем.

Да бъдем част от Революцията на любовта ще изисква усилия и практика. Ще се наложи да пожелаем да променим някои от нашите си начини и да поискаме Бог да ни изяви Неговите. Можете ли да си представите Исус да се мръщи, да не е дружелюбен или да пренебрегва хората, само защото не иска сам Той да се почувства отхвърлен или защото е прекалено зает във вършенето на своите неща и изобщо не може да ги забележи? Разбира се, Исус не би могъл да се държи по подобен начин, затова и ние трябва да решим да не правим това. Започнете повече да се усмихвате; можете дори да започнете да го правите когато сте съвсем сами и ще видите как ще се почувствате. Апостол Павел казва на тези, на които служи, да се поздравяват един друг със свята целувка (вж. Рим. 16:16), което е съвсем обичайно за онова време. Аз ви моля само да се усмихвате!

Не се тревожете, ако не се получава естествено

В края на тази глава ще прочетете написаното от Джон Максвел, международен говорител и автор на много книги по темата за лидерството, но също така и добър наш приятел. Само няколко минути в присъствието на Джон и всеки се чувства изключително ценен. С него сме говорили много за тази му невероятна способност и той с готовност признава, че неговият баща му влияел по същия начин. Освен че има добър пример в лицето на своя баща, Джон има дарбата да насърчава, която му е дадена от Бога.

Библията говори за дарбата насърчаване (вж. Рим. 12:8). Словото казва, че който има тази дарба, трябва да я приеме ревностно, радостно и с пламенно желание. Точно както аз имам дарбата да комуникирам и това ме прави способна да застана и да говоря ефективно без особени усилия, така някои хора имат дарбата да насърчават. Правят го без много усилия, защото това е нещо естествено за тях. Макар че мнозина подценяват дарбата да насърчават, аз смятам, че тя е една от най-необходимите дарби в света.

Чудесно е да познавам такива хора – те са много приятни и мили, но умолявам ви, не се дисквалифицирайте само защото насърчението не ви идва отвътре. Аз имам дарбата да давам и си спомням как от малко дете си правех планове да дам на някого подарък, който да го направи щастлив и доволен. Не всеки има духовната дарба да дава (която е спомената в списъка с духовни дарби в Римляни гл. 12 заедно с дарбата насърчение), но на всеки е заповядано да дава и да го прави умишлено.

Хайде, посмейте се

Повечето от нас са чували или чели по нещо за смеха и способността му да въздейства на физическото и психологическото ни здраве. Усмивката е вход към смеха, който трябва да практикуваме често и умишлено.

Библията казва, че веселото сърце въздейства добре като лекарство (вж. Притчи 17:22). Едно от невероятните неща, които съм забелязала относно поученията си, е че в тях съм много забавна. Смятам го за невероятно, защото в това, което наричам „нормален живот“, хората едва ли биха ме описали като забавна. Разбирам, че след като Святият Дух говори чрез мен, Той очевидно знае стойността на доброто настроение и смеха и изцелителното им въздействие.

Бог иска да се смеем и да караме и другите да се смеят. Това не означава, че трябва да се превърнем в шутове или да се смеем в неподходящи моменти, но със сигурност бихме си помогнали повече един на друг, ако имаме по-весело отношение към живота. Всички бихме се чувствали по-добре, ако се научим да се смеем – дори на себе си понякога, вместо да се вземаме толкова насериозно.

Последните три пъти, в които обухвах бял панталон, все разливах кафе по себе си. Можех да си помисля, че съм непохватна, че не мога една чаша кафе да държа и да започна да се унижавам, но мога да обърна всичко в шега и следващият път да се постарая повече да не

се нацапам. С години съм слушала как хората се унижават всеки път, когато допуснат някаква грешка, но съм убедена, че това наскърбява Бога. Ако знаем стойността, която имаме в Христос, *никога* няма да казваме неща за себе си, които да обезценяват това, което Бог е сътворил.

Защо да не си създадем навика да помагаме на хората да видят, че всички допускаме глупави грешки, но когато това стане, можем да изберем или да се посмеем, или да се разстроим? Дайте на хората правото да не бъдат свършени! Светът е пълен с напрежение да работим и да се издигаме, но когато това не става, се нуждаем от блага дума, която ни позволява за осъзнаем, че си оставаме приети и ценни.

Когато сте с хора, които допускат грешки, опитайте се веднага да им припомните за силните черти които имат, или за нещо удивително, което сте видели в тях напоследък. И двете ми дъщери са чудесни, всеотдайни майки. Когато се чувстват зле поради нещо, което не са направили правилно, аз им напомням какви страхотни майки са и подчертавам, че това е изключително важно. Не бива да приемаме за даденост това, което хората правят добре. Дяволът работи на наднормен работен ден, само и само да накара хората да повярват, че са неудачници, а ние трябва да работим също толкова усилено, за да им помогнем да повярват, че са успешни.

Нищо не може да преобърне една лоша ситуация наопаки, както смехът. Прекалено рано заглушаваме „малкото дете” у нас. Децата не изглеждат така сърдити, когато изпуснат нещо, когато си нацапат дрехите, когато се спънат и паднат или когато допуснат грешка. Обикновено намират начин да продължат да се смеят и да се забавляват, стига разбира се ние, възрастните, да им позволим. Исус казва, че не сме способни да влезем в чудесния живот, който Той ни предлага, освен ако не станем като малките деца (вж. Лука 18:17), затова силно ви препоръчвам да се подкрепяме един друг в това отношение.

Обичам да съм край хора, които не ме притискат да бъда свършена. Бог ни обича безусловно и това означава, че ни приема точно такива, каквито сме, а след това ни помага да станем всичко, което можем да бъдем. Усмивката е белег на приемане. Ако помогнете на хората да се посмеят на себе си, това е начин да им кажете: „Приемам ви с всичките ви недостатъци.”

Да носим слабостите си един на друг е още един начин да показваме любовта си. Апостол Павел учи хората да се насърчават

и изграждат един друг и често им напомня да не спират да правят това. „Затова насърчавайте се (увещавайте, съветвайте) се помежду си и назидавайте се (укрепвайте, изграждайте) един друг, както и правите” (I Сол. 5:11). Святият Дух е Този, който живее в нас и ходи заедно с нас в живота, дава ни утеха, насърчава ни, увещава ни, утешава ни. Стимулира ни да се променяме, за да се превърнем във всичко, на което сме способни. Когато допускаме грешки, Той не ни осъжда, а ни предизвиква да вървим напред.

Липсата на насърчение води до отчаяние, депресия, провал, раздели и не позволява на хората да постигнат своя потенциал в живота. Всички се нуждаем от насърчение. Отново ще подчертая, че обикновеното насърчение е един от главните начини, по които можем да разпалим Революцията на любовта в обществото ни.

Наблегнете върху позитивното

Бог започна да ми показва, че един от начините, по които мога да обичам съпруга си, е като престана да му споменавам малките грешки, които допуска – не гаси лампата в килера или не слага ново руло тоалетна хартия, когато предното свърши. Понякога може да забрави нещо, за което съм го помолила да направи – да качи чантата ми за документи до офиса, за да не се налага аз да балансирам на следващата сутрин, докато си нося кафето. Има буквално стотици дребни нещица, които правим, които могат да подразнят другите, но можем да изберем да не им обръщаме внимание и да помним, че всички допускаме грешки, но предпочитаме хората да не ни напомнят за тях.

Ако наистина се налага да конфронтирате човек за даден проблем, на всяка цена го направете, но повечето взаимоотношения се прекратяват, защото някой прави голям проблем от нещо много малко, което не е чак толкова важно. Хората се събарят и отслабват всеки път, когато им се напомни, че нещо не са направили както трябва. Доста години съм прекарала в „споменаване” на нещата, които ме дразнят, с надеждата, че хората ще престанат да ги правят, но съм открила, че моите коментари само натоварват хората и ги карат да се чувстват неудобно в мое присъствие. Открила съм, че молитвата и наблягането на позитивните неща са много по-ефективни.

Когато направим голям „проблем” от силните черти на хората и от нещата, които те правят добре, тогава те придобиват мотив да преодоляват слабостите и недостатъците си. Бях изненадана да открива

какво голямо предизвикателство се оказа за мен отначало да мълча и да не споменавам нещата, които ме дразнят. Сега съм достигнала до положение, в което разбирам, че моята раздразнителност за тези неща всъщност се оказва много по-голям проблем от самите неща. Защо да ме дразни нещо толкова незначително като оставянето на лампата включена? Нима аз не оставям понякога лампите включени? Разбира се, че го правя.

Наскоро направих забележка на Дейв, че седна на края на леглото, което аз току-що бях оправила, а когато стана, изобщо не го оправи. Той ме погледна шокирано и ми посочи, че не той, а аз съм тази, която беше седнала на леглото! Невероятно! Аз бях толкова сигурна, че е той, че направо бях забравила, че съм го оправила самата аз! Този пример има за цел само да покаже, че един такъв критикарски дух, който ви кара да намирате недостатъци на другите, е способен да ви заслепи за собствените ви грешки, докато ви подтиква да обвинявате другите.

Показвайте любов, като наблягате върху позитивното у хората. Много странно, но на нас не ни се налага да търсим негативните неща, които те правят. Те сякаш изпъкват като червени премигващи светлини. Добрите обаче трябва да търсим целенасочено и умишлено, поне докато не си създадем навика да ги виждаме!

Както казах по-рано, започнете, като си поставите за цел да насърчавате или похвалвате по трима души всеки ден (без да пропускате). Накрая на деня си припомнете кои са били те, какво сте им казали, за да бъде това един вид начин да подходите отговорно. Когато стане естествено за вас да насърчавате поне трима души, увеличете целта си до шест, после десет и постепенно това ще стане нещо съвсем нормално – да насърчавате всеки, с когото се сблъсквате в ежедневието си.

Похвалата ви не трябва да бъде за нещо велико. Малките неща от типа на: „Този цвят толкова ти прилича.“, „Харесва ми косата ти по този начин.“, „Много красива риза.“, „С теб се чувствам толкова спокойно.“, „Ти си толкова работлив.“, „Много те ценя.“, „Радвам се, че си моя приятелка.“ са изключително въздействащи и смислени. Когато посочвате и наблягате на позитивното, самите вие ще се почувствате по-щастливи. Така че не само ще давате, но едновременно ще получавате.

Революционер на любовта Джон Максвел

Насърчението променя всичко

Насърчението е нещо невероятно! Влиянието му може да бъде толкова дълбоко, почти чудодейно. Едно слово на насърчение от учител към дете може да промени живота му; от съпруг към съпруга – да спаси семейството им. Насърчението от лидера може да вдъхнови човек да развие пълния си потенциал. Както казва Зиг Зиглър: „Човек никога не знае кога един миг и няколко искрени думи ще повлияят на нечий живот”. Да насърчаваме хората, означава да им помагаме да наберат смелост, която може би не притежават – смелост да посрещнат своя ден, да направят това, което е правилно, да поемат риск и да спомогнат за промяната. В същността си насърчението е с думи да предадете на хората тяхната дълбока сърдечна стойност. Когато помагаме на хората да се почувстват ценни, способни и мотивирани, много често ставаме свидетели на промяна в живота им. А понякога дори ги виждаме как тръгват, за да променят света.

Ако сте родители, имате отговорността да насърчавате децата си. Ако сте лидер, можете да увеличите ефективността на екипа си до степеня, до която насърчавате хората си. Като приятел имате привилегията да споделяте насърчителни думи, които да помогнат на човека до вас не само да устои в трудното време, през което минава, но и да процъфти. Като християни имате силата и властта да представлявате Исус Христос, като обичате другите и ги привдигате с насърчителни думи.

Присъединете се към клуба

Никога не подценявайте силата на насърчението. През 1920 година лекарят-консултант и психолог Джордж У. Крейн започва да преподава социална психология в университета Нортуест в Чикаго. Макар неопитен в преподаването, той бил проникателен изследовател на човешкото естество и вярвал силно, че трябва да превърне изучаването на психологията в нещо практично и актуално за студентите си.

Един от първите класове, на които преподавал, били вечерни студенти, по-възрастни от средната възраст за колежаните. Мла-

дите мъже и жени работели в магазини, офиси, фабрики в Чикаго през деня и се опитвали да подобрят знанията си, като посещават вечерните класове.

Една вечер след часовете млада жена на име Лоис, която се била преместила в Чикаго от малък град в Уисконсин, за да си намери държавна работа, споделила с Крейн, че се чувства изолирана и самотна.

– Никого не познавам, освен няколко момичета, с които работя в офиса – проплакала тя. – Вечер си отивам в стаята и започвам да пиша писма до дома. Единственото нещо, което ми помага да издържам до следващия ден, е надеждата, че ще получа писмо от приятелите ми в Уисконсин.

В отговор на проблема на Лоис, Крейн измисля така наречения от него „Клуб за похвали”, който обявил в класа на следващата седмица. Това била първата от няколко задачи, които той им дал като домашна работа през този семестър.

– Трябва да използвате наученото по психология всеки ден у дома, на работата, на улицата или в автобусите – казал им Крейн. – През първия месец домашното ви ще бъде „Клуба за похвали”. Всеки ден трябва да правите по един откровен комплимент или похвала на трима различни човека. Можете да увеличавате броя им, ако желаете, но за да завършите този предмет, трябва всеки ден да похвалвате поне трима човека в продължение на тридесет дни... Накрая на този експеримент искам да напишете тема за преживяното от вас. Можете да посочите и промените, които сте забелязали у хората край вас, както и вашия променен поглед към живота.

Някои от студентите на Крейн се противопоставили на това домашно. Други се оплаквали, че няма да знаят какво точно да казват. Трети се страхували, че ще бъдат отхвърлени. Имало и такива, които смятали, че ще бъде непочтено и лицемерно да похвалят някого, когото не харесват.

– А ако срещнете някого, когото не харесвате? – попитал един мъж. – Няма ли да бъде лицемерно да похвалите врага си?

– Не е фалш и неискреност, когато похвалвате врага си – отвърнал Крейн. – Защото похвалата е откровено изявление на възхвала за дадена обективна черта или качество, които заслужават одобрение и препоръка. Ще откриете, че никой не е напълно лишен от качества или добродетели... Вашата похвала може да повдигне духа на самотните души, които почти винаги са готови да се откажат от борбата, за

да направят някое добро дело. Човек никога не знае кога сърдечната похвала ще укрепи момче или момиче, мъж или жена в критичен момент от живота им, когато без насърчение те биха се предали.

Студентите на Крейн открили, че техните искрени комплименти имат положително влияние върху хората край тях, а експериментът им имал още по-голямо въздействие върху самите тях. Лоис процъфтяла и се превърнала в много общителен човек и буквално озарявала мястото, на което била. Друга студентка, която била готова да се откаже от работата си като секретарка заради трудния си шеф, започнала да му прави комплименти, макар първоначално да го правела със стиснати зъби. Накрая не само той се променил, но и нейното раздражение от него престанало. Започнали истински да се харесват и в крайна сметка се оженили.

Клубът за похвали на Джордж Крейн може би ни звучи малко изтъркано и сантиментално днес. Но принципите му са точно толкова смислени и здрави, колкото са били и през 1920 година. Истината е, че Крейн всъщност поучава точно това, което наричам „асансьорен принцип”. Можем за издигнем хората много високо, но също така можем във взаимоотношенията си с тях да ги съборим. Той се опитва да научи студентите си да бъдат активни. Според него: „Светът е гладен за разбиране и признателност. Гладен е за похвали и комплименти. Но някой трябва да задвижи колелото, като пръв започне да говори добри неща за своя другар”. Явно е приел убеждението на Бенджамин Франклин, който вярва: „Както ще ни бъде държана сметка за всяка празна дума, така ще трябва да отговаряме и за всяко бездейно мълчание”.

*Пет неща, които всеки насърчител
трябва да знае за хората*

Вие имате невероятната сила да повлияете на живота на хората около вас. Насърчителните ви думи могат да се окажат променящият фактор, който да направи деня, седмицата и дори живота на даден човек различен, като го изпратят в съвършено нова посока.

Трудно е да се насърчават хора, ако не знаете кое е нещото, което ги насърчава. Затова започнете да изучавате хората и разберете кое ги кара да функционират и да вървят напред. Научете кое ги издига. За начало започнете, като приемете тези пет неща за хората:

1. Всеки иска да е някой.

Всеки човек иска да бъде утвърден. Всеки иска да бъде обичан. Всеки иска да гледат на него с добри очи. Всеки иска да е някой. Това се отнася както за най-малкото дете, така и за най-възрастния човек.

Как бихте могли да накарате другите да се почувстват ценени? Като гледате на тях като на „10”. Вярвам, че в повечето случаи хората откликват на нашите очаквания към тях. Ако си мислите само най-доброто за тях, те обикновено дават най-доброто от себе си. Ако се отнасяте към човек като към „10”, ще ви откликне като „10”. Ако се отнасяте към някого като към „2”, ще ви откликне като „2”. Хората искат признателност и утвърждаване. Това е дълбоко човешко желание и можете да им помогнете да станат велики, като им покажете как и какво вярвате за тях.

2. Някой не го е грижа колко знаете, докато не узнаят колко ви е грижа.

Хората не се интересуват колко сте умни. Те не се вълнуват и колко сте духовни. Нито искат да знаят какви титли имате или какво богатство притежавате. Единственото нещо, което те истински искат да разберат, е дали в действителност ни е грижа за тях. Трябва да излявяваме Божията любов към другите чрез живота си.

Научил съм този урок от Кейти Хатчисън, учителката ми от втори клас в неделното училище. Тя беше удивителна жена. Обичаше ме и аз го знаех. Когато бях болен и пропуснех да ида на църква, тя идваше да ме посети през седмицата.

– О, Джони, липсваше ми тази неделя в църквата – казваше ми тя. – Исках само да видя как си.

Понякога ми подаряваше по някоя евтина дрънкулка, която смятах, че струва милиони, и ми казваше:

– Надявам се, че ще можеш да дойдеш другата неделя, защото наистина много ни липсваше. Когато дойдеш, искам да те видя, затова като стана да преподавам, можеш просто да вдигнеш ръка и да ми помахаш. (В класа ѝ имаше поне петдесет деца.) И аз ще те видя и ще ти се усмихна, ще се почувствам по-добре и ще преподавам по-добре.

Едва дочаквах да дойде неделата и отивах, независимо дали се чувствах добре или не. Вдигах ръка и помахвах на учителката. Тя се усмихваше, кимаше и преподаваше. Знаех колко много я е грижа за мен и това ме караше да се чувствам сякаш съм способен на всичко.

3. Всеки в тялото Христово принадлежи на останалите в тялото.

Като християни, много хора се опитват да се справят сами. Стават безразлични към другите и очакват и те да се справят сами. Но това не е начинът, по който тялото Христово трябва да функционира.

Когато един християнин се опитва да се справя и да живее сам, той е като зидаря в хумористичната история, която някога чух. Той се нуждаел да премести около триста килограма тухли от върха на четириетажна сграда до тротоара пред сградата. Това са думите му, извадени от формуляра за изплащане на застраховка.

– Щеше да ми отнеме прекалено дълго време да нося тухлите до долу на ръка, затова реших да ги сложа във варел и да ги спусна надолу с помощта на макара, която бях закрепил на върха на сградата. След като вързах здраво единия край на въжето на земята, се качих на върха на сградата, вързах здраво другия край на въжето около варела, напълних го с тухли и го провесих, за да го спусна до тротоара. След това слязох долу и развързах въжето, като го придържах здраво, за да спусна бавно варела до долу. Но тъй като тежа едва 63 килограма, тристата килограма тухли рязко ме дръпнаха от земята. Всичко стана толкова бързо, че не ми остана време да се сетя да пусна въжето. Като минавах между втория и третия етаж, се срещнах със спускащия се надолу варел. От това са ми синините и разкъсванията по горната част на тялото. Държах се здраво за въжето, докато стигна до горе, където ръката ми беше премазана в макарата. От това ми е счупеният пръст. В това време варелът се стовари върху тротоара с гръм и трясък. При удара дъното му падна и тухлите се изсипаха от него. Олекнал, без тухлите, варелът тежеше едва двадесет килограма, при което моето 63 килограмово тяло се олюля и тръгна надолу и отново се срещна с него. От това са ми счупените глезени. Едва забавил се след сблъсъка с варела, аз продължих да падам и накрая се приземих върху купчината с тухли. От това са ми синините по гърба и ми е счупена ключицата. В този момент изгубих съзнание и явно съм пуснал въжето, при което празният варел се е стоварил върху мен. От това са ми нараняванията по главата.

Що се отнася до последния въпрос във формуляра за получаване на застраховка – какво ще направите, ако попаднете в същата ситуация? – той отговори:

– Дотук с опитите да свърша всичката работа съвсем сам.

В духовен смисъл точно това става, когато хората се откъснат от тялото Христово. Бог не е създал нито един от нас да живее сам. Трябва да се насърчаваме един друг. Като братя и сестри ние се нуждаем да предприемем това пътуване заедно.

4. Всеки, който насърчава някой друг, повлиява на много хора.

Много са тези, които са ми помагали и са ме насърчавали в моя живот. Днес на шестдесет и една години, като погледна назад, съм удивен от това колко щедри и мили са били другите към мен.

Такъв един човек в живота ми, когато бях едва в седми клас, е мъж на име Глен Ледърруд, отново чудесен учител от неделното училище. Ние бяхме опака група, вечно се въртяхме насам-натам, бяхме неспокойни, говорехме, биехме се, правихме всичко друго, само не и да слушаме. Но винаги слушахме Глен, защото той живееше, за да ни обича и да ни насърчава.

Един ден гласът му започна да трепери и всички деца се вторачихме в Глен, докато очите му се пълнеха със сълзи.

– След часа искам да видя Стив Бенър, Фил Конрад, Джуниър Фулър и Джон Максвел само за малко. Имам нещо чудесно да ви кажа.

След часа се срещнахме и той ни каза:

– Всяка неделя вечер аз се моля за всяко едно момче от моя седми клас. Миналата вечер усетих Бог да ми казва, че вие четиримата ще бъдете призовани в служение и аз исках да съм първия от когото ще го чуете. Също така искам да бъда първия, който полага ръце върху вас и се моли за вас.

Глен положи ръце върху главите ни и ми даде това, което винаги съм считал за официалното си ръкополагане в служение. Той се оказа прав. И четиримата станахме пастири в служение.

Много години по-късно аз отидох да посетя Глен и го попитах колко деца от неделното училище са в служение. Отговори ми, че не е сигурен, но знаел поне за тридесет от тях, които са в служение на пълно работно време.

Чудя се колко ли са църквите, които са се облагодетелствали от любовта и насърчението, което този човек показваше на своята група от седмокласници всяка година? Колко ли животи са повлияни от неговите думи на насърчение? Може би няма да получа отговора на тези въпроси, докато не ида в небето, но мога със сигурност да ви кажа, че всеки, който насърчава някой друг, оказва влияние на мнозина.

5. Бог обича всички.

Повечето християни са прекалено избирателни за това на кого да помогнат и кого да насърчат. Те търсят хора като себе си. Някои дори вярват, че трябва да помагат само на такива личности, които вярват по начина, по който те самите вярват, и мислят по същия начин. Това не е начинът. Поне Исус не прави така.

Преди години се натъкнах на история за човек, който паднал в една дупка и не можел да излезе от нея, а другите се отнесли към него така:

Един субективен човек се приближил и казал: „Наистина ти съчувствам, че си там долу”.

Обективният приближил и казал: „О, съвсем логично беше някой да падне в тази дупка”.

Фарисеят се появил и казал: „Само лошите хора падат в такива дупки”.

Математикът пресметнал как човекът е паднал в ямата.

Фундаменталистът казал: „Заслужил си да си в тази дупка”.

Калвинистът рекъл: „Ако беше наистина спасен, нямаше да паднеш в тази дупка”.

Арминянинът казал: „Хем падна в дупката, хем си спасен?!”.

Харизматикът казал: „Само изповядай, че не си в дупката”.

Реалистът се появил и заявил: „Ето, това се казва дупка”.

Геологът му казал да разгледа почвените слоеве на дупката.

Работещият в данъчното го попитал дали си плаща данъците за дупката.

Окръжният инспектор попитал дали има разрешение да изкопае дупката.

Самосъжаляващият се човек му казал: „Нищо не си видял, докато не видиш моята дупка”.

Оптимистът казал: „Нещата можеха да са и по-зле”.

Песимистът добавил: „Нещата със сигурност ще станат още по-зле”.

А Исус, като видял човека, протегнал ръка, хванал го и го извадил от ямата.

Исус е дошъл, за да умре за хората. Той е в бизнеса с хората. Аз и вие също трябва да започнем да се занимаваме с хората. Винаги трябва да помним, че Бог обича всички и сме длъжни да се отнасяме към тях така, както се отнася Исус. Трябва да ги насърчаваме да бъдат това, което Бог ги е създал да бъдат.

Вярвам, че дълбоко в себе си всеки иска да може да насърчава, и всеки, който познава Исус, иска все повече да прилича на Него – дори и най-негативният човек. Защо казвам това? Защото вярвам, че всички искаме да оказваме позитивно влияние върху живота на другите. Искामе да предадем стойност на другите, а не да им я отнемем.

Затова, моля ви, позволете ми да бъда ваш насърчител. Вие можете да допринесете за промяната. Можете да придадете добродетели на другите. Можете да представлявате Исус добре и един ден да чуете думите: „Добре свършена работа, добри ми и верни слуги”. Всеки може да насърчава. Не е необходимо да бъдете богати. Не е необходимо да сте гениални. Не е необходимо даже да бъдете силно харизматични. Не е нужно всичко да ви е наред. Нужно е само да сте загрижени за хората и да сте готови да поставите началото. Не трябва дори да правите нещо много голямо и зрелищно. Малките неща, които можете да правите всеки ден, имат потенциала да окажат много по-голямо въздействие, отколкото можете да си представите.

- Забележете някой, когато прави нещо добро.
- Направете на някого искрен комплимент.
- Помогнете на някого в нужда.
- Предложете на някого рамо, на което да поплаче.
- Радвайте се с някой, който успява.
- Дайте надежда на някого.

Вие сте способни на това. Направете го сега. И помнете този цитат, който винаги съм обичал: „Само веднъж ще живея на този свят. Затова всяко добро нещо, което съм способен да направя, или всяко благодеяние и милост, които мога да покажа на някого, е по-добре да ги покажа сега. Не ми позволявай да отлагам или да ги пренебрегвам, защото никога повече няма да мина по този път отново”.

Агресивни благодеяния

„И нека се грижим един за друг (нека имаме предвид и внимателно и постоянно да се грижим един за друг), за да се поощряваме (да търсим начини да се стимулираме и подстрекаваме) към любов и добри дела (полезни и благородни дейности).”

Евреи 10:24

Сядали ли сте някога със съпругата си, с членове на семейството или с приятели, за да обсъдите начини, по които можете да послужите за благословение на другите? Дръзвам да кажа, че повечето от вас не сте го правили и до преди три години аз също не го бях правила. Сега, както споменах в 6 глава, откривам, че подобни разговори и дискусии са много забавни и изключително полезни. Всички се вълнуваме много, когато умишлено търсим и обсъждаме начини, по които можем да помогнем на другите. Не би могло да има Революция на любовта, ако умишлено не започнем да правим неща, с които практически да помагаме на другите. Трябва да си поставяме цели и да ги преследваме, докато ги изпълним.

След като взех решение да превърна в цел на живота си това да обичам другите, започнах да търся различни начини, по които да изразявам тази любов. Любовта не е някаква теория или обикновен разговор; тя е действие (вж. I Йоан 3:18). Можем да обичаме хората с любезни думи, които да ги насърчават и да им напомнят за тяхното достойнство, както споменах в миналата глава, но е важно да се научим да използваме ресурсите си от време, сили, притежания и пари, за да обичаме другите.

Може би сте убедени, че нямате какво да дадете. Може би дори сте в дългове и едва успявате да заплатите сметките си. Мисълта да дадете на някой друг направо ви дразни или ви кара да се натъжавате,

защото искате да давате, а не виждате как можете да го направите. Ще намерите хиляди начини, по които можете да давате и да показвате любов, ако ги потърсите достатъчно сериозно и агресивно.

Живейте това, което говорите

Вярвам, че ако казваме на хората какво да правят, а не съумеем да им покажем как да го направят, допускаме огромна грешка. Много хора говорят за любовта, но говоренето не винаги оставя хората с някаква конкретна идея как да показват любов по практичен начин. Аз току-що приключих с препрочитането на една цяла книга за любовта. Тя е от 210 страници и е пълна с поучения за това как Исус казва, че новата заповед, която трябва да следваме, е тази да се обичаме един друг, както Той ни е възлюбил, защото по тази любов светът ще познае Него (вж. Йоан 13:34-35). Само че не успях да открия нито едни практичен урок, идея или творческа мисъл за това *как* точно да направим това и *как* ще изглежда то в живота на отделната личност. Авторът на тази книга непрекъснато посочва, че да се обичаме един друг е най-важното нещо, което можем да направим, но съвсем откровено мога да кажа, че ако неговата книга е всичкото знание, с което аз разполагам за любовта, няма да имам ни най-малка представа как да започна да я практикувам. Смятам, че хората искат да правят това, което е правилно, само че се нуждаят от някой, който да ги поведе в правилната посока.

Исус не само говори за любовта, но Деяния 10:38 казва, че Той всеки ден става и ходи да върши благодеяния и да изцелява тези, които са тормозени и гнетени от дявола. Учениците Му Го виждат всеки ден как помага на хората, изслушва ги, позволява им да нарушават Неговите планове и да Го прекъсват, за да потърсят от Него помощ. Виждат как постоянно трябва да имат заделени пари, с които да помагат на бедните. Свидетели са на готовността, с която прощава и показва търпение към слабите. Той е благ, смирен, кротък, насърчава и от никого не се отказва. Исус не само говори за това да обичаме хората, Той показва на всички до себе си как да обичат. Думите ни са от значение, но делата ни са много по-важни от нещата, които говорим.

Най-големият ни проблем

Нашият най-голям проблем като християни е, че слушаме хората да ни казват какво да правим, после казваме на другите какво да правят,

но накрая излизаме от църквите или от домашните си групи и не правим абсолютно нищо. Няма никакво значение какво си *мислим*, че знаем. Доказателството за нещата, които знаем, е това, което правим. Исус казва, че ще ни познаят по плодовете (Матей 12:33). Това означава, че хората могат да разпознаят какви сме отвътре по това, което раждаме с живота и с отношението си.

Постоянно си задавам въпроса: „Какво правя аз, за да покажа наистина любовта си?“. Ние можем да бъдем подмамени от знанието, според думите на апостол Павел. Можем да бъдем заслепени от гордостта поради това, което знаем, до такава степен, че изобщо да не разпознаем, че не практикуваме нищо от наученото. Павел казва на църквата в Коринт, че знанието прави хората надути и горделиви, но любовта (вниманието, доброжелателството и великодушието) назидава, изгражда и насърчава хората да израстват в пълнота (вж. I Кор. 8:1). Всеки един от нас трябва да се постарает да няма пропаст между това, което говорим, и това, което правим. Нищо чудно, че светът обвинява много вярващи в лицемерие – за жалост, това е точно така.

Дълги години посещавах една църква, която говореше за мисии веднъж в годината в „мисионерската неделя“. Не си спомням да се споменавало нещо за това да достигнем до бедните или страдащите в собствения ни град. Повечето проповеди, които чувах, бяха за доктриналните вярвания, а не за практичните аспекти на християнството и как трябва да се държим в обществото. Здравата доктрина е изключително важна, но да разберем как да я прилагаме в своето ежедневие е не по-малко важно. Онази църква беше пълна с клюки, разделения и с хора, които се мъчат да се домогнат до дадени позиции в църквата. В повечето случаи не се държахме по-различно отколкото хората в света около нас. Различавахме се от тях само по това, че ходехме на църква. Накрая бях помолена да напусна църквата, защото бях прекалено радикална и ентузиазизирана за свръхестествените дарби на Бога, които бях открила, че са на разположение на християните. Бях се превърнала във възторжена и разпалена християнка, но ми заявиха, че съм станала прекалено емоционална и трябва да се успокоя.

След това отидох в друга църква, където хората бяха също ентузиазизирани за това, което и аз силно вярвах. Те бяха силно въввлечени да свидетелстват на другите за спасението чрез Исус Христос. Аз бях развълнувана и много исках да служа на Бога, затова организирах

група жени, с които всеки петък вечер излизахме, въоръжени с брошури. Раздавахме ги на хората, които чакаха на опашка в магазините, слагаме ги под чистачките на колите им. Само за няколко седмици бяхме раздали десет хиляди листовки, в които беше представена благата вест за спасението чрез Христос. В четвъртък вечер бях домакиня и поучавах библейски уроци у дома.

Започнах да израствам в Бога и бях изключително развълнувана, че мога да Му служа. След това обаче старците в църквата ме извикаха на едно събрание и ми заявиха, че съм бунтарка, защото съм организираща жените да раздават брошури без тяхното позволение. Информираха ни с Дейв, че той трябва да поучава библейските уроци, а не аз. В крайна сметка тази църква западна и днес не съществува, само защото се опитваха да контролират хората и по този начин много често угасяха дарбите, които Бог им беше дал.

В продължение на дълги години посещавах друга църква, която поучаваше много добри неща, но откровено казано, като погледна назад, там виждах съвсем малко истинска любов. Тази църква полагаше минимални усилия за достигане на другите, а бюджетът за мисии по света беше толкова нищожен, че накрая беше елиминиран. Лидерите ни бяха егоисти, пълни с гордост, завист и се страхуваха от успеха на другите; някои бяха много контролиращи, а други крайно незрели. Всеки път се дразня от това, че съм изгубила толкова много време от живота си, докато съм била въввлечена в нещо толкова егоистично. Църквата като цяло и всяка локална църква са призвани да достигнат света, а не да достигнат себе си. Мисията на църквата е да *бъде* свидетел в обществото, градовете, нациите и света (Вж. Деяния 1:8).

Църквата трябва да функционира агресивно в реалността на любовта, която Библията ясно описва като търпелива, блага, смирена, радваща се за успехите на другите, неегоистична, щедра, вярваща в най-доброто, бързаща да прощава, проявяваща милост, а не осъждане, щедра, великодушна, добродетелна, помагаша на бедните, сираците и вдовиците, на гладните и бездомните, на угнетените. Любовта дава собствения си живот за благо на другите. Всъщност любовта трябва да бъде активна, иначе ще умре. Тя трябва да прелива и да расте!

Какво ще направите с вашето състрадателно сърце?

I Йоан 3:17 задава много важен въпрос: „Но ако някой има световните блага (ресурси за поддържане на живот) и вижда своя брат

или някой вярващ в нужда, но затвори сърцето си към него, то как може любовта на Бога да живее и да остане в него?” С други думи, ние можем да решим да отворим или да затворим състрадателните си сърца, когато видим нужда, но ако изберем да ги затворим, тогава любовта на Бога не може да остане жива, нито да пребъдва в нас. Самото естество на любовта изисква тя да бъде активна, защото е нещо живо. Бог е любов!

Йоан прави изненадващ и отрезвяващ коментар, когато казва, че „този който не обича, не познава Бога (не Го познава сега и никога не Го е познавал), защото Бог е любов” (I Йоан 4:8). Можем да разберем как трябва да изглежда любовта в нашето ежедневие, ако изучим стъпките на Исус, или както се изрази един човек: „Можем да научим много, ако разгледаме спирките на Исус”. Той винаги намира време за хората! Винаги е загрижен! Без значение къде отива, Той спира, за да помогне на тези, които са в нужда!

Да станем практични!

Карала съм стотици хора да споделят с мен практични начини, по които вярват, че може да показваме любов. Чела съм книги, търсила съм в интернет пространството и съм била много агресивна в своето пътуване в търсене на изобретателни начини да приложат темата за любовта към хората в моя ежедневен живот. Бих искала да споделя с вас някои от нещата, които научих, но също искам да ви насърча да бъдете изобретателни и да споделяте идеите си с другите. Можете да отворите www.theloverevolution.com, официалният сайт на Революция на любовта, и там ще намерите линкове към много други страници със социални мрежи, графики и много материали, които можете да използвате, за да помогнете за разпространението на това движение. Можете да споделите идеите си с другите, както и да научите нещо от самите тях. Запомнете... вие сте революцията на любовта! Без вашето активно участие нещата няма да се получат.

Ето някои идеи, които сме събрали от различни хора:

- Когато е очевидно, че вие и още някой се опитвате да паркирате на едно и също място, отстъпете му. Нека той да паркира там. И го направете с усмивка на лицето си.
- Окосете ливадата пред къщата на някой възрастен човек или почистете снега през зимата.

- Почистете къщата на някой възрастен или му предложете да идете да напазарувате.
- Закарайте някой без кола до църквата или на някое друго мероприятие, дори да не ви е по път.
- Научете се истински да изслушвате без да прекъсвате.
- Бъдете учтив шофьор.
- Дръжте вратата отворена, за да мине непознатият преди вас.
- Ако количката ви е пълна с продукти, а човекът зад вас има само две неща, пуснете го пръв да плати сметката си.
- Гледайте детето на самотен родител, за да му предоставите малко лично време да си свърши някоя работа на спокойствие.
- Поканете някой, който няма роднини в града, за празниците.
- Изпращайте картички или цветя, за да покажете, че оценявате някого.
- Дайте пари на самотна майка или на бедни родители, за да изведат децата си на обяд.

Работи!

Една от идеите, които получихме, беше: „Тайно платете вечерята на някой друг в ресторанта, където вие се храните”. С Дейв често правим това и резултатите са възхитителни. Една вечер видяхме две възрастни жени в ресторанта. Те бяха нагласени и изглеждаха толкова сладки. Почувствахме желание да заплатим тяхната вечеря и го направихме чрез сервитьора. Помолихме го да ни остави да си тръгнем първи, а след това да им каже, че някой иска да ги благослови, като им плати вечерята. Разбира се те попитали кой е направил това, а сервитьорът им обяснил, че аз имам телевизионно служение и просто съм искала да направя нещо, с което да ги зарадвам и да предизвикам усмивка на лицата им.

Няколко месеца по-късно бяхме отново в същия ресторант и една от жените дойде при нас и попита дали я помним. Явно сме изглеждали не съвсем сигурни и тя набързо ни преразказа случката. После ни каза, че в онази вечер бил нейният рожден ден и за нея означавало толкова много, че някой се е сетил да направи нещо подобно. Разказа как намерила моето телевизионно предаване и оттогава го гледа непрекъснато. Не само че изпитахме радост от това да ги

благословим, но бяхме особено благословени да бъдем употребени от Бога на нейния рожден ден. Сега тя редовно слуша поучения от Божието Слово чрез нашата телевизионна програма и единствен Бог знае какъв ще бъде плодът от това. Така че едно незначително благодеяние и малка парична инвестиция не само донесят радост на тази жена, но я запознават с Божието Слово.

Друго предложение, което някой даде, беше: „Платете нечия сметка в хранителния магазин”. Синът ни ни разказа една история, която докосна сърцето ми и ме накара да се гордея, че съм негова майка. Той и съпругата му били в магазина и видяли една жена, която изглеждала уморена, стресирана и сякаш имала много малко пари. Пазарувала по списък и явно била много внимателна какво слага в кошницата си. Тогава синът ми я приближил, дал ѝ стодоларова банкнота, казал ѝ да си купи необходимото и си тръгнал. Някога четох, че любовта чака скрита в сянката на възможността, за да се изяви, да се покаже и да си свърши работата, а след това бързо се прибира отново в сянката, за да чака следващата възможност. Намирам това за много красива мисъл, а вие?

Често се оглеждам за хора, които ми изглеждат обезсърчени, и им давам нещо на момента заедно с простичкото послание: „Бог ви обича”. Много пъти даже не казвам нищо за Бога, а само проявявам характера Му! Видях едно младо момиче по време на почивката ѝ в кафене „Старбъкс”, където работеше. Тя стоеше съвсем сама на масата и изглеждаше много уморена. Подадох ѝ петдесет долара и ѝ казах: „Искам просто да ви благословя. Сигурна съм, че работите много усърдно и искам да ви благодаря”. Тя ме погледна шокирана и ми каза: „Това е най-хубавото и мило нещо, което някой някога е правил за мен”.

Не мисля, че дори можем да осъзнаем колко много хора минават покрай нас всеки ден, които са самотни, чувстват се незначителни и почти никога не са преживявали безусловна любов. Те не са свикнали да получават каквото и да било „даром”, нито да получават нещо, което не са заработили, спечелили или заслужили. Смятам, че ако правим случайни неща за хората, за да ги благословим, без да очакваме каквото и да било от тях, е един удивителен начин да показваме любовта на Бога.

Не забравяйте да вършите добро

Евреи 13:16 настоява да не „забравяме да вършим благодеяния и добрини, да бъдем щедри и да раздаваме и да помагаме на нуждаещите се (в църквата като доказателство за единството на тялото), защото такива жертви са угодни на Бога”. И макар Словото да говори, че трябва да правим тези неща конкретно за църквата, искам да посоча, че ако живеем по такъв щедър начин, това е угодно на Бога. Много са стиховете, които ни насърчават да бъдем добри към всеки, а не само към тези, които считаме за съмишленици и които са в нашата църква. Вижте I Солунци 5:15, където Павел ни предизвиква винаги да „търсим доброто и да се целим да показваме благодеяния един на друг и на всичките”.

Позволете ми да ви насърча да мислите за това, което можете да направите за хората, които ви служат, като например тези, които изхвърлят боклука или носят пощата. Това са хора, които са непрекъснато в живота ни, но ние много рядко се сещаме за тях и не мислим какво е работата им за тях. Аз определено не бих искала да мириша и да събирам боклук по цял ден.

Дъщеря ми един път написала благодарствена картичка на хората, които събират боклука, и също така им дала пари, за да си купят обяд. Мисля, че тези неща не само благославят хората, но понякога са и доста шокиращи, защото почти никога не се случват. Светът е пълен с хора, които работят упорито, за да си вършат добре работата, която не е никак приятна, но въпреки това никой не ги забелязва.

Веднъж видях жената, която почистваше тоалетните на магазин, в който често пазарувам, и ѝ дадох пари, като добавих: „Работите много усърдно и си помислих, че едно благословение ще ви дойде добре”. Усмихнах се и бързо излязох. След няколко минути тя ме откри в отдела за обувки и започна да ми благодари, като ми каза, че моята постъпка много я е насърчила.

Разказа ми, че наистина работи много усърдно, но никой никога не обръщал внимание на този факт. Ще се изненадате от нещата, които ще се случат в собственото ви сърце, когато си изградите навик да забелязвате тези, които обикновено са незабележими. Бог се оглежда за такива хора и ще се зарадва, ако Му се предоставите като Негов съработник в това начинание.

Бъдете любезни и учтиви

Когато търсихме идеи как да показваме любов един на друг, един човек ни писа: „Винаги казвайте „моля” и „благодаря””. Това са два израза на обикновена учтивост и определено вежливостта е по-добър начин за изразяване на внимание и уважение към хората, отколкото грубото отношение. Искам специално да ви насърча да бъдете любезни у дома, в семейството си. Аз самата се опитвам да запомня винаги да благодаря на Дейв, когато направи нещо, което съм го помолила. Много е важно да не вземаме любимите си хора за даденост. Добрите маниери, които показваме навън, трябва да преливат естествено от поведението, което обикновено показваме у дома, където никой не ни вижда.

Любовта не е груба според I Коринтяни 13:5. Грубостта и неучтивостта обикновено са плод на егоизма на хората и един от начините да се преборим с тях е да проявяваме добри маниери и възпитание. Обществото ни е пълно с грубост, рязкост, недодяланост, но това изобщо не изразява характера на Бог. Исус казва, че Той не е „груб, рязък, остър или налагащ се” (Матей 11:30). Ние със сигурност трябва да последваме Неговия пример.

Непременно трябва да решим да бъдем благодарни и да изразяваме своята признателност. Библията на няколко места посочва именно това, че трябва да „бъдем благодарни и да изказваме с думи признателността си”. Ние може би си мислим, че сме много благодарни и признателни хора, но обикновено това, което е в сърцето, излиза от устните ни (Матей 12:34). Ако наистина сме хора, които умеят да ценят, то изразяването на благодарността ни трябва да бъде съвсем естествено за нас.

Времето е чудесен дар – дайте талантите си

Независимо от това какъв е вашият конкретен талант, предложете даром да помогнете вместо винаги да искате или да очаквате да ви се заплаща за него. Ако сте фотограф, предложете да направите снимките на сватбата на ваши приятели или на някой, който не разполага с достатъчно, за да си го позволи.

Ако сте фризьор, един път в месеца ходете в приют за бездомни и предложете да подстригвате хората там.

Една моя приятелка е художничка и наскоро прекара три дни, в които изрисува безплатно една къща за млади жени с проблеми.

Бог е дал на всеки един от нас таланти и трябва да ги използваме за благото на другите.

В третата глава ви споменах за една жена, която имаше много малко пари, но силно искаше да подпомага финансово мисионерската работа на църквата. Тя го направи, като започна да продава сладките, които приготвяше у дома си, и така набираше средства за мисии. Историята ѝ подчертава факта, че ако откажем да стоим бездейни, със сигурност ще намерим начин и нещо, което можем да направим, и когато всеки се включи, не след дълго доброто в света ни ще победи злото.

Поставете си цели

Трябва да имаме цели! Силно вярвам, че трябва да си определяме цели и да имаме план, по който да ги изпълним. Можете да предложите на своя пастир, когато всички си тръгнат от църква в неделя на обед, в рамките на три часа всеки да извърши по едно благодеяние. Само се опитайте да си представите какво би се случило, ако църквата по целия свят започне да го прави!

В тази глава съм посочила само няколко от безбройните начини, по които можем да показваме любов към другите – идеи, които се надявам, че ще ви помогнат да разберете какви неща можете да правите. Ако твърдим, че не можем да направим нищо, това е лъжа. Можем дори да се оправдаем, но оправданията не са нищо друго освен начин да заблудим себе си и да оправдаем своето бездействие. Ако започнете агресивно да показвате любов към другите, ще се ободрите както никога до сега. Милиони хора по света се чувстват безцелни и търсят Божията воля за живота си, но живеят в смут и объркване.

Нека не забравяме думите на Исус: „Нова заповед ви давам, да се любите един друг. Както аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг” (Йоан 13:34). Несъмнено, това е нашата цел и Божията воля за живота ни.

☞ ГЛАВА 11 ☞

Открийте от какво се нуждаят хората и бъдете част от отговора за тях

„На всички станах всякакъв.“

І Коринтяни 9:22

Павел казва, че е свободен и никой да не може да го контролира, защото той сам се е предоставил като слуга за всички. Като се замислите, това е много удивително изказване. Той е достатъчно свободен, за да се посвети на това да бъде слуга, без да се страхува, че някой ще се възползва от него. Наясно е, че за да може да има реален живот, трябва да раздаде живота си. Затова решава да живее, за да служи и да прави другите щастливи. В своя ежедневен живот той следва примера на Исус.

Павел продължава, като обяснява, че за юдеите е станал юдеин, за законниците – законник, за слабите е станал слаб (вж. І Кор. 9:22). С други думи, той се нагажда към хората и става такъв, какъвто те се нуждаят той да бъде. Павел просто прави каквото е необходимо, за да ги спечели за Христос и да им покаже любов. Той е високо образован, но съм сигурна, че когато е край обикновени и неуки хора, е променял своя речник и не се е опитвал да им покаже колко е образован и колко много знае. Следните думи показват неговото смирение и решителност никога да не кара другите да се чувстват подценени и маловажни. Всъщност той пише: „Защото съм решил да не зная нищо (да не съм запознат с нищо, да не изтъквам познанията си и да не съзнавам нищо) сред вас, освен Исус христос (Месия) и то Него разпнат” (І Кор. 2:2).

Когато Павел е сред хора, той трябва да ги слуша и да отдели време истински да ги опознае. Вярвам, че всички се нуждаем да правим това и от опит знам, че това ще издигне нивото на взаимоотношенията ни по удивителен начин. Трябва да опознаем хората. Необходимо е да открием какво харесват и какво не харесват, какво искат и какво не искат, от какво се нуждаят и какви са мечтите им за бъдещето. Ако са слаби в дадена област, а ние сме силни в нея, трябва да се постараем да не се хвалим със способностите си.

*Намерете начини да накарате хората
да се почувстват добре*

Аз съм много дисциплинирана в своите хранителни навици, а наскоро прекарах седмица с човек, който наистина водеше големи битки в това отношение. Тази жена на няколко пъти спомена колко съм дисциплинирана аз, а колко слабоволева е тя. Всеки път, когато повтореше това, аз омаловажавах способността си да се дисциплинирам в областта на храненето, като казвах: „И аз си имам своите слабости, така че ти ще успееш да се справиш, ако продължиш да се молиш и да полагаш усилия на волята”.

Имаше време в живота ми, когато изобщо нямаше да бъда толкова чувствителна и внимателна към това, което преживява моята приятелка. Вероятно щях да ѝ изнеса проповед за ползата от дисциплинирането и опасността от преяждането и лошото хранене. Разбира се, нямаше да успея да постигна нещо по-различно от това да я накарам да се чувства виновна и неспособна. Когато ме попита да споделя с нея идеи, които могат да ѝ помогнат, го направих, но с отношение, което в никакъв случай не я накара да си мисли, че при мен всичко е наред, а тя е такава неудачинца. Открила съм, че един от начините, по които можем да покажем любов към хората, е като им помогнем да не се чувстват по-зле за тези неща, за които вече така или иначе се чувстват така.

Кротостта и смирението са два от най-красивите аспекти на любовта. Павел казва, че любовта не се превъзнася, нито проявява надменност (вж. I Кор. 13:4). Смирението служи и винаги прави това, което издига другите.

Библията ни учи да имаме същото отношение и смирен ум като Христос (вж. Фил. 2:5). Макар да е едно с Бога, Исус се отказва от всичките си привилегии и смирява себе си, за да стане като хората, за

да може да умре вместо нас и да поеме наказанието, което ние заслужаваме като грешници (Фил. 2:6-9). Той никога не кара хората да се чувстват зле, че не са на Неговото ниво, а вместо това се снишава до тяхното ниво. Павел прави същото нещо; и ние трябва да следваме тези библейски примери.

Всички се нуждаем от различни неща

Всички ние сме много различни и се нуждаем от различни неща. Насърчавам ви да извървите втората миля и да откриете от какво в действителност се нуждаят хората, а не просто да им давате това, което вие искате да им дадете. Може би с лекота произнасяте слово на насърчение и затова сте склонни да насърчавате всеки. Това е хубаво, защото всеки има нужда от привдигащи думи, но може би казвате тези думи на някой, който всъщност се нуждае да видите, че му трябва практична помощ и да му я дадете. Може би те са закъсне-ли три месеца с плащането на наема си и вместо да ги насърчавате, че Бог ще промисли, те се нуждаят да платите наема им. Ако не сте способни да им помогнете финансово, това я разбираемо, но винаги е добре да намерите някакъв начин, по който да направите нещо практично и осезаемо, което да прибавите към думите си, когато положението е сериозно.

Може би обичате да прекарвате време с хората. Обичате да ходите на гости, да се обаждате, да разговаряте по телефона или да каните хора в дома си на гости и вероятно често го правите. Но какво би се получило, ако обръщате внимание на някой, който се нуждае да бъде сам и да си почине. Те биха били много благословени, ако гледате децата им или им дадете пари да отидат на обяд, а вместо това се опитвате да им дадете нещо, което е приятно на вас и което вие обичате.

Всички познаваме някои хора, които са много „подробни“. Те мислят и обясняват детайлно. Изпращат много дълги и-мейли и оставят гласови съобщения, които сякаш нямат край. Някои направо се страхуват да започнат да прослушват техните послания, защото знаят, че това ще им отнеме много време. Ако хората, които са по детайлите, правят само това, което им е приятно и което те харесват, много скоро ще открият, че другите започват да ги отбягват.

Дори когато общуваме, трябва да открием какво точно искат и от какво се нуждаят хората, а не само да говорим и да пишем по начина, който си знаем и ни е приятен. Ако имате приятел, който

обича детайлите, говорете му с всички подробности, за които можете да се сетите, но ако от отсрещната страна приятелят ви предпочита да стигнете до същността на нещата, то посочете му „само фактите“.

Аз обичам да правя подаръци, затова често го правя, за да покажа любов. Веднъж имах асистентка, която сякаш изобщо не ценеше моите подаръци. Това доста ме притесняваше, защото в моите очи тя изглеждаше неблагодарна, но когато я опознах по-добре, разбрах, че най-важно за нея е да чува думи, които я насърчават и я уверяват, че е обичана. Исках да ѝ правя подаръци, защото за мен това беше по-лесно, отколкото да намеря думите, които тя иска да чуе. Като давам подаръци, показвам, че оценявам нечия упорита работа, а тя се нуждаеше просто да ѝ *казвам* каква добра работа е свършила и колко много я оценявам. Тя се нуждаеше от прегръдки и потупвания по гърба. Чрез своите подаръци много упорито се опитвах да ѝ покажа любов, но за мое изумление тя не се чувстваше обичана. Мисля, че това се случва много по-често, отколкото осъзнаваме, само защото не научаваме достатъчно за хората, че да им даваме това, от което истински се нуждаят, и просто им даваме това, което искаме да дадем, защото така ни е по-лесно.

Когато очакваме всички да са еднакви, в крайна сметка започваме да притискаме хората да бъдат нещо, което те не знаят как да бъдат. Бог щедро снабдява всяка нужда, която имаме. Той поставя в живота ни правилните хора с правилните дарби, ако разбира се успеем да го видим и да оценим хората такива, каквито са.

Изучавайте хората

Изучаването на хората (с цел да обуча себе си да разпознавам техните нужди) беше опитност, която отвори очите ми. Съпругът ми например се нуждае от уважение и да знае, че аз смятам, че той се грижи добре за мене. Той се нуждае от спокойна атмосфера, в която да живее. Обича почти всеки спорт и се нуждае от време, в което да играе и да гледа голф. Ако му предоставя всичко това, той е повече от доволен. Аз от друга страна обичам да ми оказват помощ. За мен означава много, когато някой направи нещо, което облекчава живота ми. Съпругът ми почти винаги чисти кухнята след вечеря, за да имам възможност да си почина. Ако ме види, че се опитвам да направя нещо, което изглежда трудно за мен, например да нося нещо тежко, той веднага ми казва да го оставя и да позволя той да го

свърши вместо мен. Подобни неща ме карат да се чувствам ценна и обичана. Разбирането от какво се нуждае другият и готовността да му го дадем е подобрило нашите взаимоотношения неимоверно много.

Дъщеря ми Сандра се нуждае от качествено време и от думи на насърчение. Другата ми дъщеря, Лаура, се нуждае от думи на насърчение, но времето, прекарано с нея, не е толкова важно за нея. И двете ми дъщери ме обичат силно, но го показват по съвсем различен начин. Сандра ми се обажда почти всеки ден и често идват на гости със семейството си. Лаура не се обажда толкова често и не я виждам толкова, колкото виждам Сандра, но тя ми помага да се грижа за моите възрастни майка и леля, като ходи да им пазарува, помага им при плащането на сметките, макар че има четири деца у дома и при тях живее бабата на съпруга ѝ.

Имам и двама сина, които са чудесни, но са толкова различни един от друг. Единият ми се обажда всеки ден и ми казва, че ме обича; другият почти не се обажда, но ми показва любовта си по най-различни други начини. Всеки път, когато ги помоля да направят нещо за мен, или го свършват лично, или намират кой да го свърши вместо тях. Това, което искам да посоча, е че и четирите ми деца са много различни и са чудесни.

Аз съм изучавала децата си и съм научила от какво се нуждае всяко едно от тях, за да мога да им го дам. Едно харесва да получава подаръци, друго обича да прекарвам с него време, друго се нуждае от насърчителни думи, а друго може да се нуждае да му показвам привързаност. Все още продължавам да се уча, но сега поне се опитвам да *угодя* на тях, а не на мен.

Всеки от нас има свой „език на любовта”, термин, популяризиран от доктор Гари Чапмън в неговата отлична книга *Петте езика на любовта*. Езикът на любовта на всеки човек е начинът, по който той или тя изразява и получава любов. Както споменах по-рано, моят език на любовта е оказването на помощ, а за дъщеря ми е качественото време. Когато хората ни говорят на нашия конкретен език на любовта, се чувстваме обичани, а когато пък ние говорим на някого на неговия език на любовта, тогава той се чувства обичан. Обикновено се опитваме да дадем на хората това, от което се нуждаем ние, стараем се да им говорим на нашия език на любовта, но това може да се окаже огромна грешка. Ако те не се нуждаят от това, от което се нуждаем ние, тогава няма значение колко упорито се опитваме да

им покажем любовта си, те ще си останат неудовлетворени и няма да се чувстват обичани.

Научила съм още, че без значение колко много се нуждая от дадено нещо, човекът, от когото го очаквам, може да не е способен или подготвен да ми го даде, поне не в този определен момент. Прекарала съм много години в обезсърчение и разочарование, докато се научих да се моля на Бога Той да е този, Който да ми даде това, от което се нуждая, чрез хората, които Той избере. Междувременно се опитвам да правя това, което е правилно и съм открила, че радостта ми се увеличава не поради това, че получавам всичко, което искам, а поради това, че давам на другите това, което искат. Не винаги ми харесва (даже почти никога не ми харесва) жертвата, която изисква всяко даване, но ме радва вътрешното удовлетворение, че правя това, което Бог иска от мен.

Изучавали ли сте хората в живота си, за да откриете от какво се нуждаят, и след това били ли сте готови да им го дадете? Някога питали ли сте ги от какво се нуждаят? Време е да спрем да живеем за себе си и да правим само това, което е удобно за вас. Нуждаем се да опознаем хората, които Бог е поставил в живота ни, и да започнем да им служуваме заради тяхното добро, а не нашето.

Снабдявайте нуждите на другите

Библията ни учи, че ако сме силни във вярата, трябва да носим тежотите на слабите, а не да живеем, за да угаждаме на себе си. Всеки един от нас трябва да превърне в своя практика това да угажда и да прави близките си щастливи, да ги назидава, укрепява и изгражда (вж. Рим. 15:1-2). Това е чудесен съвет, но в повечето случаи правим точно обратното. Искаме другите да живеят така, че да *ни* правят щастливи и да *ни* угаждат. В резултат на това каквото и да правят хората, все сме недоволни.

Човешките начини не работят. Те не могат да ни набавят това, от което се нуждаем или искаме, но Божиите начини наистина работят. Ако правим това, което Той ни наставлява, може и да се наложи да направим някаква жертва, но ще имаме такава радост, каквато не може да се намери на никое друго място, освен в центъра на Божията воля.

Ще бъдете ли достатъчно откровени да си зададете някои въпроси, на които може би ще ви бъде трудно да отговорите, но които ще

ви изправят лице в лице с отношението ви към любовта спрямо другите хора?

- Колко правите за другите?
- Опитвате ли се да разберете какво искат и от какво се нуждаят хората, за да можете да им помогнете?
- Опитвате ли се от сърце да опознаете хората в живота си дълбоко и истински?
- До колко всъщност познавате хората в своето семейство?

Когато преди няколко години отговорих на тези въпроси, бях ужасена от нивото на егоизъм в моя живот, макар че бях християнка от много години. Истината започна да отваря очите ми за моето неудовлетворение, макар да имах всяка причина да бъда истински щастлива. Факт беше, че бях егоистична, егоцентрична и това трябваше да се промени. Тези промени не станаха нито бързо, нито лесно, нито са пълни, но колкото повече си налагам да ги правя, толкова повече напредвам и съм удовлетворена.

Научете се да слушате

Веднъж след като реших, че обявявам война на егоизма и че искам да бъда част от Революцията на любовта, трябваше да намеря изобретателни начини да служа за благословение. Тъй като хората са различни, те се нуждаят от различни неща и затова се наложи да започна да се обучавам как настина да чувам това, което ми говорят. Открила съм, че ако слушам някого достатъчно дълго, непременно ще се разделя с него с ясна идея за нещо, което мога да направя, да му дам, да се моля за него, но само ако е наистина го искам. Оправдания от типа „Не знам какво да правя“ са остарели и стават само за боклука. Ако наистина искаме да дадем, със сигурност можем да намерим начин, по който да го направим. Не забравяйте, че безразличието намира оправдания, а любовта намира начин!

Вярвам, че въпросът с изслушването е важна част от това да се научим как да обичаме хората по начина, по който се нуждаят да бъдат обичани. Отделете една седмица, през която да си записвате какво споделят хората в общите разговори – какво искат, какво харесват, от какво се нуждаят или за какво мечтаят. Помолете се над този списък и поискайте Бог да ви покаже какво Той иска да изпълните. Ако добиете желание да направите нещо по този списък, просто го

направете. Не вярвам, че се нуждаете от специално слово от Господа, за да бъдете благословение за хората. Ако въпросното нещо е прекалено голямо да го направите сами, предлагам ви да намерите няколко човека, които да се присъединят към вас, и заедно да снабдите тази нужда. Ако приятелката ви спомене, че все още спи на дивана, а вие знаете, че е в новото си жилище вече цяла година, много вероятно е тя да не може да си го позволи. Добър проект може да се окаже да съберете пари, за да ѝ купите легло.

Една приятелка ми разказваше за млад мъж в нейната църква, който имал ужасно криви зъби. Толкова били зле, че отказвал да се усихва, защото се притеснявал, че някой може да го види. Когато чух за това, бях изпълнена със състрадание и успяхме анонимно да подсигурием пари, за да му оправят зъбите. Това промени живота му. Колко често обаче чуваме за нещо подобно, изпитваме състрадание и въпреки това си тръгваме без дори да се замислим, дали сме способни да помогнем с нещо? Мисля, че го правим прекалено често. Затова трябва да се обучим и да се упражняваме. Трябва да си създадем нови навици. Вместо да заключаваме прибързано, че няма нещо, което можем да направим, добре е поне да помислим за това. Не забравяйте какво казва I Йоан 3:17.

„Ако някой има световните блага (ресурси за поддържане на живота) и види своя брат и другар по вяра в нужда, но затвори състрадателното си сърце, то как тогава Божията любов ще живее и ще остане в него?”

Един път чух една приятелка да споменава, че се нуждае от козметични продукти, за да се погрижи за лицето си. Аз имах повече и ѝ подарих. Майка ми спомена, че е останала без парфюм, затова ѝ взех един флакон. Леля ми обича да ходи в Старбъкс, затова ѝ взех карта от кафенето, в която предварително вкарах определена сума пари, за да може да ходи понякога там. Моля ви да ме разберете правилно, не казвам всичко това, за да се хваля, а защото искам да ви дам идеи за различни начини, по които можем да показваме любов към хората в света. Сигурна съм, че имате достатъчно идеи, затова ви моля да посетите сайта ни и да ги споделите с нас, за да ни вдъхновите.

Всеки път, когато направим нещо, с което да подобрим живота на някой друг, или да се изправим против неправдата, изпращаме искра на надежда в един така безнадежден свят. Наистина можем да победим злото с добро, затова нека бъдем непреклонни в решителността си да го изпълним.

Използвани източници:

1. Чапмън, Гари. *Петте езика на любовта*. Нов човек, С., 2008.

Безусловна любов

„Любовта не е сяпа – тя вижда повече, а не по-малко.”

Равин Джулиъс Гордън

Едно от най-красивите неща, които Библията казва, е че докато бяхме още грешници, Христос умря за нас (Римляни 5:8). Той не ни е чакал да заслужим любовта Му, а ни е обикнал безусловно. Честно казано, много е трудно за повечето от нас да проумеем това, защото сме свикнали да е необходимо да заслужим или да заработим всичко в живота си.

Бог е богат на милост и за да удовлетвори великата, чудесна и силна любов, с която ни е възлюбил, Той предава живота Си заради нас, без да Го принуждават (вж. Ефес. 2:4). **Това** е революционна любов! Истинската, революционна любов трябва да предаде себе си, защото не може да бъде удовлетворена по никакъв друг начин.

Божията безусловна любов е тази, която ни привлича към Него, а нашата безусловна любов към другите в Неговото име е тази, която ще привлече другите към Него. Той иска да обичаме хората вместо Него и да го правим по същия начин, по който би го правил и Той, ако днес живееше на земята. *Той иска да изживеем тази Революция на любовта!*

Може би си спомняте историята за моя баща и затова как Бог даде на мен и Дейв инструкции да се погрижим за него, въпреки че той определено не го заслужаваше. Показвайки му безусловната Божия любов, в крайна сметка Бог успя да размекне сърцето му и той най-сетне се покая за греховете си и прие Исус за свой Спасител.

Човешката любов смята за невъзможно да обича безусловно, но ние имаме Божията любов вътре в нас като вярващи в Исус Христос и сме способни да позволим на тази любов да прелива свободно от

нас, без да ѝ поставяме условия. Човешката любов се проваля, но Божията – не. Човешката любов свършва, но Божията – не. Понякога виждам, че макар аз да не мога да обичам някого с мои усилия, способна съм да го обичам с любовта на Бога.

Наскоро един човек, който от години все ме наранява, ме попита какво мисля за него. Дали го обичам? Откровено можех да кажа, че макар да нямах топли и гальовни чувства, които бих имала, ако той не се беше отнасял по този начин с мен, аз го обичах като дете на Бога и бях готова да му помогна във време на нужда.

Истинската Божия любов не зависи от чувства; тя е основана на решение. Ще помогна на всеки, който се нуждае от помощ, освен ако помощта ми не би ги наранила. Не е нужно те да го заслужат. Даже понякога си мисля, че колкото по-малко човек заслужава, толкова по-красиво и въздействащо е да го обичаме. Много е освобождаващо човек да обича без да се спира да си мисли дали другият го заслужава.

Прошка

Това е недупостимо ... направо прекалено голямо нещо, което някой би могъл да поиска. Как е възможно Бил Ебарб да прости на мъжа, който хладнокръвно е убил брат му? Бил Ебарб и Чарлз Мануел са двама непознати, чиито животи се вплитат завинаги в един миг – мига, в който Чарлз дърпа спусъка и убива брата на Бил, Джон. От този момен насетне Бил не може да мисли за нищо друго, освен за отмъщение.

Сърцето му било пълно с ярост и гняв и той бил убеден, че няма наказание, което може да излекува загубата му. След като Джон е убит, не минава нито ден, в който Бил да не мисли за убиенца. Интензивната омраза го изяждала жив отвътре. Тази маниакална идея много скоро му коствала работата и семейството. Той знаел, че ако продължи по този разрушителен път, много скоро това ще му коства дори живота.

Точно тогава Бил преживял промяна в живота си, която била още по-мощна от промяната в деня, в който загубил брат си. Бил се срещнал с простителността на Христос. Това е нещо свръхестествено, което човешкият ум не може да схване. Бог премахнал омразата, а това уталожило гнева на Бил.

Сърцето на Бил било трансформирано чудодейно и той започнал да мисли за невъзможното. Осъзнавал, че ако Господ е способен да му прости за всичко, което е правил през живота си, то и той от своя

страна трябва да прости на Чарлз. А после трябва да отиде и да му каже, че му е простил. Първоначално това е само акт на покорство, но не след дълго се превръща в отношение на сърцето. И така, осемнадесет години след смъртта на Джон, Бил и Чарлз сядат един срещу друг на среща, която потвърждава това, което Бог вече е направил в живота и на двамата. Бог ги е освободил чрез силата на прошката.

Според статистиките:

- Прошката намалява стреса. Подхранването на недоволство и злоба към някого може да доведе до физическо напрежение в тялото – схващане на мускулите, повишено кръвно налягане, прекомерно изпотяване и др.
- За сърцето е полезно да простите. Едно изследване открива връзка между прошката и подобрението на сърдечната дейност и кръвното налягане.
- Едно от последните изследвания показва, че жените, които са способни да простят на мъжете си и да запазят топло отношение към тях, са способни да разрешават по-ефективно конфликтите в живота си.

Човешката любов зависи от чувствата. Обичаме хората, защото са били добри към нас, помагат ни и ни обичат. Карат ни да се чувстваме добре, улесняват живота ни и затова казваме, че ги обичаме. Други обичаме, защото искаме и те да ни обичат. Но такъв вид любов се основава на това, което те правят за нас, и когато спрат, най-вероятно също ще спрем да ги обичаме. Такъв вид любов идва и си отива, гореща е и после изстива. Това е любовта, с която се сблъскваме в света. Много бракове и други лични взаимоотношения се основават на този вид любов. Обичаме сладолед, защото има приятен вкус, обичаме хората, защото ни дават хубави подаръци за Рождество.

Божията любов е напълно различна. Тя не се основава на нищо друго, освен на самия Него. Когато приемем Христос за свой Спасител, любовта на Бога се излива в сърцата ни от Святия Дух (вж. Рим. 5:5). Когато станем партньори с Бога, Той очаква от нас да бъдем Негови представители на земята и ни екипира с необходимата любов, за да свършим работата, която Той има за нас. Когато свърши човешката любов, което се случва много често, Божията любов продължава да бъде на наше разположение, за да извършим очакваното.

Не съм обичала баща си както едно момиченце би обичало своя, защото той не се държеше като нормален баща с мен. Но аз имам

любовта на Бога в мен и успях да реша, независимо от моите чувства, че ще се отнасям с него добре през годините на неговата старост и ще показвам милост към него. Дори ми беше много мъчно за него, защото той е пропилял целия си живот и има само спомени, които би искал да заличи.

Често чуваме удивителни истории за прошката. Чух за един тий-нейджър, който се напил и причинил катастрофа, в която загинали съпругата и детето на един мъж. Мъжът знаел, че Бог иска от него да прости на младежа, причинил злополуката, и чрез много молитва успял да позволи на Божията любов да прелива у него. Ето такъв мъж е революционер на любовта!

Трябва да се научим да гледаме на нещата, които хората причиняват на самите себе си, а не на нас. Обикновено, когато някой нарани някой друг, той или тя в повечето случаи увреждат сами себе си поне толкова, колкото са наранили, и със сигурност това има негативни последици за самите тях. Такъв пример ни дава Исус като казва: „Отче, прости им, те не знаят какво вършат” (Лука 23:34).

Божията любов не може да бъде схваната с ума; тя е в сърцето. За мен звучеше доста несмислено Бог да поиска да се погрижа за баща си, но все пак любовта е необяснима и безразсъдна, нали? Няма причина, поради която Бог да ни обича, докато сме грешни и напълно Го пренебрегваме, но Той го прави.

Милостта побеждава осъдителността

Много е лесно да осъдим човек или ситуация, и да помогнем само според това, което човекът е заслужил. Милостта обаче стига подалеч. Славно нещо е някой да пренебрегне обида. За да помагам на хората в страните от третия свят, аз трябва да пренебрегна факта, че много от тях се покланят на идоли, на животни, на слънцето и дори на демони. Много лесно мога да заявя: „Нищо чудно, че гладуват така – те сами са обърнали гръб на Бога”. Но може би аз самата щях да бъда в същото положение, ако се бях родила при тях. Трябва да си напомняме: „Ако не беше Божията милост към мен в живота ми, това можеше да съм и аз”.

Лесно е за религиозните хора да гледат на хомосексуалистите, които имат СПИН и да си мислят: „Заслужили са си го”. Но дали Бог гледа така на тях? Или Бог вижда истинската причина зад случилото се. Той иска да достигне до тези хора, докато те имат дихание

в гърдите си, и е много вероятно да желае да употреби мен или вас. Това не означава, че трябва да приемаме греховете, но трябва да приемаме хората и да им помагаме във времето на тяхната нужда, като им подсигуряваме лекарства, подслон и добри думи, които да им помогнат да намерят надежда в Бога.

Милостта и състраданието са две от най-красивите качества на любовта и без тях не може да съществува истинска любов. Поради това, че съм била принуждавана да работя всичко, което съм имала през първите тридесет години от живота си, не се вълнувах много да споделям с други това, за което аз бях работила, особено когато ми се струваше, че те не са направили нищо, за да си помогнат. Разпознаването на разликата между моята човешка любов и любовта на Бога, която Той е депозирал в мен, ми отне известно време. Милостта не може да се заслужи, нито да се заработи. Павел пише до Колосяните и им казва да се „облекат” с любов (вж. Кол. 3:14). Харесвам начина, по който казва „да се облечем с любов”, защото това означава да направим нещо умишлено, целенасочено и без да разчитаме на чувствата, нито на разума си. От тази малка фраза съм научила удивителни житейски уроци.

Докато пиша това в ранния следобед, аз съм все още по пижама. Дейв току-що ми се обади и ми каза, че иска да дойде и да ме вземе, за да идем на изложение на коли Мустанг. Уверявам ви, че да ида на това изложение на коли, ще бъде акт на любов от моя страна. Защото въобще не ми се облича, защото по-скоро бих си останала по пижама и бих продължила да пиша, но въпреки това ще отида с него. По подобен начин всеки един от нас се сблъсква с безброй възможности, в които можем да изберем да се облечем в безусловна любов.

Ако не се научим да живеем отвъд това, което чувстваме, никога няма да можем да обичаме хората с Божията любов, нито да помагаме на нуждаещите се по света. Готови ли сте да облечете милостта? Готови ли сте да облечете любовта? Ако ви е трудно да се преборите с чувствата, които ви пречат да направите правилното нещо, задайте си този въпрос: „Какво би направил Исус в тази ситуация?”. Знаем със сигурност, че ако Дейв се беше отказал и беше вдигнал ръце от мен, аз нямаше да съм това, което съм днес. Вместо това той послуша сърцето си, а не емоциите си. Същото насърчавам и вас.

Любовта не се отказва просто така

Да обичаме хората не означава да ги оставяме да се възползват от нас. Не означава да им подсигуриим безплатна визия в живота, докато те не правят нищо. Библията казва, че Бог коригира и дисциплинира всеки, когото обича (вж. Евреи 12:6). Коригирането не е наказание; то е трениране в правилно поведение. Понякога това трениране изисква спиране и задържане на благословенията, но Бог винаги ще снабдява основните ни нужди, когато извикаме към Него. Библията казва, че можем да се сблъскаме с изпитания от всякакъв вид и ако се нуждаем от мъдрост, можем да искаме от щедрия Бог, който дава на всички даром, и Той ще ни помогне без да ни укорява или да ни обвинява (вж. Яков 1:1-5). Това е много красива мисъл!

Аз не бих купила нова кола на някой наркоман, защото знам, че по-вероятно е да я продаде, за да си купи дрога; но мога да го нахраня, да му подсигурия място да се окъпе и да му дам надежда за нов живот. Мога да му кажа, че Бог го обича и иска да му помогне, и мога да се въздържа да не го осъждам, защото ако го осъждам, няма да мога да го обичам.

Често, когато хората ни нараняват или са трудни за понасяне, просто искаме да ги разкараме от живота си, но какво да предприемем, ако Бог иска да изградим взаимоотношение с тях? Много по-лесно е да си тръгнем или изобщо да не допускаме трудните хора в живота си, но това не е винаги нещото, което Бог иска. Трябва да научим как точно изглежда любовта във всяка една ситуация и да я прилагаме без да се поддаваме на чувствата си.

Един от въпросите, които често ми задават е: „До кога да остана с този човек?“. Това е въпрос, на който може да отговори единствено вашето сърце. Само Бог разбира цялата ситуация и Той ще ви води в решенията, ако наистина искате да вършите Неговата воля, а не своята. Но не забравяйте: да се присъедините към Революцията на любовта, означава да сте готови и да желаете да обичате другите, дори тогава, когато ви изглежда невъзможно.

Когато обсъждаме безусловната любов с хората, винаги се повдига въпросът дали трябва да продължаваме само да даваме, без значение какво правят другите. Отговорът на този въпрос е „не“.

Представете си, че член от семейството е имал проблем с алкохола или наркотиците през по-голяма част от живота си като възрастен, а освен това е и много безотговорен. Семейството харчи огромни

суми пари, време и усилия да му помогне, но в крайна сметка той се връща към старите си навици и начин на живот. Това е ситуация, в която врагът използва слабостта на този член от семейството, за да отклони и открадне силата на тези, които го обичат и се опитват да му помогнат. Понякога трябва да приемем факта, че независимо от желанието ни да помогнем, нещата не се получават, освен ако човекът сам не поиска да му бъде помогнато. Всъщност много често след години на продължителни опити за помощ, след голяма лична саможертва, семейството трябва да откаже да се отзовава повече. Това не е решение, което може да бъде взето бързо или лесно, но е неизбежно.

Понякога по празниците такива семейства биват обвинявани, че не показват на дело любовта на Христос в подобни ситуации. Вероятно чуват думи от типа на: „Как можете да твърдите, че обичате хората, когато не помагате на собствените си роднини?“. Макар че е много трудно, показването на любов в такива ситуации е именно те да останат твърди и да кажат: „Ако дойде време, в което наистина си сериозен в желанието си да признаеш проблемите си и да потърсиш помощ, обади ни се!“ Не е редно те да продължават да улесняват неговия разрушителен начин на живот.

Не бива да позволяваме наш близък с неприятности да бъде гладен или болен, без да му помагаме, но също така не бива да му позволяваме да ограбва мира ни, само защото ни използва. Любовта не означава да правим за другите това, което те трябва да направят сами за себе си.

Милостта помага на тези, които не заслужават помощ, но безусловната любов няма за цел да позволява на хората да бъдат безотговорни, докато правим нещата вместо тях. Милостта дава много възможности, а безусловната любов никога не се отказва. Тя се моли и е готова да излезе от сянката, за да помогне, когато това наистина ще доведе до промяна.

Бог иска любовта му да прелива чрез нас към другите. Трябва първо да се научим да обичаме себе си преди да можем да раздаваме от тази любов. Трябва да приемем Божията любов и да ѝ позволим да ни изцели. Помнете, че не можем да дадем нещо, което нямаме. Но не бива да спираме до тук! Бог ни изцелява, за да донесем изцеление на другите. Бог иска от спасени да станем такива, които избавят другите. Човешката любов винаги свършва, но не и Божията любов. Той ни обещава, че Неговата любов никога не отпада!

Използвани източници:

1. <http://preventdisease.com/home/weeklywellness203.shtml>

Любовта не държи сметка за зло

„Любовта не се радва на неправдата, но се радва заедно с истината. Тя винаги премълчава, на всичко се доверява, на всичко се надява, всичко търпи.“

І Коринтяни 13:6-7

Добър отчетник ли сте? Пазите ли точни и подробни отчети на лошите неща, които са ви били причинени? В продължение на много години, всеки път когато с Дейв сме имали спор, аз започвах да се ровя в моите мисловни файлове и да изтъквам всяко нещо, което той е правил дотогава, а аз съм намирала за погрешно. Напомнях му отминали грешки и той се изумяваше, че ги помня, защото са се случвали толкова отдавна. Спомням си един път как ме попита: „Къде съхраняваш всичките тези неща?“. За разлика от мен, Дейв беше бърз да прощава и да забравя, докато аз помнех нещата с години.

Повече от всяко друго нещо Бог иска да се обичаме един друг, но това не е възможно без пълна прошка. Няма как да обичаме истински тези, на които сме сърдити или от които сме огорчени. Павел пише на Коринтяните: „Любовта (Божията любов вътре в нас) не настоява на своите си права и на своите си начини, защото не търси своето; не е докачлива, капризна, раздражителна или обидчива; не държи сметка за зло (не обръща внимание на неправдата, от която е пострадала)“ (І Кор. 13:5б).

Вярвайте в най-доброто

Ако искаме да обичаме хората, трябва да позволим на Бога да промени начина, по който мислим за тях и за това, което те правят. Можем да вярваме най-лошото и да бъдем подозрителни към всичко, което правят или казват другите, но истинската любов винаги вярва в най-

доброто. Това, което мислим и вярваме, е въпрос на избор. Коренът на много от нашите проблеми в живота днес е в това, че не контролираме и не дисциплинираме мислите си. Ако не изберем съзнателно да дисциплинираме мислите си, все едно автоматично избираме да вярваме в най-лошото за някого или да бъдем подозрителни към него.

Пророк Йеремия пита хората: „До кога ще позволявате на тези грозни обидни мисли да се натрупват във вас?“ (вж. Йеремия 4:14). Мислите, които те са допуснали, са били противни на Бога.

Когато изберем да вярваме най-доброто, тогава сме способни да оставим всяко нещо, което би попречило на добрите ни взаимоотношения. Спестила съм си много сили, които можех да похабя в гневене, само като съм си казвала: „Макар това, което казват или правят, да ме наранява, аз избирам да вярвам, че сърцата им са прави“. Продължавам да говоря на себе си, докато гневът в мен започне да изчезва. Казвам си още: „Не вярвам, че те разбират как поведението им ми влияе. Не вярвам, че биха се опитали да ме наранят нарочно. Те просто не разбират как звучат, когато говорят тези неща. Може би не се чувстват добре физически или може би имат личен проблем, което ги кара да бъдат по-напрегнати от обикновено“.

От опит знам, че ако помним огорченията, това ще затормози живота ни и изобщо няма да промени другия човек. Много често губим по цели дни да се ядосваме на някого, който дори не осъзнава, че е направил нещо, което ни е обезпокоило. Те се радват на своя ден, а ние губим своя.

Ако сме решили да помним, тогава нека помним добрите неща, които хората казват и правят, а не техните грешки.

Примери за негативно помнене:

- Дейв гледа спорт постоянно, а той знае, че аз не харесвам това.
- Дейв ме поправя за подробностите, когато се опитвам да разкажа дадена история.
- Когато се нуждая някой да ме разбере, Дейв започва да ми дава съвети.
- През тези четиридесет и две години семеен живот мога да преброя на пръстите на едната си ръка колко пъти Дейв ми е купувал цветя.
- Дейв планира да играе голф с приятели, без дори да ме попита какво аз искам и дали имам планове.

Примери за позитивно помнене:

- Дейв винаги е готов да ми прости, когато се държа неприемливо с него.
- Дейв ми дава пълна свобода да бъда себе си.
- Дейв подрежда след себе си. Не е човек, който оставя разхвърляно, очаквайки друг да почисти.
- Дейв ми казва всеки ден, че ме обича, понякога дори по няколко пъти на ден.
- Дейв ми прави комплименти за дрехите и начина, по който изглеждам.
- Дейв ми купува каквото поискам, щом може да си го позволи.
- Дейв винаги е готов да ме заведе навсякъде, където си поискам.
- Дейв е много стабилен и не изпада в разни настроения. Рядко е в лошо настроение.
- Дейв винаги ме защитава. Чувствам се толкова сигурна, когато съм с него.

Лесно се забелязва, че позитивният списък е по-дълъг от негативния. Сигурна съм, че с всички ще бъде така, ако отделим време да запишем всички добри неща. Трябва да търсим и да отбелязваме добрите неща в хората и в света, защото злото побеждаваме единствено чрез добро. Ако мислим и говорим за доброто в хората, това ще ни помогне да не забелязваме вече нещата, които някога са ни дразнели.

Не наскърбявайте Святия Дух

Ние наистина можем да огорчим Святия Дух чрез гнева си, лошия си темперамент, непростителността, огорчението, сърденето, кавгите и раздорите. Библията ни насърчава да пропъдим злата воля, презрението и всякакъв вид подлост. Много се нагъзвам при мисълта, че съм способна да огорча Святия Дух. Когато си спомня колко лесно се гневях някога, знам, че съм Го наскърбявала, но не искам никога повече да правя нещо подобно. Единственият начин, по който мога да го направя, е като прогонвам всяка зла мисъл спрямо хората, веднага щом тя се надигне в мен. Трябва да бъдем полезни, да помагаме и да бъдем благи едни към друг, да си прощаваме с готовност, както и Бог е простил на нас в Исус Христос (Ефес. 4:30-32).

Нашият гняв наскърбява Святия Дух не само защото Бог иска да се обичаме един друг, но и защото Той знае колко негативно ще повлияе

това на самите нас; а Бог иска да се радваме на свобода в живота си. Трябва да бъдем подражатели на Бога и да следваме Неговия пример. Той е бавен да се гневи, пълен е с милост и бърз да прощава. Гневът ни не издига праведността, в която Бог ни е призовал да живеем.

Точно както истинската и искрена любов няма нищо общо с нашите чувства, така е и с истинската прошка. И двете се основават на решението, което вземаме, а не на чувствата, които ни владеят. Научила съм, че ако избира да простя, чувствата ми в крайна сметка достигат моето решение. Ако прощавам на другите, ставам способна да разговарям с тях, вместо да ги изключвам от живота си. Позволява ми да се моля за тях и да говоря благословения в живота им вместо негативни и лоши неща. Ние сме склонни да обръщаме прекалено голямо внимание на чувствата си. Вместо това трябва да помним, че чувствата ни са непостоянни, капризни и доста бързо се променят. Това, което не се променя, е любовта.

Проявявайте снизхождение един към друг

Ако наистина се обичаме един друг, то ще си претърпяваме един на друг и ще бъдем снизходителни един към друг (вж. Ефес. 4:1-2). Да проявим снизхождение не означава да оправдаваме погрешното поведение на хората – ако нещо е неправилно, то е неправилно и ако се преструваме или го пренебрегваме, няма да помогнем. Но да проявяваме снизхождение един към друг означава, че даваме правото на другите край нас да не бъдат перфектни. Все едно изпращаме послание с думите и отношението си, които казват: „Няма да те отхвърля заради това, което направи. Няма да се откажа от теб. Ще работя заедно с теб, докато победиш това, защото вярвам в теб”.

Казвала съм на децата си, че дори да не се съгласявам винаги с всичко, което правят, винаги ще се опитвам да ги разбирам и никога няма да спра да ги обичам. Искам те да знаят, че могат да разчитат, че аз ще бъда постоянно в живота им, когато имат нужда от мен.

Бог познава всичките ни недостатъци и въпреки това избира да ни обича. Той знае грешките, които ще направим, още преди да сме ги направили, но отношението Му към нас е: „Ще ви позволя да бъдете несъвършени!” Той ни обещава никога да не ни остави, никога да не ни забрави (Евреи 13:5).

Дейв ми позволява да бъда себе си, макар всичко в мен да е толкова несъвършено. Той никога не ме притиска да се променям, „защото

иначе ще видя”. Никога не се боя, че може да ме отхвърли поради това, че не съм свършена съпруга. Има неща у всеки човек в нашето семейство и у всеки близък приятел, които ни се иска да бяха различни, но когато наистина обичаме някого, приемаме всичко в него. Приемаме както доброто, така и не чак толкова доброто. Истината е, че никъде няма свършени хора. Ако имаме очаквания те да са свършени, винаги ще бъдем разочаровани и дори огорчени. Ако проявяваме снизхождение един към друг, това ще направи живота ни много лесен и което е по-важно, ще демонстрира покорството ни пред Бога.

Когато хората правят нещо, което не разбирате, вместо да се опитвате да ги прецените, по-добре си кажете: „Те са просто хора.” Исус познава естеството на човешките същества и затова не се шокира, когато те правят каквото Той не би искал. Той е продължил да обича Петър въпреки отричането му, че дори Го познава. Продължил е да обича и учениците Си, макар че те не успяват да останат будни и да се молят с Него във времето на Неговата най-силна агония и страдание. Това, което правят хората, няма да ни накара да спрем да ги обичаме, ако осъзнаем и приемем предварително, че никога няма да станат свършени, и ако решим да бъдем снизходителни към тази човешка склонност, която всички имаме.

Не само че не бива да помним нещата, които хората правят не както трябва, но така също не бива да помним и това, което ние самите смятаме, че правим добре. Ако сме прекалено благосклонни към себе си, това ще ни накара да бъдем нетърпеливи и немилостиви към хората. Апостол Матей казва, че когато вършим благодеяние, не бива да позволяваме на дясната ръка да знае какво прави лявата (Матей 6:3). За мен това означава, че не бива да размишлявам за нещата, които смятам, че съм направила добре или за добрите си черти. Трябва само да се концентрирам върху това да показвам любов към всеки, когото срещна. Това е основният фокус на Революцията на любовта!

Любовта покрива греховете

Апостол Петър казва, че повече от всичко друго трябва да имаме силна и неотпадаща любов един към друг, защото любовта покрива множество грехове (вж. I Петър 4:8). Любовта не покрива просто една грешка, а множество грехове. Божията любов към нас не само покрива греховете ни – тя всъщност плаща цената за пълното им

отстраняване. Любовта е мощен пречистващ фактор. Забележете, че Петър казва, че повече от всичко друго трябва да обичаме.

Павел отправя същото послание към Колосяните, като ги насърчава повече от всичко друго да се облекат с любовта (вж. Кол. 3:14). Отново и отново Библията ни напомня да се обичаме един друг без да позволяваме нещо да застане на пътя на любовта.

Когато Петър пита Исус колко пъти се очаква от него да прощава на своя брат за една и съща обида, Исус му отговаря да продължава да прощава толкова пъти, колкото е обиден (Матей 18:21-22). Петър предлага да прощава само седем пъти. Чудила съм се дали вече не е бил простил шест пъти и да му е оставало само още един път да се насили да го направи. Ако искаме да се присъединим към Революцията на любовта, трябва да сме наясно, че това ще изисква от нас да прощаваме много. Всъщност необходимостта от прошка може да се окаже част от нашето ежедневие. Някои от нещата, които ще трябва да простим, ще бъдат малки и нищожни, но от време на време ще се появяват големите неща, за които ще се чудим дали някога ще успеем да ги превъзмогнем. Само не забравяйте, че Бог никога не ни казва да направим нещо, без да ни даде способност да го направим. Можем да простим всичко на всички, ако позволим на Божията любов да прелива чрез нас.

Когато покриваме грешките на хората, сме благословени, а когато ги разкриваме, сме проклетни. Част от това да покриваме недостатъците на другите е да ги пазим в тайна. Не бързайте да казвате на другите какво знаете за недостатъците на някой друг. Пазете тайните на хората така, както бихте искали те да пазят вашите. В Библията четем една история от живота на Ной, в която той се опива и лежи гол в шатъра си. Един от синовете му излага голотата му, като казва на другите си двама братя, и върху живота му от този ден насетне надвисва проклятие. Другите двама братя, на който той казва, влизат с гръб към баща си, за да не видят голотата му, и го покриват. Библията казва, че те са били благословени (вж. Битие 9:20-27). Голотата на Ной се отнася до неговите грешки в преценките, грешки в живота и греховете му. Тази история много ясно демонстрира, че трябва да покриваме недостатъците си един на друг, а не да ги изявяваме.

Исус дава инструкции за това как да се отнасяме към братя ни, когато той се отнася неправилно с нас (вж. Матей 18:15-17). Първо трябва да му кажем насаме и да поговорим с него. Ако това не помогне,

трябва да заведем двама или трима с нас, надявайки се, че той ще се осъзнае и ще се покае. Ако следваме тези инструкции, ще си спестим много неприятности. Не мога да ви кажа колко пъти са идвали хора при мен, които са искали да им помогна да разрешат проблем, с който трябва да се справят насаме – неща, които трябва да останат само между тях и другия човек, който според тях им е причинил нещо нередно. Не се страхувайте да конфронтиране някой, ако наистина сте убедени, че това е необходимо. Понякога най-бързият начин да простите е като изкарате проблема на открито и поговорите за него. Скритите огорчения са като непочистени инфекции. Те мълчаливо се влошават, докато инфектират цялата област и в крайна сметка се поболяваме. Раната трябва да се почиства незабавно преди да е станало прекалено късно.

Библията ни разказва история за мъж на име Йосиф, който е продаден в робство от собствените си братя. Когато години по-късно откриват, че е жив и отговаря за хранителните запаси, от които отчаяно се нуждаят, те започват да се боят от него. Спомнят си колко лошо са се отнесли към него. Той също помни, но е избрал да не разкрива това пред абсолютно никого. Говори с тях насаме и им казва, че той не е Бог и че отмъщението принадлежи на Бога, а не на него. Той им прощава от сърце, умолява ги да не се страхуват и им дава всичко необходимо за тях и за семействата им. Нищо чудно, че Йосиф е толкова силен лидер, който намира благоволение навсякъде, където иде. Той познава силата на любовта и важното значение на пълната прошка!

Изчистете всички досиета

Защо да не извадите всички минали сметки, които сте архивирали и не ги маркирате „Разплатени напълно”? „Блажен онзи човек, на когото Господ няма да вмени грях” (Рим. 4:8). Това не означава, че Господ не вижда греха. Означава, че поради любовта Си Той не обвинява грешника. Любовта признава, че е сторено зло, но го изтрива преди то още да се загнезди в сърцето. Любовта не отчита, нито си записва злото и по този начин огорчението не може да расте.

Някои от нас се тревожат за паметта си, но откровено казано, имаме нужда да забравим някои неща. Мисля, че много често забравяме това, което трябва да помним, а помним това, което трябва да забравим. Може би едно от най-благочестивите неща в живота, е да

простим и да забравим. Хората казват: „Аз ще им простя, но никога няма да забравя”. Истината е, че ако се държим за спомена, не можем да простим истински. Може би се питате как е възможно да забравим неща, които са ни наранили. Отговорът е, че трябва да *изберем* да не мислим за тях. Когато се сетим за тях, трябва да прогонваме тези мисли и да изберем да мислим само за полезното за нас.

Прочистването на вашите спомени ще доведе до добри резултати. Ще ви освободи от напрежението и ще подобри качеството на живота ви. Ще се възстанови интимността във взаимоотношенията ви с Бога и радостта и мирът ви ще нараснат. Здравето ви ще се подобри, защото спокойното и необезпокоявано сърце и ум са живот и здраве за тялото (вж. Притчи 14:30). Огорчението издига стени, а любовта гради мостове!

☞ ГЛАВА 14 ☞

Практични начини да показваме любов

„Проповядвайте благовестието по всяко време и само ако е абсолютно необходимо, използвайте думи.”

Свети Франциск от Асизи

Тази книга е напълно безполезна, ако не ви предложи практични начини, по които да можете незабавно да започнете да показвате любов. Както вече казах, любовта не е теория, не е само приказки, а е действие. Като участници в Революцията на любовта трябва непрекъснато да търсим нови и по-добри начини, по които да носим любов в този свят.

Нека ви напомня, че без значение какво имаме или правим, ако нямаме любов, нищо нямаме и нищо не сме (I Кор. 13:1-3). Заради бъдещето на обществото е задължително да започнем сериозно да показваме любов. Хората днес отчаяно се опитват да разберат дали Бог съществува или не, каква е тяхната цел на земята, защо са тук и защо светът е пълен с толкова злини, ако Бог наистина съществува. Вярвам, че ако могат да видят любовта ни в действие, това ще даде отговор на техните въпроси. Бог е любов, Той наистина съществува и един от основните начини, по които се разкрива пред света, е чрез Своите хора. Светът трябва да види качествата на любовта, изявени на практика. Нуждае се да види търпение, благост, липса на егоизъм и готовност да прощаваме. Нуждае се да види как хората са готови на саможертва, за да помогнат на други, които имат много по-малко. Да бъдете докоснати от любовта е като да се сгушите пред камината, обвити с топло и меко одеало. Усещането е неповторимо. Не може

да се сравни с нищо друго. А ние имаме силата да дадем този дар и на другите!

Бъдете търпеливи

Първото качество на любовта, споменато от Павел в I Коринтяни гл. 13, е търпението. Той говори, че любовта устоява дълго и е търпелива. Любовта е дълго търпелива. Тя е непоколебима и постоянна, когато нещата не вървят точно така, както на нас ни се иска.

Налагало ми се е да упражнявам търпението си с продавачи, които са били бавни, които не са могли да си намерят цените на стоките, когато свършва ролката в касовия апарат или докато разговарят по телефона в опит да успокоят друг раздразнен клиент, когато е точно мой ред да си платя и съм чакала да ми помогнат. Някои продавачи в магазините всъщност са изразявали благодарността си към мен, задето проявявам търпение към тях. Сигурна съм, че чуват доста обиди от раздразнени, нетърпеливи и сърдити клиенти и аз съм взела решение, че не искам по никакъв начин да доливам масло в огъня, а предпочитам да бъда част от отговора. Разбира се, всички бързаме и искаме да ни обслужат незабавно, но понеже любовта не търси своето, трябва да се научим да поставяме чувствата на търговеца пред своите. Наскоро една магазинерка ми се извини, че работи много бавно, а аз ѝ отвърнах, че нищо не е чак толкова важно, че да не мога да почакам. Видях как тя явно се отпусна и осъзнах, че ѝ бях показала любов.

Библията ни насърчава да бъдем търпеливи към всички, като винаги държим под контрол своята невъздържаност (вж. I Сол. 5:14). Това е добро не само заради нашето свидетелство пред хората, но е полезно и за самите нас. Колкото по-търпеливи сме, толкова по-малко е стресът в живота ни! Петър казва, че Господ е изключително търпелив към нас, защото Неговото желание е да не погине нито един (II Петър 3:9). Поради същата причина и ние трябва да сме търпеливи един към друг и особено към тези в света, които търсят Бога.

Павел казва на Тимотей, че слугите на Господа трябва да бъдат кротки и подходящи учители, с благ характер, готови да понесат неправди, мили и търпеливи към всички (вж. II Тим. 2:24). Всеки ден поучаваме хората чрез делата си. Преподаването не става само чрез думи – делата често се оказват по-ефективни от думите. Всеки един от нас има влияние и трябва да бъдем много внимателни как го използваме. Нищо не ме ползва, нито прославям Христос, ако нося

диамантено колие, на което е изписано Исус, а съм нетърпелива и груба към продавача в магазина. Честно казано, през последните двадесет години съм се нагледала на достатъчно подобни неща, та чак ми се повдига.

Не бива да носим символи на християнската си вяра, ако не сме готови да живеем според нея. Доказателството на моето взаимоотношение с Бога не е лепенката на бронята на колата ми или християнските ми бижута, нито високата ми църковна посещаемост. Няма значение колко стихове съм научила наизуст, нито колко много християнски книги и дискове имам в библиотеката. Доказателството за моето християнство се вижда в плодовете на Революцията на любовта.

Насърчавам ви да се молите редовно, за да можете да устоите на всичко, което се надигне против вас, с правилно отношение и благ нрав. Вярвайте ми, ще ви се случат неща, които имат способността да ви разгневят, но ако сте подготвени предварително, ще можете да останете спокойни пред лицето на тези трудности. Проявата на стабилност в настроенията и характера ни е много важна. Прекалено много са хората, които избухват, когато нещата не стават по техния начин. Искрено вярвам, че един от начините, по които можем да повлияем, е като бъдем търпеливи, когато се отнасят лошо с нас и когато нещата се объркат.

Преди няколко седмици проповядвах за търпението и как да бъдем благодарни независимо от обстоятелствата ни. Бях провела три големи конференции в рамките на шест седмици, освен няколкото други ангажименти и сесията в онази неделя беше последният ми ангажимент. Нямах търпение да се прибера у дома по-рано в този ден, да хапна нещо хубаво, да накарам Дейв да ме изведе малко на пазар, да си взема гореща вана вечерта, да хапна сладолед и да гледам хубав филм. Както виждате, бях се подготвила да се възнаградя за усилената работа. Имах чудесен план как да го постигна!

Качих се на самолета, за да се прибера у дома и полетът трябваше да бъде само тридесет и пет минути. Бях толкова доволна. Но нещо се обърка... Вратата на самолета не можеше да се затвори добре. Затова останахме седнали в самолета почти час и половина, докато я оправят. Дочувах се разговори сред хората, че най-вероятно няма да можем да излетим, че по-добре е да наемем коли и да се приберем така. Не мога да ви опиша колко трудно ми беше да запазя търпение. Това, че успях да задържа устата си затворена, си беше голямо постижение.

Бях проповядвала за търпението, но бях забравила да се помоля, ако аз бъда изпитана, да издържа теста с отличие.

Случвало ли ви се е някога да слушате страхотна проповед, която много ви служи и от чиято истина силно се нуждаете, а след това откривате, че сте изпитвани именно в това отношение? Опитайте се да проповядвате за нещо, да видите тогава колко бързо идва изпитът! Осъзнавам, че не винаги можем да се *чувстваме* търпеливи, но въпреки това можем да се дисциплинираме да *бъдем* търпеливи. Нищо не мога да направя понякога относно начина, по който се чувствам, но въпреки това мога да контролирам как се държа – можете го и вие. Бъдете сигурни, че изобщо не изпитвах търпение, докато седях в самолета на пистата, но не спирах да се моля: „*Господи, моля Те, помогни ми да запазя спокойствие, за да не се превърна в лошо свидетелство за нещата, които току що свърших да проповядвам*”. Бог ми помогна. И макар не винаги да става така, както аз искам в такива ситуации, в този случай успяхме да се приберем у дома достатъчно рано и аз имах време да свърша всичко, което си бях намислила.

Когато се намерите в трудна ситуация, постарайте се да запазите мира си и тогава ще видите как Бог работи във ваш интерес. Когато народът на Израил попада между Червеното море и египетската армия, Мойсей заявява: „Господ ще воюва за вас, а вие ще запазите мира си и ще останете спокойни” (Изход 14:14).

Дайте от времето си

Времето е най-ценното нещо, което повечето от нас имаме. Когато искаме от хората да ни дадат от времето си, трябва да сме наясно, че искаме нещо много ценно, и трябва дълбоко да го оценяваме, когато го получим. Хората често искат от моето време, но за жалост не мога да давам на всички от него. Ако съм уморена, не само ще се изтощя, но и няма да имам достатъчно време, за да завърша всичко, което Бог ми е дал да направя през земния си живот.

Не можем да казваме „да” на всички, но не бива да казваме и „не” на всички. Силно ви препоръчвам да давате част от времето си, защото това е начин да демонстрирате любов. Наскоро говорих в една църква в Тенеси, за да помогна на приятел, и докато бях там, усетих че Бог ми казва да върна дарението, което ми бяха събрали тази вечер, за да помогна на бедните в града. Веднага разбрах, че Бог иска от мен да дам времето и парите си даром. Той искаше да не получа нищо друго освен радостта и удовлетворението от това, че съм послужила, което

всъщност е повече от достатъчно. Открила съм, че Бог ме изпитва по този начин поне няколко пъти в годината и съм много доволна, че го прави, защото не искам да свикна да мисля, че за всичко, което правя за другите, трябва да получа нещо в замяна.

Признавам си, че за мен е много по-трудно да давам от времето си, отколкото от парите или притежанията си. Днес съм изживяла почти две трети от живота си и осъзнавам, че трябва да живея целенасочено и фокусирано през оставащото ми време. Често знам, че трябва да кажа „не“, но въпреки това казвам „да“ когато мога, защото знам, че времето ми е ценен дар на любов към другите.

Когато някой ви помага да се преместите от една къща в друга, той ви подарява от ценното си време. Когато получавате внимание от някого, той ви почита и ви показва любов. Всеки път, когато питаме някого: „Можеш ли да направиш нещо за мен?“, искаме от него най-ценното нещо, защото го молим за част от времето му.

Помислете за времето си. Старайте се голяма част от него да посвещавате на това да развивате здравословно взаимоотношение с Бога и голяма част да давате на Неговите хора, за да им демонстрирате Господната любов. Томи Барнет, главен пастир на църква „Първа Асамблея на Бога“ във Феникс, една от най-бързо растящите църкви в Америка, казва: „Животът е нещо, което постепенно, но постоянно губим. Затова трябва да гледаме сериозно на всичко, което правим“. Когато хората казват, че нямат какво да дадат, забравят, че докато сме живи, имаме какво да дадем – своето време.

След като времето е толкова ценно, тогава трябва да го раздаваме целенасочено и мъдро. Не позволявайте на хората да крадат вашето време, не го пропилявайте, никога не казвайте: „Опитвам се да убия малко време“. Научете какви са вашите основни приоритети и посветете времето си на тези неща. Бог и семейството ви трябва да са първи във вашия списък. Трябва да посветите време и на това да се грижите за себе си. Трябва да работите, да си почивате и да се забавлявате, за да бъдете уравновесен човек. Трябва също така да посветите част от времето си, за да помагате на хората, които се нуждаят от вас.

Ако смятате, че нямате достатъчно време, за да свършите всичко, но въпреки това давате от времето си на другите, насърчавам ви да направите това, което Бог е казал на Томи Барнет. Бог му говорил да използва мъдро половинките от часа. Показал му, че той разполага с няколко половин часови промеждутъци. Пастир Барнет казва,

че ако му кажете какво правите през това време, той ще ви каже в какво се състои животът ви. Какво правите с половин часовия път до работата и обратно до дома всеки ден? Какво правите с половин часовия престой при лекаря? А половината час, в който чакате да стане готова вечерята, която сте си поръчали в ресторанта? Използвате ли този половин час, за да показвате любов на някого? Можете ли за използвате тези минути, за да насърчите някого по телефона или да му напишете писмо? Можете ли да се помолите за някого? Можете ли да се помолите за това, което сте способни да направите за някой друг? Използвайте времето, за да мислите творчески за нещата, които можете да дадете на другите.

Можете да напишете книга във въпросните половинки от часа. Можете да спечелите една душа. Можете също да вземете важно решение за половин час. Половин час може да се окаже разликата между чистата и мръсна къща. Вашите половинки от часа са много важни и вероятно ще откриете, че разполагате с много такива, ако започнете да ги търсите. Дали се опитвам да ви кажа, че във всяка секунда от живота си трябва да правите нещо? Съвсем не, не това се опитвам да ви кажа. Всъщност може да се окаже, че се нуждаете от половин час, за да си починете и това е добро, защото използвате времето си смислено, вместо да го прахосвате в правене на нищо. Помнете, че всеки ден, който отминава, е ден, който никога няма да се повтори в живота ви. Инвестирайте го, а не го губете.

Обичайте с мислите, думите и притежанията си

Силата на мислите

Една жена сподели следната история с мен, за да демонстрира силата на мислите.

„По време на Рождествените празници преместих смокиновото дърво на втория етаж в спалнята, за да освободя място за елхата. То имаше малко клонче с няколко листенца под останалите клонки. Не ми се струваше правилно да развалям формата на дръвчето.

Когато се будех сутрин, виждах отражението на дървото в прозореца и си казвах: „*Ще отрежа това клонче*“. Всеки път, когато минавах край дървото, си мислех: „*Това клонче не изглежда добре така, ще трябва да го махна*“.

Времето си минаваше. Дървото беше върнато обратно във всекидневната, а аз продължавах да си мисля негативни неща за него

всеки път, когато го забележех пред погледа си. Това продължи около месец и половина.

Една сутрин минах покрай дървото и всяко едно от листата по малкото клонче беше пожълтяло. По цялото дърво нямаше нито едно друго пожълтяло листо. Тръпки ме побиха, докато разказвах на съпруга си. Той ме погледна и ми каза: „Толкова се радвам, че си мислиш *добри* неща за мен”. Този ден отрязах клончето!

Винаги съм имала трудни взаимоотношения с моята свекърва. Разбира се, нито за миг не съм си помисляла, че вината може да е моя, при положение, че съм толкова мила. Но реших, че си струва да направя този експеримент. Всеки път, когато се сещах за свекърва си, я благославях, без да си позволявам да мисля по стария начин за нея!

Тя много рядко ми се обажда и не ѝ е особено интересно да си говори с мен. Но в рамките на пет дни ми се обади три пъти. Много на бързо, но обажданията ѝ бяха приятелски и тя беше много дружелюбна. Иначе за цяла година се обаждаше не повече от шест пъти.”

Тази жена, чиято история ви разказах сега, си поръча поредицата от поучения за силата на мислите и ми каза: „Сега вече много внимавам какво си мисля за другите”.

Ние мислим безброй неща за хората, но трябва да станем по-отговорни в това. Вярвам, че мислите имат силата да работят в духовната сфера и макар да не могат да бъдат видяни с просто око, вярвам, че мислите ни се усещат от другите хора. Точно както на смокиновото дърво от разказа на жената мислите ѝ му оказват негативно влияние, така вярвам, че хората са повлияни от нашите мисли.

Това, което си мислим за хората, не само влияе на тях, но влияе и на начина, по който се отнасяме към тях, когато сме край тях. Ако тайно си мисля колко не ми харесва някой и постоянно обмислям всичките му недостатъци, за които се сещам или които смятам, че има, тогава когато го видя, се отнасям към него според мнението, което съм си изградила.

Един ден пазарувах с дъщеря ми, която беше тийнейджърка по това време. Имаше много пъпки по лицето си, а в онзи ден и косата ѝ не изглеждаше никак добре. Спомням си как всеки път, когато я погледнех, си мислех: „*Днес определено не изглеждаш добре*”. Забелязах, че през целия ден тя изглеждаше депресирана и накрая я попитах какво не беше наред. А тя ми отговори: „*Днес се чувствам много грозна*”. В този ден Бог ме научи колко голяма сила имат мислите ни. Можем

да помогнем на хората с добрите си, любящи и позитивни мисли, но можем също така да ги нараним и съборим със злите, нелюбящи и негативни мисли.

Насърчавам ви да си избирате по един човек на ден като молитвен проект и да започнете да мислите добри неща за него. През целия ден отделяйте време, в което да мислите за силните черти на този човек, за всяко добро качество, за което можете да се сетите, за всяка услуга, която някога ви е правил, за красивите и похвални неща във външността му. На следващият ден се „упражнявайте“ с друг човек и продължавайте да редувате важните хора в живота си, докато си създадете навика да мислите добри неща за другите.

Обичайте хората с мислите си и ако го направите, ще започнете да ги изграждате и да ги укрепявате в живота им.

Силата на думите

Говорили сме много за това как можем да използваме думите, за да изграждаме, насърчаваме и назидаваме другите, но сега искам да ви покажа, че те могат да се окажат чудесно средство за показване на любов към хората. Всички имаме тази способност да използваме думите, за да демонстрираме любов. Вчера се срещнах с една жена от агенция за недвижими имоти. Тя имаше красиви сини очи и аз ѝ казах, че очите ѝ са прекрасни. Личеше си, че това я накара да се почувства много добре. На мен пък ми отне само един миг от времето и съвсем незначителни усилия. Срещнах се и с друга жена, която беше изключително красива и аз ѝ казах. Тя също откликна по много приятен начин. Използвах думите си, за да насърча двама души и всичко това стана във време на обикновени бизнес отношения. Като участници в Революцията на любовта, трябва да се възползваме от силата на думите всеки ден, за да обичаме и насърчаваме хората около себе си.

Съпругът ми се прибра вчера след играта на голф и в рамките на пет минути ми каза, че ме обича, че изглеждам добре, че работя упорито. Бях работила върху книгата около седем часа и бях готова за почивка, а неговите мили думи ме накараха да се почувствам специална, обичана и ценна. Снощи отидохме на вечеря със сина, снахата и бебето им. Казах на Никол, че тя е страхотна съпруга и майка. Точно преди това видях как синът ми се наведе към нея и ѝ прошепна, че я обича. Това са нещата, които трябва да си казваме един на друг всеки ден, за да се вдъхновяваме и обичаме.

Смърт и живот има в силата на езика. Това е удивително. Ние имаме авторитет да говорим живот или смърт на другите и на себе си. Това, което говорим на другите, оказва влияние на нашия живот. Библията казва: „Смърт и живот има в силата на езика и онези, които го обичат, ще ядат плодовете му” (Притчи 18:21).

Думите съдържат сила и могат или да бъдат градивни, или да бъдат разрушителни – изборът е наш. Затова подбирайте внимателно думите си и говорете предпазливо. Те предават послания, които могат да бъдат животопроменящи. С думите си градим или събаряме представата на човек за него самия. Можем да съборим нечия репутация с думите си, затова трябва да бъдем внимателни какво говорим за другите хора. Не тровете отношението на някой човек към друг, като го настройвате против него.

Представете си, че държите думите си в склад и всяка сутрин отивате и внимателно разглеждате по рафтовете, за да подберете думите, които ще вземете със себе си през този ден в света. Вероятно вече знаете кои ще са поне част от хората, с които ще се срещнете през деня, затова можете предварително да си подберете думите, с които да ги накарате да се чувстват обичани и които ще им дадат увереност. Вземете думи за всеки, с когото ще се срещнете през деня, и в сърцето си бъдете подготвени да сте благословение за всеки един, като го обичате и с това, което му говорите.

Всеки ден искам да видя колко повече хора ще мога да насърча и привдигна с думите си. Достатъчно думи съм похабила до сега, като съм говорила напразни, безполезни неща – те или нищо не са правила, или са карали човек да се чувства зле. Съжалявам за всяка една такава непотребна дума и днес вече използвам думите си, за да поправа всяка вреда, която съм нанесла с думите си в миналото.

Езикът е толкова малък орган, но е способен да разпалва унищожителни огньове, ако не сме достатъчно внимателни. Цар Давид редовно се моли за думите на езика си. „Ще внимавам в пътищата си, за да не съгреша с езика си, ще имам юзда на устата си...” (Псалом 39:1). Моли се думите на устата му и размишленията на сърцето му да бъдат приемливи и угодни на Бога (вж. Псалом 19:14). Той е наясно със силата на езика и осъзнава, че се нуждае от Божията помощ, за да ходи в правия път. Трябва да последваме примера на цар Давид.

Силата на притежанията

Всички имаме притежания. Едни имат повече от други, но всички имаме нещо, което можем да използваме като осезаемо благословение за другите. Мислите и думите са чудесни и те наистина могат да ни помогнат да проявяваме любов, но притежанията и материалните неща имат същата сила и за повечето хора те са по-важни.

Библията казва, че ако имаме две ризи, трябва да дадем едната на този, който няма. Същият принцип се отнася и за храната (вж. Лука 3:11). Ранната християнска църква, за която четем в Деяния на апостолите, е изключително мощна и всеки ден процъфтява. Всякакви свръхестествени знамения и чудеса се случват съвсем естествено сред тях. Силата на Бога е сред тях и те показват любов един към друг с цяло сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила и всичките си притежания.

„А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа; и ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е (единствено и само) негово, но всичко им беше общо (за всеобща употреба).”

Деяния 4:32

Ние собственици ли сме или сме настойници? Всичко, което имаме, е дошло от Бога и на практика всичко Му принадлежи. Ние сме само настойници на Неговото имущество. Много често обаче се хващаме здраво за нещата, които имаме, и не искаме да ги пуснем. Но всъщност трябва да ги държим свободно, за да може, ако Бог се нуждае от тях, да не ни бъде трудно да ги пуснем и да Му ги предоставим. Нека не забравяме, че материалните притежания нямат вечна стойност. Това, което трае вечно, е това, което сме направили за другите. Павел казва на църквата в Коринт, че техните дарове за бедните траят до века (вж. II Кор. 9:9).

Бог иска да се наслаждаваме на своите притежания, но не иска те да ни притежават. Може би един добър въпрос, който трябва да си задаваме често, е: „Аз ли притежавам нещата си или те притежават мен?“. Способни ли сте да използвате това, което имате, за да благославяте хората, или ви е трудно да давате неща, дори такива, които въобще не използвате?

Много често получавам парфюми за подаръци и понеже наскоро имах рожден ден, на рафтчето ми имаше безброй шишенца с парфюми. Един ден усетих силно желание да благословя една приятелка, която ми беше направила услуга и за която си спомням, че много

харесваше един от парфюмите ми. Аз имах лосион със същия аромат, който беше абсолютно нов и беше един от най-скъпите на рафтчето. Наложих се да си поговоря със себе си, но само след няколко минути вече можех да го сваля от рафта, да го сложа в чанта за подаръци и да ѝ го подаря. Това толкова много я зарадва, а за мен е само едно от притежанията, които лесно мога да си набавя.

Умолявам ви да започнете да използвате нещата, които притежавате, за да благославяте и обичате хората по осезаем и реален начин. Подаръците са чудесен начин да показвате любов. Веднъж една приятелка ми каза, че подаръкът ми за рождения ми ден ще закъсне, защото все още не е завършен. Когато най-после го получих, бях изненадана да видя, че това е картина на моето куче, нещо, което мога да гледам и да му се наслаждавам дълги години. Аз съм много благословена от картината, но съм още по-благословена от усилията, които тя е положила, за да го направи за мен.

Всяка проява на щедрост е добра. Но по-често полагайте специални усилия, за да поставите в ръцете на някого нещо, за което знаете, че е желано. Дори фактът, че сте слушали внимателно, за да разберете и запомните какво харесват и искат, ще ги благослови невероятно силно. Моя приятелка имаше специално куче, което умря докато беше много малко. Тя беше съкрушена, но не можеше да си позволи да си купи ново, затова пък аз можех и ѝ купих, за да я изненадам. Ако поискаме от Него, Бог ще ни направи способни да даваме на хората и по този начин да им показваме, че ги обичаме. Той винаги подсигурира достатъчно за нас, за да задържим част за себе си, но и за да имаме достатъчно за даване – стига само да не стискаме всичко за себе си и да се оглеждаме за възможности да сеем.

Понякога предприемам така нареченото от мен „дарителско развихряне”. Имам желание да бъда благословение и искам да използвам притежанията си, за да показвам реално любовта си, затова започвам да тършувам из къщата, шкафовете, гардероба, ковчето с бижутата ми, за да намеря какво мога да подаря. Никога не се е случвало да не намеря нищо за даване. Това, което най-много ме удивява, е как силно съм изкушена да си го стискам, макар да не съм го използвала две или три години. На нас просто ни харесва да притежаваме! Но колко по-добро е да използваме притежанията си, за да бъдем благословение за някой друг, за да го направим щастлив и да го накараме да се почувства обичан и ценен.

Ако ви е трудно да разпознаете какво можете да дадете, поискайте от Бога да ви покаже и много бързо ще установите, че имате изобилие от неща, които можете да използвате, за да показвате любов на ранените. Когато използваме притежанията си за добри цели, любовта винаги нараства и същевременно ни се прибавят много други неща, защото сме се показали добри настойници на Божиите притежания.

„А това помнете: който сее пестеливо и оскъдно, ще пожъне пестеливо и оскъдно, а който сее щедро (за да благослови някой друг), той ще пожъне щедро и ще бъде благословен.

„Нека всеки да дава според както е решил в ума си и в сърцето си, без да се колебае или да съжалява, нито по принуждение, защото Бог обича (наслаждава се, възнаграждава, цени повече от всичко друго и не се отказва, не може без) този, който дава с радост (драговолно, щедро, от сърце).”

II Коринтяни 9:6-7

Когато човек е на смъртния си одър, той няма да пита за баланса на банковата си сметка, нито да направи инвентаризация на притежанията си. Това, което ще желае, е да бъде обграден от семейството и от приятелите си – да бъде с хората, които го обичат. Започнете да изграждате истински взаимоотношения сега, като използвате всичките си ресурси, за да показвате любов към хората.

Революционер на любовта Пастир Томи Барнет

Революция (revolution):

- действие на въртене в орбита, извършвано от едно небесно тяло;
- цикъл, периодична смяна;
- въртене, ротация, оборот;
- революция, внезапна, радикална и пълна промяна – особено свалянето на едно правителство и замяната му с друго.

Всяко едно от тези обяснения на значението на думата „революция” се отнася към вашата лична покана за участие в Революцията

на любовта, която Бог започва по целия свят. Според речника революционер е този, който участва в революция или е привърженик и защитава идеята за революцията. Революцията на любовта наистина е една уникално нова доктрина, защото светът гледа на любовта като нещо, което той трябва да има и да получи. Исус се опитва да преобрази мисленето и действията ни, за да разпознаем любовта като нещо, което трябва да прелива чрез нас и което трябва да раздаваме. И така, вие също сте поканени да участвате в този уникален кръговрат на любовта! Един постоянен цикъл, в чийто център и периферия стои една единствена цел – да обичаме и да насърчаваме хората да следват Исус Христос, докато търсим начини да ги приветстваме в Божието семейство.

Радикалният кръг на любов и насърчение включва бездомните, жертвите на природни или предизвикани от хората бедствия, жертви на насилие, жени, които са изправени пред аборт, бедните, безработните, наркоманите и множество други, чиито болки са твърде големи, за да се опишат! Толкова често в миналото църквата е считала такива хора за утайката на обществото, но днес трябва да гледаме на тях като на бъдещите находки в Божието царство.

Революцията на любовта е проста. Тя започва, като всеки един от нас разшири кръга си на любов и включи онези край него самия, които са наранени. Дълги години църквите са наблягали на програми за довеждане на нови хора вътре в тях. Безброй такива програми са идвали и са си отивали, без да успеят да доведат до някакъв растеж. Дори напротив, областите на влияние и броят на църквите драстично са намалявали. Придаването на голямо значение на програми вместо на хора не може да изпълни предизвикателството на Исус, който заявява, че трябва да се обичаме един друг.

Предизвикателството на една Революция

Способността, промяната, постоянството или революционният поврат да живеем като Исус за другите хора, е предизвикателство, което апостол Павел отправя към нас: „И тъй, подражайте на Бога като любезни чада; и живеете в любов, както Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас, като принос и жертва на Бога за благоухание” (Ефес. 5:1-2).

Това е призивът на Революцията на любовта – да ходим в любов, а не само да решим да обичаме. Много хора знаят, че правилното нещо

е да обичат; но по какъв начин разширявате кръга си на любов? Това трябва да се случва в ежедневието.

Всеки един от нас има своя си кръг на влияние и всеки принадлежи към някакъв кръг. Повечето от нас се радваме на кръг от приятели. Какъв е размерът на вашия кръг? Допускате ли в него други хора или не? Аз се срещам с много добронамерени хора, които явно не осъзнават колко миниатюрен е техният кръг. Ако живеем според Словото и имаме Христов ум, кръгът ни не бива да изключва никого, но трябва да включва всеки.

Важен и определящ за моя кръг е въпросът за грешните, които съм предизвикан да приема в него. Разбирам, че много често смесвам омразата към греха с омраза към самия грешник, което ме кара да го ненавиждам, понеже се отвращавам от греха му. Разбирам също, че Бог иска от мен да мразя греха, но да обичам грешника. Понякога отношението ни към греха може да бъде като сблъсък с опасна гърмяща змия, която се доближава до едно дете. Тя е навита в кръг и е готова да нападне. Мразим змията, но обичаме детето и искаме да го спасим от захапката на смъртта.

Длъжни сме да предупреждаваме хората за последствията от греха, но в същото време трябва да проявяваме състраданието на Господ и да приемаме грешните в своя кръг на любов. Освен това повечето грешници са наясно с последствията от греха, защото живеят в тях и разбират негативното влияние в живота им. Затова те не се нуждаят от още някой, който да ги осъжда. Много от тях са измъчвани от мисълта, че църквата и дори Бог няма да ги приемат поради начина им на живот, заради пристрастяванията, изневерите и отвратителните им грехове.

Хората често ни питат защо в църквата ни във Феникс и в „Дрийм сентър“ в Лос Анджелис умишлено работим с лишените от политически права, неприятните, отхвърлените и нежеланите. Те сами са взели неправилни решения. Аз обаче никога не съм се съмнявал дали Бог иска да допускаме всеки в своя кръг на любов.

Ако сме това, което изповядваме, че сме, тоест подражатели на Исус Христос, то тогава не бива да изключваме никого от своя кръг. Това означава хора с различни от нашите доктрини, от различни деноминации и с различни преживявания. Ние трябва да бъдем насърчителни, вестители на надежда, която обръща хората към без-

условната Божия любов и след това да бъдем доказателство за тази любов към тях.

Не нося отговорност за тези, които ме приемат или ме изключват от своя кръг. Отговарям само за себе си и кого аз изключвам. Исус в своите уникални думи от кръста казва: „Отче, прости им, защото те не знаят какво правят” (Лука 23:34). Това означава, че Неговият кръг включва дори и тези, които Го разпъват на кръст. Дори Неговите критици, които Му се подиграват и Го плюят, и жестоко му предлагат оцет, когато Той моли за вода, дори и те са включени в Неговия кръг на любов.

Кръгът ни на любов трябва да допуска и тези, които са ни наранили и са се отнесли зле към нас. Научил съм се да не се карам с хората в моя кръг. Там няма битка. Аз съм в безопасност, стига да включвам всеки в моя кръг на любов. Така не мога да бъда наранен.

Не е възможно да имате прекалено много приятели, но ако имате враг, ще се сблъсквате с него, където и да идете. Вие сте вързани за това, което мразите. Ако приемате всеки, владеее същността на Божията любов. Всеки, който е извън вашия кръг на любов, може да ви нарани, но който е вътре в него, никога няма да ви нарани.

Законническите стандарти на религията, които някои хора възприемат, са много тесногръди и затворени. Стандартът на Революцията на любовта е универсален. Той е за всички! Любовта изцелява! Любовта възстановява! Любовта просветлява! Любовта привдига! Колкото по-голям става моят кръг на любов, толкова по-щастлив съм и толкова повече проявявам любовта на Бога към другите.

Революция на любовта в действие

Когато първоначално стартирахме „Дрийм Сентър” в Лос Анджелис, нарочно отидохме в такъв регион, който управата, църквите и даже полицията бяха заклеили като безнадежден. Поради това че разширихме своя кръг на любов и приехме в него членове на банди, бегълци, бездомни, проститутки, омразни престъпници, отхвърлени млади хора, нашият кръг на любов се разрасна до такава степен, че днес „Дрийм Сентър” по целия свят достига до нежеланите и необичаните, като изявява любовта на Христос чрез конкретни дела и услуги.

Всяка седмица стотици доброволци от „Дрийм Сентър” в Лос Анджелис работят по проекта „Погрижи се за квартала” (един от

многого различни проекти за достигане до хората чрез Революцията на любовта, които „Дрийм Сентър“ предприемат) и излизат в даден квартал да служат на хората, като им чистят дворовете, боядисват върху графитните надписи, за да ги скрият, и помагат по всякакъв възможен начин. Служат на хора, които изобщо не помагат, за да им покажат любовта на Христос.

Във време, в което в град като Лос Анджелис престъпността и социалната деградация са в апогея си, в квартала близо до „Дрийм Сентър“ има спад на престъпността над 70% и много хора са повярвали в Христос. Окръг Рампарт, прословут с високата си престъпност и грях, сега е ярък пример за хората, които ходят в любовта на Христос. Това е Революция на любовта!

Прощаваме и даваме

Било ли ви е простено? Тогава и вие прощавайте. Любовта прощава и обича да дава.

Даването на любов е едно от най-трудните неща. В повечето случаи е по-трудно да даваме любов, отколкото да даваме пари, защото любовта трябва да идва от искрено и милостиво сърце. Няма как да я превърнем в студена служебна транзакция.

Но много от нас имат погрешна представа за това какво е любовта. Ние си мислим, че е нещо, което можем да получим и да притежаваме като материален дар. Но това няма нищо общо с истинската любов.

Любовта може само да се раздава, а не да се притежава. Никой от нас не е собственик на любовта, а само неин дистрибутор. Оригиналната библейската дума за любов е глагол в деятелен залог, което за мен означава, че ако любовта не е споделена, не е любов.

Срещали ли сте хора, които вечно се нуждаят от любов, а никога не получават достатъчно? Колкото повече се съсредоточават върху любовта, която смятат, че заслужават, толкова повече им се струва, че не получават достатъчно. Те са толкова силно фокусирани върху това, което им липсва, че все не им достига това, което получават.

Когато помагаме на наранени хора, непрекъснато се срещаме с такива, които споделят, че се нужаят от някой, който да ги обича. Открил съм, че истината е точно обратната. Не се нуждаем толкова да бъдем обичани, колкото ние да обичаме.

Когато обичаме безусловно, не можем да бъдем зависими от никого. Но когато изискваме някой да ни обича, ставаме като техни роби и лесно попадаме в плена на липсата им на любов към нас.

По-важно е да даваме, отколкото да получаваме

Вярвам, че за хората е много по-важно да показват любов, отколкото да получават. Когато давате любов, освобождавате Божията любов да прелива към вас непрекъснато. Колкото повече любов показвате, толкова повече имате, и е по-лесно да бъдете проводник на Божията любов към другите.

Количеството любов, която имате, е пряко свързано с любовта, която проявявате. Парадоксално е, но е истина. Единственият начин да запазите любовта е да я раздавате.

Колкото повече проявявате любов, толкова повече откривате какво можете да дадете и то става все повече и повече. Дори никой да не ви обича в замяна, ще имате безкраен приток на любов чрез Исус Христос и животът ви ще бъде пълен с обич.

Когато бях млад, обичах хората много по-малко, отколкото сега. Но когато опитах да показвам любов, открих, че запасите ми от любов се увеличаваха. Докато продължавам да прилагам любовта, която имам, Бог продължава да ми дава още по-дълбока любов.

Като млад мъж не обичах малките деца, но ги ценях. Но един ден взех решение да ги обичам. Днес сърцето ми е пълно с любов към децата. Мога да кажа, че наистина ги обичам и искрено им се радвам, и ми доставя голямо удоволствие да ги благославям.

Днес много се радвам на живота, но когато бях млад проповедник, изобщо не бях толкова удовлетворен. Сега имам поне двадесет пъти повече радост, отколкото преди двадесет години. Осъзнавам, че мога да избира да бъда или мрачен, или радостен, затова по-добре да избира радостта. Много повече радост идва към мен, откакто реших да я раздавам.

Част от Революцията на любовта, която се надига в тялото Христово, е да помагаме на хората да видят, че непрекъснатото преследване на любовта е неправилен подход към нея. Чрез личен пример трябва да убедим хората, че ако искат да получават любов, не бива да я търсят, а да я раздават.

Истинската любов не идва от човек, тя идва от Бога. Дори любовта ми към съпругата ми Мария е толкова чиста единствено поради това, че черпя от Извора. И двамата сме разбрали, че е много по-благо-

словено да даваме, отколкото да получаваме любов, а когато един съпруг и съпруга активно си показват любов, те могат да се радват на чудесен и неповторим брак.

Когато тялото Христово се научи активно да показва любов на изгубения и умиращ свят, тогава ще разшири своя кръг на любов и влияние в обществото и по този начин ще успеем да променим и подобрим света около нас.

Готови ли сте за Революцията? Ето няколко примера как да живеете в любовта на Христос в своята лична версия на Революцията на любовта:

1. Изричайте любов. Казвайте: „Обичам те!”

Станете като „водопад на любовта” и постоянно изливайте от нея в живота на другите хора. Някои хора си мислят: „Не сме чак толкова странни”. Но ако всеки един вярващ започне повече да казва: „Обичам те”, това ще промени взаимоотношенията по света. Опитайте! Ако казвате на хората, че ги обичате, ще чуете същото нещо от тях. Когато кажете от сърце думите: „Обичам те”, ставате още по-способни да обичате с Божията любов.

2. Пишете любовта си с думи

Аз имам папка, озаглавена „Обичам те”, и тя е за хубавите писма, които получавам. Това са писма, които означават много за мен. Едно най-обикновено насърчително писмо от вас може да означава много за някой друг. Когато пишете за любовта си, това я прави по-трайна и постоянна. Такова писмо може да се окаже животоспасяващо за някого, ако той някога започне да се дави в отчаяние. Да напишете послание до някого за любовта на Бога, насърчава човека, вдъхновява вас и увеличава съзнанието за Божията любов.

3. Рискувайте да проявявате крайна любов

Когато стигнем много отвъд това, което другите очакват от нас, за да изразим любовта на Христос, резултатите от тези постъпки на любов се умножават в живота на другите. Понякога наистина се изисква малка доза риск, за да се осмелим да направим малко повече за другия, но това е естествена част от Революцията на любовта. Запитайте се: „Мога ли да направя още нещо освен това, което досега съм правил, за да обичам другите?”. Направете живота си незабравим; революционерите винаги правят нечувани и крайни неща. Направете

иначе обикновения си ден необикновен, като позволите на любовта ви да бъде крайна в изразяването на Божиата любов.

4. Любовта е готова да плаче и да се радва с другите

Често показването на любов е свързано с това да помогнете на някой, който не е в настроение да празнува. Споделянето на скръбта и минаването през долината на плача заедно с другия човек полага дълбоки основи на любов и доверие. Исус ходи и на сватби, и на погребения. Той знае от какво се нуждаят хората и в двата случая. Ние трябва да започнем да споделяме любовта на Бога във всяка ситуация, за да се чувстваме удобно, когато споделяме и на страдащите, и на радостните.

5. Научете се да обичате различните хора по различни начини

Хората получават и изразяват любовта си по различен начин, затова трябва да се научим да ги обичаме по различен начин. Жизнено важно е за всеки един от нас да се научим как да даваме и как да получаваме любов от тези, които са най-близко до нас, защото това е задължително преди да можем да даваме любов на света около нас, особено на такива, които може би няма да приемат любов от никой друг. Изучавайте хората и Божието Слово, вижте как Исус ги обича и ще се научите да показвате Неговата любов по различен начин на различните хора, така че всички да се чувстват добре и да принасят слава на Бога.

Все още ли искате да бъдете участник в Революцията на любовта?

Ще постъпите ли като революционер днес? Ще живеете ли живота си така от днес насетне, та да доказвате, че сте част от Революцията на любовта? С какво ще ви запомнят? Хитроумието ви? Интелекта ви? Накрая има значение единствено любовта. Тя ни дава вечна стойност. Всеки иска да бъде признат като духовно същество, създадено по подобие на Бога, а любовта е единственият начин да постигнем това.

Обичайте така, сякаш любовта ви е неограничена, и ще видите, че е точно такава. Може първоначално да не обичате някого, когато го срещнете за първи път, но ако му дадете любовта, която имате, тя ще започне да расте.

Предизвиквам ви да станете най-любящия човек, когото познавате, и предварително мога да ви кажа, че ако обичате по всяко време, запасите ви от любов никога няма да свършат.

Какво ще кажете? Запишете се в армията на Бога, която Той събира днес, и ще се видим в Революцията на любовта!

От съживление ли се нуждаем или от революция?

„Всеки се е захванал да променя света, но никой не иска да промени себе си.“

Лев Толстой

Когато нещо се съживи, старите неща се връщат отново към живот и се обновява вниманието към дадено нещо. Когато обществото преживява обновяване на религиозните интереси, наричаме това съживление. Речникът на Мериан и Уебстър определя думата *съживление* като „често силно емоционално евангелизационно събрание или серия от събрания“. През целия си съзнателен живот като вярваща съм чувала хората да говорят и да се молят за съживление. Но вече не съм сигурна дали съживлението е това, от което се нуждаем. Мисля, че на нас ни трябва нещо много по-радикално. Смятам, че ни трябва революция. Речникът на Уебстър обяснява думата *революция* като „внезапна, радикална и пълна промяна“.

Може би се чувстваме по-добре при мисълта за преобличане и съживяване на старото, отколкото при мисълта за радикална промяна. Успели ли са обаче миналите съживления да променят църквата по света? Със сигурност са били полезни на своето си време, но от какво се нуждаем в църквата днес, за да можем да бъдем ефективни в света? Какво ще е необходимо, за да можем да бъдем светлината, която Христос ни е призовал да бъдем?

В книгата си *Пътят на варварина*, Ървин МакМанус пише: „Оставете святото християнство и се върнете към мощната, сурова и древна вяра, която избира революцията пред компромиса, опасността пред сигурността, страстта пред хладкото равнодушие и разводнената ре-

лигия”. Страстта на Христос Го е довела до кръста. Нашата ще успее ли да ни доведе до жертване на старите ни начини и пътища, така че следващото поколение да може да преживее преобразяващата сила на Революцията на любовта?

Исус е революционер и определено не защитава традиционалността. Той носи промяна и тя дразни религиозните хора по онова време. Бог никога не се променя, но Той е способен да променя другите. Открила съм, че Той обича творчеството и новите неща, и поддържа всичко свежо и огнено.

Някои църкви дори не се замислят да променят нещо толкова елементарно, като стила на музиката, която изпълняват. Пеят химни и свирят на орган, откакто свят светува. Пренебрегват факта, че събранията им се смаляват и не оказват никакво влияние на обществото около тях. Те трябва да се огледат в неделя сутрин и да се запитат защо всички в сградата са на средна възраст и над нея. Къде са младите хора? Къде е ентузиазмът? Къде е животът?

Преди няколко години започнахме да преживяваме лек спад в конференциите, които провеждаме в страната, и забелязахме, че повечето посетители са на средна възраст или над нея. Синът ни, който по това време беше на двадесет и четири години, започна да ни насърчава да предприемем радикални промени в стила на музиката, която свирим, в осветлението, в декорацията и в начина, по който се обличаме. Той ни каза, че неговото поколение отчаяно се нуждае да бъде достигнато с евангелието на Исус Христос, но то се отказва да слуша поради старомодните религиозни методи в църквата, която има репутацията на много законническа и скучна. В продължение на една година и двамата с Дейв бяхме много резервирани. Казвахме това, което повечето хора казват, когато нямат желание да се променят. „Бог не се променя.” Освен това смятахме, че направеното от нас до този момент работеше добре. Защо да го променяме сега? Доста голяма беше гордостта ни и ни беше много трудно да позволим на едно двадесет и четири годишно момче, което току-що беше започнало да работи с нас, да ни казва какво трябва да правим. Но с течение на времето започнахме все повече да слушаме младите хора край нас и проумяхме, че не се налага да слугуваме на стари методи. Посланието ни нямаше да се промени, но опаковката, в която го предлагаме, задължително трябваше да бъде различна.

Светът се променя, хората се променят, новите поколения мислят различно от старите и трябва да бъдем загрижени как да ги достигнем. Исках да идват млади хора на конференциите, но не бях готова да подсигурия каквото и да било, което да представлява интерес за тях. Нямах желание да се срещна с тях на мястото, на което те се намираха. Но малко по малко сърцата ни се отвориха да опитаме нови неща и резултатите не закъснях. Не само че не загубихме хората, които имахме, но започнаха да идват и нови, повечето от тях млади и силно развълнувани. Ако имаме мъдростта на по-старото поколение и ентузиазираната изобретателност на младите, тогава имаме най-доброто от света и на двете.

Един ден имахме бизнес среща с лидерските екипи в офиса. Синът ни, който настояваше за промяна, имаше идея за нещо, с което аз не се съгласих. Той обаче продължи да изтъква своите доводи, докато накрая попитах всички останали какво мислят и те до един се съгласиха с мен. Когато казах, че всички са съгласни с мен, синът ни Дан промълви: „Естествено, че ще се съгласят с теб, мамо, всички те са на твоята възраст.” В този момент започнах да осъзнавам, че съм се обградила с хора точно като мен и по този начин аз спирах всяка възможност за разнообразие. Ние се нуждаем от лидери на всякаква възраст, а не само от хора, които са от нашето поколение.

Друг път Дан искаше да употреби повече цветове в месечното ни списание, които до този момент не бяхме използвали изобщо. На мен не ми хареса идеята и му отказах. Той беше агресивен в желанието си да използва нови цветове, а аз категорично му отговорях: „Не ми харесват, значи няма да ги използваме!” А той ми каза: „Не знаех, че си призована да служиш на *себе си*. Ами ако на другите им харесват цветовете?” В този момент ми просветна. Осъзнах, че в офиса съм наложила изисквания за облеклото, които отговоряха на *моя* вкус, използвахме цветове в списанието, по рекламите и в сградата, които *аз* харесвах. Свирихме музиката, която *аз* харесвах. Смутих се и се засрамах, когато осъзнах колко много от решенията ми бяха въз основа на нещата, които аз харесвам, които са удобни на мен, а не бяха съобразени с хората и техните нужди.

И двамата с Дейв започнахме да разбираме, че служим на методи, които не означават абсолютно нищо за Бога. Посланието беше това, което хората трябваше да чуят, а опаковката, в която то идва, определено можеше да се промени. Така започнахме да се променяме

и от тогава насетне сме винаги отворени за промяна и нови неща. Променихме начина си на обличане с по-съвременен. Променихме музикалните групи с такива, които привличат повече млади хора. Реших да обичам достатъчно съвременното поколение и да започна да пея песни, които на тях им харесват. Съкратихме дължината на службите си, защото днес нашето общество иска всичко да става по-бързо. Аз бях свикнала с три часови служби, но това не се харесва на всички, затова съкратихме времетраенето на службите. Променихме осветлението в по-агресивно. Купихме дори машина за изкуствена мъгла, която според думите на младите създава атмосфера. Все още смятам, че тя само пречи на хората да виждат ясно, но съм готова да търпя дори мъглата, ако тя кара хората да се задържат достатъчно дълго, за да чуят Благата вест. Спомнете си, че Павел казва, че на всички е станал всякакъв, за да ги спечели за Исус Христос (вж. I Кор. 9:2-22). Той не се покланя и не служи на методи, затова не бива да го правим и ние.

Библията казва, че през последните дни църквата ще стане по-егоистична и егоцентрична. Хората ще бъдат морално разпуснати, ще поддържат някаква форма на религиозност, но ще бъдат лишени от силата на благочестието (II Тим. 3:1-5). Нуждаем се да видим Божията сила в нашите църкви. Нуждаем се да видим промяна в човешкия живот, изцеление, възстановяване и изкупление. Нуждаем се да видим как любовта на Бог се излива даром от нас. Нуждаем се от революция и аз съм твърдо решена да бъда част от нея!

Трябва да призная, че повечето промени, които сме въвели в конференциите си, не са такива, каквито на мен ми харесват. Но с всеки изминал ден все повече разбирам, че любовта изисква от нас да се откажем от своите начини и да открием какви са Божиите за настоящия сезон. Много от промените за мен са лична жертва, но в сърцето си знам, че са правилни и трябва да ги направим. Колкото и глупаво да звучи, имаше време, в което наистина смятах, че Бог няма да благослови някой, който е на платформата и се опитва да води хората, облечен с дънки. Но след това сериозно се замислих какво ли е носил Мойсей, когато се качва на планината, за да получи Десетте заповеди, и осъзнах, че съм била много заблудена за това. Йоан Кръстител определено се облича сттранно, има особени хранителни навици, адресът му е в пустинята, но той повежда Революция. Подготвя пътя за Месия. Той не е привърженик на организираната религия и

нарича повечето религиозни водачи от своето време „рожби ехидни”. Той е уморен от себеправедните религиозни хора от онова време, които ходят в храма, за да се молят, но не са готови дори пръста си да мръднат, за да помогнат на някой в нужда.

Бог гледа на сърце, и ние трябва да се научим да правим същото. Той не се вълнува от начина, по който изглеждат Мойсей и Йоан Кръстител. Той е очарован да намери някой, който не се страхува да поведе революция срещу мъртвата религия и да въведе хората в интимно взаимоотношение с Него.

Любовта е готова на жертви

Думата *жертва* не е сред любимите ни и не ни вълнува много, защото тя означава да се откажем от нещо, което бихме предпочели да задържим. В оригиналния език на Новия Завет, на гръцки, тази дума означава „принос, дар или нещо, което се дарява”. Любовта не държи на своето си (I Кор. 13:5). Много често любовта изисква от нас да пожертваме своите начини, по които сме свикнали да правим нещата.

В Стария Завет думата „жертва” се отнася за животните, които са принасяни в жертва за греховете, но в Новия Завет става въпрос за Христовата саможертва на кръста. Новият Завет насърчава вярващите да „предлагат телата си в жертва жива, свята и благоугодна на Бога, като духовно служение”(Рим. 12:1).

Основната причина, поради която не виждаме толкова истинска любов в света, колкото би ни се искало, е защото хората не обичат да правят жертви. Естествената ни склонност е да задържаме за себе си, а не да даваме жертвоготовно. Ние защитаваме зоната си на комфорт. Даваме, ако ни е лесно или удобно, но когато се изисква да се направи жертва, се дърпаме. За колко от вашите пътища и начини се държите отчаяно, без дори да попитате дали Бог няма някакъв по-различен начин, по който да направите даденото нещо. В крайна сметка Библията казва, че Неговите пътища са по-високи от нашите (вж. Исаия 55:8).

Слава Богу, че сме в състояние да си създадем нови навици, да заживеем жертвоготовен живот и да му се наслаждаваме. Когато не забравяме да вършим благодеяния към другите и не пропускаме да бъдем щедри, Библията казва, че такива жертви са угодни на Бога (вж. Евреи 13:16). „Защото Бог толкова възлюби света, че даде своя

единороден Син” (Йоан 3:16). Любовта е длъжна да дава, а даването изисква жертва!

Всеки един от нас има определени начини, по които обича да прави нещата, и обикновено си мислим, че нашият начин е правилният. Един от най-големите проблеми с религията като цяло е че тя често се закотвя в „старите начини”, които изобщо не служат на хората, но въпреки това не желая да се променя. Тя отказва да пожертва своите начини и методи.

Една приятелка наскоро ми каза, че задължава дъщерите си да ходят на църква всяка неделя, но те винаги са отегчени и едва чакат да свърши службата. Тя ми призна също, че те нищо не получават от ходенето си там. Тези момичета най-вероятно обичат Бога, но не могат да приемат методите, които се използват в църквата. Те са от едно ново поколение, което прави нещата по нов начин. За жалост много деца, които са отгледани в християнски домове, се отказват от всяка форма на религия, когато пораснат. Може би са обезсърчени от лицемерието, отегчени са от религиозните правила или им е скучно до сълзи. Църквата не е успяла да им въздейства. Те са търсили нещо истинско и силно, нещо забавно и приключенско, но попадат на дълъг списък от какво не им е позволено да правят.

Томи Барнет, който е съосновател на „Дрийм Сентър” в Лос Анджелис, е открил, че повечето от младежите в региона обичат да карат скейтборд. Когато разбрал, че в района пристига известен скейтбордист, за да заснеме филм, заради който са построили пързалка на стойност 50000 долара, той смело попитал дали църквата може да я използва, след като приключат снимките по филма. И те му я дали, преместили я в „Дрийм Сентър” и сега всяка събота, всеки който е ходил на църква през седмицата, получава билет да кара на нея скейтборд, ако желае. Готовността на пастир Барнет да направи нещо радикално и ново е довела хиляди тийнейджъри в „Дрийм Сентър”, за да се пързаят. Много от тях приемат Христос. Той пожертвал старите традиции, които може би нямало да позволят подобни неща, за да достигне с Божията любов до всички тези скейтъри. Той разбрал за тяхното желание и им помогнал да го постигнат. Не можем да очакваме от младите хора да искат само да се молят и да четат Библиите си. Не можем да го очакваме от никого всъщност. Хората се нуждаят да се забавляват, да се смеят, да прекарват хубаво време и не е нужно да ходят в света, за да търсят всичко това.

Пастир Барнет разказва как когато неговият хор от двеста човека с бели роби запее „Велик си Ти”, младежите в църквата заспиха. Затова когато тийнейджърите попитали дали не може и те да изпеят нещо на следващата седмица, той им позволил. Докато слушал на следващата седмица, проумял, че те обърнали рок парче в духовна песен. Първоначално си помислил: „*О, не, какво направих?*”. Но след като се заслушал, осъзнал, че Божието благословение било върху тази песен. Удивително е какво може да използва Бог, а ние сме били готови да го отхвърлим. Бог гледа на сърцето на човека!

Вярвам, че трябва да научим истината, че единствено посланието на евангелието е свещено, а не методите, които използваме за неговото прогласяване. Ако не проумеем това, съществува опасност да бъдем неуместни и неподходящи за настоящото поколение и да ги изгубим. Те отчаяно се нуждаят да познаят любовта на Бога и може да се наложи да пожертваме своите начини и методи, за да направим това реалност.

Когато въведохме промени в нашите конференции, пожертвахме ли това, което искаше досегашното събрание, заради тези, които искахме да видим да дойдат в събранието? Бяхме ли несправедливи към тези, които бяха с нас от много дълго време? Не мисля, защото тези, които са духовно по-зрели, трябва да са жертвоготовни, за да видят и други да познават истината. Когато обясних на хората защо въвеждаме тези промени, всички те се възрадваха. Хората искат да правят това, което е правилно, и се нуждаят единствено от разбиране. Разбира се, винаги ще има хора, които се противят на промяната, и такива, които стоят най-отзад. Те си остават на едно място, но Бог продължава да се движи напред – с или без тях.

Когато говорим за необходимостта от Революция на любовта, имаме предвид радикална промяна на начина, по който живеем живота си. Трябва да питаме Бог ежедневно какво можем да направим за Него, а не само какво Той е способен да направи за нас. Всеки, който участва в Революцията на любовта, ще трябва да бъде готов на жертви заради другите, но именно те ще доведат до ново ниво на радост. Фокусът ни трябва да се обърне от нас към другите. Необходимо е да започнем да мислим какво можем да дадем, а не какво можем да получим. Когато Исус пътува с учениците си, Той ги учи за живота. Вярвам, че и ние трябва да чуваме послания от амвона за това как да живеем своя ежедневен живот по начини, които са угодни на Бога, а

не само послания по доктринални въпроси. Трябва да се постареем посланията ни да бъдат актуални и уместни за всички поколения.

Дали вие сте в позиция от дълго време да познавате Христос, но въпреки това любовта Му да е все още затворена във вас? Тогава е време да я освободите. Ние трябва да бъдем канали на Божията любов, за да може тя да протича през нас; да не бъдем като резервоари, които я задържат само за себе си. Предоставяйте се всеки ден на Бога, за да може Той да ви използва, както намери за добре. Предизвиквам ви да се молите с тази молитва всеки ден: „Боже, покажи ми какво мога да направя за Теб днес”.

Бог иска да представим телата си в жива жертва (Рим. 12:1). Той желае да Му предоставим всичките си способности, таланти и ресурси. Революцията на любовта ще изисква жертва на времето, силите, парите, начините и много други наши неща, но ако живеем без любов, е равносилно да пропилеем живота, заради който Исус е умрял.

Измъкнете се от тази религиозна рутина

Готови ли сте да излезете извън вашия религиозен модел, за да започнете да работите с истински хора, които имат истински проблеми? Ключът към щастието е не в това да бъдем обичани, а да имаме кого да обичаме. Ако наистина се стремите към щастието, намерете някого, когото да обичате. Ако искате да накарате Бог да се усмихне, намерете наранен човек и му помогнете.

Ходех на църква тридесет години без изобщо да чуя дори и една проповед за моята отговорност според Библията да се грижа за сираците, вдовиците, бедните и угнетените. Бях много шокирана, когато разбрах колко много Библията говори за това да помагаме на другите. Прекарала съм по-голямата част от моя християнски живот убедена, че Библията говори за Бога, който винаги е на разположение да ми помогне. Нищо чудно, че съм била нещастна.

В последните седмици се подготвям за едно пътуване до Африка, където ще посетя Етиопия, Руанда и Уганда. Знаем, че там ще видя нужди, които са по-големи от всичко, което съм виждала досега, и съм готова и нямам търпение да давам. Пътуването ще бъде жертва на времето, силите, удобствата и парите, но аз трябва да отида. Трябва да докосна наранените хора. Трябва да се доближа до нищетата и глада толкова близко, че да не го забравя никога след завръщането у дома.

Ще държа дечица, които са недохранени, ще видя болката в очите на техните майки, които страдат, гледайки как децата им умират без

те да могат да направят нещо по въпроса. Но ще помогна на някои от тях. Може би няма да успее да помогна на всички, но ще направя всичко по силите си, защото отказвам да бъда бездейна! Ще мога да се върна и да споделя с приятели и партньори на нашето служение как те също могат да участват и да помогнат на хората.

Много хора искат да помагат, но често не знаят какво точно да направят. Те се нуждаят от някой, който да организира нещата за тях. Имате ли лидерски умения? Ако е така, защо не обмислите начин, по който да достигнете до бедните във вашия град; а може би ще организирате нещо с приятелите си, за да участвате в мисии в помощ на бедните и изгубените по целия свят? Една група от жени, твърдо решени да не стоят със скръстени ръце, събрали „неща“ от своите съседи и организирали голяма гаражна разпродажба, на която събрали пари, за да помогнат на бедните. Толкова голям бил успехът им, че продължили с това начинание и днес имат голям магазин, управляван от доброволци. Всичките стоки за продан са дарение, а парите се дават за мисии. Една година те дадоха шестдесет и пет хиляди долара. (Между другото повечето жени там са над шестдесет години и аз истински се гордея с тях, защото те правят нещо толкова градивно и ценно. Решили са късните им години да бъдат най-плодоносни за тях.)

Бъдете твърдо решени да помогнете на някого. Бъдете изобретателни! Поведете революция срещу живота в религиозния коловоз, където само ходите на църква, а после се прибирате без да помагате на когото и да било. Недейте само да седите на църковните скамейки и да пете химни. Вземете участие в това да помагате на ранените хора. И помнете думите на Исус:

„Защото огладнях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях и не Ме прибрахте; гол бях и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях и не Ме посетихте.

Тогава те в отговор ще кажат: Господи, кога те видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?

Тогава в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже не сте направили това ни на един от тези най-скромните, и на Мене не сте го направили.”

Нашето верую

Издигам състраданието и **предавам** своите оправдания. **Заставам** срещу неправдата и се **посвещавам** да живея, като върша обикновени постъпки, засвидетелстващи Божията любов. **Отказвам** да остана безучастен. Това е моето решение. **Аз съм революцията на любовта.**

Други книги от Джойс Майер,
издадени на български език:

Кажете им, че ги обичам

Изцеление на сърцесъкрусените

Радостта по пътя към целта

Бойното поле на ума

Изграждането на един лидер

Започни своя нов живот сега

Адрес на фондация АНИМ:
Ловеч п.к. 5500
ул. „Стефан Караджа” 15
блок „Успех”, ет. 2
тел: 068/600 651

Отпечатано в „Манга принт“ ООД
София август, 2009